

Het Boek Van De Levende God

Bô Yin Râ

Proloog	3
De Tabernakel Gods bij de mensen	7
De 'Witte Loge'	16
Bovenzinnelijke ervaring	23
De Weg	35
Ain Sôph	61
Over het zoeken naar God	66
Over daad en doen	68
Over Heiligheid en Zonde	70
De 'occulte' wereld	74
De verborgen tempel	83
Karma	88
Oorlog en vrede	96
De eenheid van de religies	104
De wil tot het licht	110
De hoge krachten van het kennen	114
Over de dood	121
Over de geest	129
Het pad der volmaking	138
Over het eeuwige leven	147
In het oosten woont het licht	152
Geloof, talisman en godenbeeld	160
De magie van het woord	167
Een roep uit himavat	173
Eucharistie	178
Epiloog	183

Proloog

Niemand leze dit boek, die vroom en gelovig is!

Niemand leze dit boek, die nooit aan God getwijfeld heeft!

Dit boek is geschreven voor zulke mensen, die in een harde, innerlijke strijd hun God veroveren wilden, maar hem niet vonden...

Dit boek is geschreven voor allen die in de dorens van de twijfel hangen...

Dezen zal het helpen!

Dezen zal het een wegwijzer zijn!

Oeroude wijsheid is het, die ik hier verkondig. De weinigen telkens die ze konden inzien, hielden ze sedert oude tijd geheim. Slechts zelden, slechts op hoogtijden en slechts in duistere symbolen mocht in vroeger dagen voor de wereld daarvan worden gesproken.

Nu evenwel is de tijd gekomen om duidelijker daarvan te spreken, nadat door niet-geroepenen karikaturen van deze wijsheid in de wereld verspreid werden, gelijk ze nog steeds worden verspreid. In het "binnenste Oosten" werd besloten, het "heilige schrijven", dat lang en zorgvuldig voor

profane ogen beschermd was, nu voor de mensen van het Westen te openen. Die het hier opent, is daartoe gemachtigd.

Nog evenwel verlangt men een streng onderzoek van de zoekenden en niemand kan de tempel betreden, als hij niet vooraf het onderzoek doorstaat. Zo kan dan voorlopig slechts uit de verte getoond worden, wat hij die waardig bevonden wordt, eenmaal beseffen en begrijpen zal...

Wat van de geheimen van de tempel gezegd kan worden, wil ik u zeggen. Wilt gij ze doorgronden, dan moet gij zorgen ze in uw eigen binnenste te beleven. Zij openbaren zich waarlijk slechts aan hem die met inspanning van alle krachten het begrijpen daarvan verovert!

Met het "lezen" van mijn woorden zult gij weinig veroverd hebben. Wat hier woord wordt, moet gewillige harten vinden — harten die het weten op te nemen en in zich te behouden, anders is het tevergeefs woord geworden.

Niemand kan echter een oordeel vellen over de waarde of de onwaarde van het gehoorde, vóór hij zich onderworpen heeft aan het veeleisende onderzoek waartoe hij verplicht is, wanneer hij de tempel zelf wil betreden. Slechts voor hen die in het binnenste van deze

tempel zijn, is het mogelijk zich hier een oordeel te vormen!

Ik kan hier slechts van buiten af laten zien wat zich openbaren moet in het binnenste van hem die aldus onderricht is. Opdat het zich openbare, is een duurzame, sterke wil van node, en slechts hij die deze wil krachtig in zich vormt, mag hopen op de bevestiging van mijn woorden in zichzelf.

Hij vindt de weg tot zijn levende God. Hij vindt in zichzelf het rijk van de geest en zijn hoge machten. Zijn God zal in hemzelf "geboren" worden!

Het is verre van mij "bewijzen" te leveren. Of mijn woorden waarheid verkondigen, daarvan moet gij zelf de proef nemen. Slechts in uzelf woont de stille rechter, die u bevestigt wat mijn woord in u verwekt. Mijn bewijzen zoudt gij niet kunnen begrijpen, want gij zijt niet de wegen gegaan die ik eens moeizaam doorschrijden moest. Hier zijn ook geen "algemeen geldige" bewijzen. Hier vindt een ieder het voor hem geldige bewijs alleen in zichzelf!

Ik geef u ook geen "wetenschap" en verkondig u geen "geloof". Ik toon u alleen wat getoond worden kan van de wijsheid van het "binnenste Oosten", van het hoge geheim van de Tempel der Eeuwigheid.

Moge mijn woord u opwekken om eindelijk te ontwaken tot uw ware zelf, want nog weet geen uwer – wie hij is.

Zegen en kracht geworden allen die van goeden en sterken wille zijn!

De Tabernakel Gods bij de mensen

Reeds in oude tijden kwam eenmaal van waar de zon opgaat, een stille mare naar het avondland en gewaagde, in de beeldspraak van het vrome christengeloof, van een wonderbare, geestelijk verbonden gemeenschap van bewuste werkers. De mensen van het avondland echter wisten niet te verklaren wat hen op deze wijze bereikte. De sluier van de sage weefde zich om de "heilige Graal" en zijn verheven "ridderschap". Een troostvol weten ging onder in duistere mythe, werd als sage de achtergrond van vrome verdichting.

Daar geschiedde het evenwel in onze dagen, dat in fantastisch opgesmukte verhalen van avontuurlijke mystagogen openlijk gesproken werd van verborgen levende kenners der geheimnissen in het centrum van het Oosten. Tegen hun wil bewees het verhaal echter tevens, dat de verkondigers daarvan weliswaar van het bestaan der verborgen iets gehoord, maar nooit een van hen gezien hadden — anders had men nooit kunnen vermenen, dat zekere wonder-fakirs en zonderlinge "heiligen", die men ontmoet had, leden van die geestelijke kring waren.

Daar echter in het niet-bewuste van vele zielen nog een flauw vermoeden was blijven bestaan van een mogelijk geestelijk verbonden-zijn met een heiligdom,

ergens op deze aarde nog verborgen en van Gods geest vervuld, zo werden weldra enigen die zulk een verbinding hoopten te verkrijgen, bereid gevonden om te geloven.

Helaas zochten zij langs verkeerde wegen, en op deze dwaalwegen zoeken zij nu nog. Uit brokstukken van kennis, die langs de weg lagen, stapelden zij een wonderlijk werk van schijn op en noemden het de "wetenschap" van de geest – zonder enig vermoeden het slachtoffer geworden van de waan dat ware kennis van de geest der eeuwigheid te leren zou zijn gelijk aardse verstandelijke wetenschap. Zij leven als asceten, om zich, naar ze menen, te "vergeestelijken" — zakken weg in nachtelijk-duistere gifmoerassen van een "mystiek" die afkomstig is uit de koorts-atmosfeer van de tropisch hete wildernis — speuren allerwegen, door hartstocht verblind, naar oude of nieuwe aanwijzingen om "occulte krachten" te verkrijgen — en menen, dat zij op zulk een wijze diegenen zouden kunnen naderen, die voor dit alles slechts een medelijdende glimlach hebben, vol vergeven en begrijpen.

Niemand kan de rotspaden betreden die leiden naar de in het zonlicht stralende sneeuwtoppen van het "grote gebergte", en allen lopen voort langs brede, stoffige wegen, naar de reeds lang ontwijde bedevaartsoorden in benauwende dalen.

Velen droomden zich reeds op de wegnaar de nuchter-heldere leiders van het rijk der ziel en nu doorzoeken zij de wouden, — om een "heilige" te ontdekken. Anderen weer geloven, dat de religieuze leringen van oostelijke volken identiek zijn met de wijsheid van die stille en verborgen leiders.

Zo zeggen zij dan terecht tot zichzelf: "Ook bij ons zijn er in oude tijden zieners en wijzen geweest, ook wij hebben onze heilige boeken uit de grijze oudheid! Het goddelijke echter is overal gelijk! Waarom dan zouden wij, zonen van het Westen, nu ons heil alleen in het Oosten zoeken?" Zij spreken de waarheid — want als het alleen ging om datgene wat men, vroom van harte, overal in zich kan leren gevoelen — als het hier alleen ging om de leringen uit de oudheid, die in het morgenland nog de geloofsvoorstellingen mede bepalen — dan zou ieder zoekende bevrediging vinden uit zichzelf en in de wijze leringen die de zieners en wijzen van zijn volk hem hebben nagelaten.

Maar de wijsheid en de arbeid van die stille leiders hebben slechts weinig te maken met de leringen der oostelijke volken, en de verborgen geestelijke helpers leiden verder dan alleen tot die hemelen, die elk tijdperk zich schiep als uitdrukking van zijn vroom verlangen.

De hoeders van de nalatenschap uit de oertijd der gehele mensheid zijn de machtigste beschermers van al het geestelijke in de mens, en zij zijn tevens de meest waarachtige vrienden van de aardse mens, hem volledig begrijpend en steeds bereid om hem te raden.

Van de oudste tijden af hebben zij broeders uitgezonden naar alle landen der aarde, om geestelijke centra van uitstraling te vormen waar ze nodig waren. Uit alle volken hebben zij zich in de loop der tijden geestelijke zonen en broeders uitverkoren, zoals een geestelijke wet hun gebod te kiezen. Aan allen echter die zij zo uitverkoren, werd een plaats midden in Azië tot geestelijk vaderland, waartoe niemand de toegang vindt die mocht komen zonder genodigd te zijn.

De weinigen, die daar sedert de dagen van de oertijd reeds tezamen leven, komen nimmer zichtbaar in de wereld van het uiterlijke gebeuren. Daartoe wijzen zij alleen diegenen van hun geestelijke zonen en broeders aan, die een geestelijke wet bestemde tot "werkenden". Zijzelf zijn uitsluitend de trouwe hoeders van een geestelijke schat, die de aardse mens eens bezat vóór zijn val in de wereld van de fysische materie. Zij scheppen die macht, krachtens welke de werkenden tot heil van de aardse mensheid handelen.

Is het niet de uiterste dwaasheid, te menen, dat deze hoge leiders "boeddhisten" of "brahmanen" – "lama's", "pundits", of zelfs "fakirs" zouden zijn? Men mene echter ook niet, dat men hier misschien te doen heeft met "geleerden" van een occulte, zogenaamde "wetenschap". Wat op deze wijze vermoed wordt, is alles grove dwaling.

De Stralenden van het Oerlicht zijn bovenal "scheppenden". De "oudsten" of "vaderen" hebben de "dorst naar weten" nooit gekend en konden hem niet leren kennen. Hun "zonen" in de geest en hun "broeders" tevens hebben echter al het "willen weten" reeds lang verlerd. Zij allen willen ook zeker niet de wereld bekeren tot leringen van oosterse mystiek en filosofie. Het is hun allen om het even of gij aan de Bijbel "gelooft", aan de Koran, aan de Veda's of aan de leer van Boeddha. Wel echter vinden zij in al deze geloofskringen altijd weer mensen voor wie zijhelpers of geestelijke leiders vermogen te zijn, ook als de beschermden en met raad begiftigden dikwijls generlei bewustwording van het hier nodige gebeuren innerlijk beleven.

De Stralenden van het Oerlicht willen u geen geloofsleer geven, maar de "bruggen" voor u bouwen, die u, de in het dier gekerkerde mens dezer aarde, met het rijk van de substantiële geest verbinden. Zij staan echter verre van die leringen, die de mens in extase striemen

willen, opdat hij dan – zijn zinnen niet meer meester -
macht meent te bezitten om het goddelijke tot zich naar
beneden te trekken. Zij weten waarlijk ook, dat men in het
denken nooit dat kan kennen wat voorwaarde voor alle
denken is en boven alle denken leeft. Zij glimlachen, als
zij horen van hen die zichzelf voor verkapte goden
houden. Zij zullen echter een ieder onzichtbaar ter zijde
staan, die zijn God in zich ontvangen wil. Zij zijn de ware
hoge priesters, die de zegenkelk toereiken aan elke
pelgrim die uit de diepste drang zijns harten God in zich
verlangt.

Ziet gij niet in, dat het hier gaat om iets anders dan om
die zonderlinge, zogenaamde kenners der "occulte
wetenschap", van wie daar gesproken wordt waar men
zich uit de mystiek duistere lering van alle volken een
ragoût bereid heeft en deze spijs "Godswijsheid" —
"Theosophia" noemt?

Gij zult met zulk een "Godswijsheid" van arme
dwalenden en zelfverblinden, met al uw "oefenen",
mediteren, vasten — bij alle reinheid van uw daden en
gedachten — met een weten van dingen die men niet
behoeft te weten —, nog geen haarbreed nader komen tot
dat doel dat gij door het diepste voelen uws harten als het
opperste doel van al uw wensen voorvoelen kunt. Gij
wordt misschien een dwaas, misschien voor uzelf en voor

anderen een "heilige" — doch nimmer komt gij zo tot uw God!

Als gij slechts vinden wilt wat gij te allen tijde zonder geestelijke hulp in uzelf kunt vinden, dan behoeft gij uw blik waarlijk niet naar het "hoge Oosten" te richten!

Zij die van daaruit u leiden — ook al leven zij met u in hetzelfde land, of zelfs in hetzelfde huis — zij hebben iets anders te geven! Zij kunnen in u iets scheppen dat gij niet zelf scheppen kunt, iets dat in u wortel schiet en waarvoor gij tot voedsel wordt, iets dat gij nog niet hebt en nimmer uit uzelf zoudt kunnen hebben.

Ook de Stralenden van het Oerlicht hebben het zekerlijk niet uit zichzelf. Zij geven u slechts terug wat u eens eigen was, vóór gij het verliezen moest door uw binnendringen in deze wereld der fysische materie.

De "oudsten" der broeders hebben het nooit verloren, daar zij nimmer zijn geraakt tot de diepe val in het mensdier der aarde. Zij kennen de dood niet en leven, gelijk voor duizenden jaren, hier op deze aarde, in onverwoestbare vorm uit de krachten van de zuiverste geest-substantie. Zij waren nooit met een lichaam, als dat der dieren, verenigd, zoals gij en ik.

Zij schiepen zich echter in mensen, die eens gevallen waren en die zich te hunner tijd met het dier dezer aarde

moesten verenigen, op geestelijk gebied hun "broeders", opdat deze, eenmaal in de aardse wereld geboren, verrichten konden wat hier alleen dan verricht kan worden, als men leeft in het lichaam van het aardse dier. Zo maken zij ook thans toekomstige "broeders" gereed voor de komende tijd. De plaats waar zij werken op deze aarde is echter sedert de oertijd, toen de eerste dier-mensen dragers van de geest-mens werden, daar waar het hoogste gebergte der aarde zich verheft, ontoegankelijk voor ieder die zij niet zelf geestelijk in hun midden leiden.

Hier is in waarheid "de Tabernakel Gods bij de mensen" dezer aarde! Hier strekt het rijk van de geest door de krachten van de zuiverste geest-substantie zich uit tot in het fysisch gebeuren dezer aarde. Van hieruit gaan zijn stralen van de zuiverste geest-substantie naar allen die op deze aarde wonen.

Ik zie evenwel maar al te veel mensen van deze aarde nog tevergeefs zoeken naar de geest, daar zij op verkeerde wegen gaan. Ik kan deze velen slechts tot ommekeer manen, want het werkende licht uit het "binnenste Oosten" zal hen moeilijk kunnen vervullen, als hun ogen nog langer verblind blijven door de velerlei lichten uit alle tijden – de flambouwen en nachtfakkels waarmee de tot dier-zijn vervallen mens zichzelf zijn weg trachtte te verlichten.

Waarlijk, alleen wie zonder zich te laten afleiden door het aardse lichtgefonkel de blik naar het "Oosten" wendt, die vindt op hoge bergen levend licht! Wie het gevonden heeft, voor hem zal het stralen op zijn weg, tot hij zijn doel bereikt – tot hij zijn doel bereikt.

De 'Witte Loge'

Met de naam "Witte Loge" heeft men in het algemeen spraakgebruik getracht de kring der geestelijke helpers aan te duiden, en bijgevolg zij die aanduiding ook hier behouden, hoewel de zogenoemden zich deze slechts laten welgevallen, maar geenszins zichzelf alzo noemen. Hun volledige afsluiting van de uiterlijke profane wereld rechtvaardigt het schijnbaar, dat men het begrip "loge", bekend uit de vrijmetselarij, op hun zuiver geestelijke gemeenschap toepaste.

Het betreft hier de meest bijzondere vereniging op deze planeet en er wordt onder de mensen geen gemeenschapsvorm, van welk karakter ook, gevonden die, al was het ook in overdrachtelijke zin, daarmee zou kunnen worden vergeleken. De leden dezer vereniging komen slechts in allerzeldzaamste en belangrijkste gevallen uiterlijk, fysiek, bij elkaar en zij schrijven elkaar ook bijna nooit brieven. Nochtans hebben zij onophoudelijk geestelijk contact, voortdurende uitwisseling van gedachten, ja, absolute zielsgemeenschap. Deze gemeenschap bezit geen uiterlijke wetten. Alle leden daarvan zijn onderling aan elkaar gelijk gesteld en toch kent elk lid zijn hem voorbehouden plaats, bepaald door het verschil van de eigen geestelijke aard van ieder afzonderlijk. Allen evenwel rangschikken zich vrijwillig onder een

gemeenschappelijk geestelijk "hoofd". Dit "hoofd" wordt niet "gekozen" en niet "benoemd" en toch zal nooit een der leden van de gemeenschap eraan twijfelen, wie dit "hoofd" is.

De "opneming" in deze gemeenschap kan noch rechtmatig verworven, noch tersluiks verkregen of afgedwongen worden. Verborgene geestelijke wetten en de door deze veroorzaakte bijzondere aanleg van de menselijke natuur geven alleen de doorslag of een mens tot "opneming" bestemd is, en geen macht ter wereld kan in zulk een geval zijn "opneming" verhinderen. De opgenomenen echter zijn niet gebonden door een gelofte of een belofte. Zij zijn zichzelf wet en norm! Aan geen uiterlijke tekenen, geen gemeenschappelijke eigenaardigheid in leefwijze, zijn de leden dezer geestelijke gemeenschap te onderscheiden. Zijzelf echter, al zijn ze elkaar van aangezicht volkomen vreemd, kennen elkaar – en wel zonder "teken, woord en handgreep" –, zodra het nodig wordt elkaar ook in het uiterlijke leven te ontmoeten.

Volgens haar gehele karakter moet deze gemeenschap als zodanig voor de buitenwereld verborgen blijven, en toch staan vele enkelingen en zelfs gehele volken somtijds onder haar geestelijke invloed. Geen weg opwaarts naar hogere, boven de materie

uitgaande doeleinden werd ooit betreden, zonder dat een der leden van deze gemeenschap, ofwel deze als geheel, de niet-waarneembare leiding op zich genomen had. In de allermeeste gevallen weten en vermoeden de op geestelijke wijze met raad begiftigden niets van deze onzichtbare invloed, waaraan zij hun welzijn te danken hebben. Waar echter sporen van geestelijk ontwaakt-zijn gevonden worden, daar wordt de invloed van geestelijke hulp wel gevoeld, doch deze wordt bijna altijd, hetzij uit onkunde of wegens bijgelovige voorstellingen, aan bovenaardse machten toegeschreven.

De dichterlijke voorstellingswereld van alle tijden en volken heeft aan zulk een verkeerde uitleg voortdurend een overvloed van haar gestalten te danken. Het bijgeloof was altijd een vriend van de dichters, want de naakte waarheid is te streng en te eenvoudig, dan dat zij zich met de weelderige draperieën van de fantasie des dichters zou laten omkleden. Niet minder werd het verkeerd uitleggen van gevoelde geestelijke hulp, die uit de stille kring der "oudere broeders" op aarde kwam, aanleiding tot verrijking van de religieuze sagenwereld.

Van tijd tot tijd echter werd enkelen het bestaan en werken bewust van de onzichtbare, doch aan werkelijke aardse mensen gebonden gemeenschap — maar anderen maakten de aangetoonde sporen weder door

twijfelingen van allerlei aard onzichtbaar, zodat ten slotte alleen het fluisteren der sage hier en daar deed blijken, dat men lang geleden wel eens meer van deze dingen wist — dat vele mensen hier iets van grote betekenis ervaren moesten hebben.

In onze dagen verkregen dan al te dweepziek aangelegde zielen kennis van het bestaan van die gemeenschap, maar het eenvoudige geestelijke wezen en werken hiervan voldeed de kleurrijke verbeeldingskracht van deze geestdrijvers zo weinig, dat zij het nodig achtten hun verhalen met zeer zonderlinge toevoegsels op te sieren en de "oudere" — wijl geestelijk oudere — broeders der mensheid op te smukken tot halfgoden of op zijn minst tot grote tovenaars, van wie men zei, dat ze alles wat de moderne wetenschap eerst tracht te doorgronden, al "lang moesten weten", en die heel vrijgevig uitgerust werden met al de wonderdadige krachten waarvan exotische sprookjesdichters ooit droomden.

Men heeft hier blijkbaar met goede bedoeling gefaald en wilde het doel de middelen doen heiligen door de ontoegankelijken, van wie men het bestaan vermoedde, hoog boven het menselijke te verheffen, waarbij men zijn mening bevestigd meende te zien door zeer smakeloze fakir-wonderen, die men hun die ze uitvoerden, gelovig

aanrekenende als een bewijs dat ze behoorden tot de "Witte Loge".

Zij echter die men met deze naam wilde aanduiden: de ware Stralenden van het Oerlicht, de priesters van de Tempel der Eeuwigheid op deze aarde – wijzen zeker alle fantastische opsmuk met onverbiddelijke beslistheid af. Zij weten, dat zij mensen zijn gelijk anderen, alleen door een hogere geestelijke "ouderdom" ertoe in staat gesteld om hun plaats in de trapsgewijze bouw der geestelijke hiërarchie in te nemen en hun medemensen geestelijke krachten toe te voeren, waarvan zij de leiders zijn – niet de voortbrengers!

De werkelijkheid echter vertoont desondanks een zeer veel waardiger, een zeer veel verhevener beeld dan de meest op kleuren beluste fantasie het zich ooit zou kunnen schilderen.

Het stille werken van de leden der gemeenschap omvat alle gebieden van de geestelijke ontwikkeling in de mensheid. Door hun handen lopen draden, die dikwijls eindigen bij de uitingen van de hoogste menselijke scheppingskracht, de hoogste menselijke machtsontplooiing. Zij verzetten werkelijk bergen zonder een lid van een vinger te verroeren, want hun wil, door de meest zuivere geestelijke kennis geleid en volledig gereinigd van alle persoonlijke wensen, staat achter zo

menige wil die andere hersenen en handen gebruikt en beweegt.

Voor fakirkunsten echter is in het werk der "oudere broeders" der mensheid waarlijk geen plaats! Zij arbeiden uitsluitend op zuiver geestelijke wijze aan de verwezenlijking van het onmetelijke ontwikkelingsplan, dat een eeuwige kosmische wet aan de aardse mensheid voorgetekend heeft, en hun arbeid kent geen persoonlijke speciaal belang, maar ook geen bevoorrechtiging van enkelen, al zou deze uit de meest ideale motieven kunnen voortspruiten. Wie grove "wonderen" zoekt, die zal ze hier niet vinden! De feitelijke gebeurtenissen in het werken der "oudere broeders" mogen soms inderdaad "wonderbaar" zijn, maar hoe meer ze zulk een aanduiding mochten verdienen, des te zekerder blijven ze voor uiterlijke ogen verborgen.

In de invloedssfeer van dit geestelijk werken echter treedt ieder medemens op aarde wie het ernstig ter harte gaat in dit aardse bestaan zijn grootst mogelijke geestelijke ontplooiing te bereiken. Hoe reiner zijn wil is, hoe vrijer reeds van zelfzuchtige wensen – des te zuiverder zal het geestelijke in hem kunnen vloeien, en des te sterker zal hij deze invloed dadelijk in zich gewaar worden. Ontelbaren worden hem gewaar, zonder te vermoeden vanwaar hij komt.

Bovenzinnelijke ervaring

Ieder mens kan te gelegener tijd, wanneer zekere bovenzinnelijke voorwaarden vervuld zijn en geen te sterke weerstanden in de fysische wereld bestaan, bovenzinnelijke ervaringen opdoen. De meeste aanleg daartoe hebben de allereenvoudigste naturen en — de kunstenaars, voor zover het bij deze gaat om oorspronkelijke talenten, echte, scheppende kunstenaars, werkelijk "begaafden van hart".

Het innerlijke "ontvangen" van een scheppende idee — van een voorstelling zoals die in een echte kunstenaarsziel ontstaat — is op zichzelf reeds een soort "bovenzinnelijke ervaring". Nochtans bestaat er een hemelsbreed verschil tussen enerzijds iedere soort van artistieke "inspiratie" of toevallige hogere bovenzinnelijke ervaring die ieder mens kan beleven en een bijzonder geschikte natuur in sterkst mogelijke beleving kan kennen, en anderzijds de soort van het bovenzinnelijke ervaren dat beoefend wordt door de weinigen die het erfgoed van de geestmens waarlijk meer is dan een object ter bevrediging van de wetensdrang. Die weinigen weten, dat het hun veeleer slechts toevertrouwd is, opdat zij aan hun "jongere" broeders van hoge bergen af de tekens voor de te volgen weg kunnen geven.

Ik spreek hier niet van wat de wereld onder "mystici" verstaat. "Mystiek" en de "Koninklijke Kunst" van de ware ingewijden, die in het rijk van de substantiële geest alleen als zodanig waardig zijn bevonden, zijn zeer verschillende dingen!

De mysticus gaat het gelijk de kunstenaar. Aan de kunstenaar zowel als de mysticus wordt "inspiratie" uit een hem onbekende sfeer, waarin hij nimmer zelfbewust en met open zinnen vermag binnen te treden. "Het pakt hem, overweldigt hem en deze onbekende kracht spreekt door hem, of hij beleeft slechts haar invloed in "woordloos schouwen". Met de "gewijde" in het rijk van de substantiële geest, de ware "ingewijde van de Koninklijke Kunst", de zoon en broeder van de Stralenden van het Oerlicht gaat het in wezen heel anders! Hij leeft, zichzelf bewust, steeds en voortdurend in de drie werelden die in de wereld der werkelijkheid verenigd zijn:

de wereld van de fysische materie,

de wereld van de boven-materiële, maar substantiële zielskrachten

en de wereld van de substantiële, zuivere geest.

Hij is nooit ofte nimmer in extase, noch in enige toestand van zogenaamde "trance" en hij is verre van alle

mysterieuze praktijken, want anders zou hij nimmer kunnen behoren tot de kring van zijn geestelijke broeders en hoge vaders.

Terwijl hij zijn ervaringen in bovenzinnelijke regionen verzamelt, blijft hij in alle drie werelden bewust van zijn bestaan, en zo is dan ook zijn bewustzijn daarbij geen ogenblik ook maar in het minst verduisterd in deze uiterlijke wereld der zinnen, die alle mensen in klare waaktoestand voor de geest staat. Zijn kennen van "uiterlijke" dingen is integendeel verruimd en opgeheven tot die klaarheid, welke zijn blik in het bovenzinnelijke vervult.

Terwijl hij op bovenzinnelijk gebied met zijn geestelijke broeders "spreekt" — en zij met hem een "bespreking" houden —, is hij in staat om de geringste gebeurtenis in de hem omringende materiële wereld gelijktijdig niet minder duidelijk te zien en te gevoelen dan dat wat alleen met zinnen van de geest kan worden waargenomen. Er treedt geen "vernauwing", maar veeleer een bijna oneindige verruiming van het bewustzijn in.

Veel van wat in de wereld van de substantiële geest, die weer ontelbare "werelden" in zich bevat, "gesproken" wordt, kan nimmer met woorden van een menselijke taal aangeduid worden — maar nochtans is het duidelijke "taal", in ritme en vorm, vol betekenis en waarheid, zodat

het wel mogelijk zou zijn daarvoor geschikte woorden van menselijke talen te vinden, niet echter – tegelijk met deze woorden het geestelijk inzicht tot stand te brengen, dat alles in de substantiële geest dadelijk van alle zijden af laat kennen.

Wat alzo in woorden van een menselijke taal "vertolkt" mag worden, is bepaald door het individuele, bijzondere karakter van de werkende broeder, alsook door de tijd waarin hij werkt, door de cultuurkring waarin hij op aarde leeft. Alles echter wat hij meedeelt, stemt onder alle omstandigheden steeds met de zuiverste waarheid overeen, is onvertroebelde openbaring van absolute werkelijkheid, zoals zij alle "ingewijden van de Koninklijke Kunst" te allen tijde voor ogen staat, bevrijd van de ontelbare mogelijkheden van misleiding en van de bronnen van fouten bij het onderzoek in de fysisch-materiële wereld.

Voor "speculaties" en filosofische spitsvondigheden van het menselijke, aan de aarde gebonden denken is in de rijken der substantiële wereld van de geest geen plaats! Hier wordt immers niet – zoals in een poging tot verstandelijk, aards kennen – de ene "waarheid" uit de andere "afgeleid". Alle waarheden staan in het rijk van de substantiële, zuivere geest als werkelijkheden voor de schouwende.

Schijnbare "tegenstrijdigheden", zoals de onbekwaamheid tot controle ze steeds zo ijverig in de getuigenissen der ware "ingewijden" van alle tijden poogde te vinden, worden alleen reeds verklaard door de aard van de bovenzinnelijke wijze van aanschouwen, die alle dingen steeds van alle zijden tegelijk doet kennen, waarbij de verkondiger evenwel nu eens de ene, dan weer de andere "zijde" alleen moet tonen, wil hij door zijn medemensen die niet op gelijke wijze schouwen, enigszins worden begrepen. Het gaat immers maar al te dikwijls om dingen waarbij elke vergelijking "aan beide benen mank gaat", daar niets van al hetgeen dat aards is, voldoende overeenkomst heeft met het substantieel-geestelijke dat beschreven moet worden. De lokale kleur van de spreekwijze waarin een broeder van de Stralenden van het Oerlicht zijn getuigenissen geeft, is daarentegen steeds van zijn persoonlijk gevoelen afhankelijk, wordt bepaald door piëteit tegenover zijn vroegere leermeesters, door eigen neiging of door motieven betreffende de vorm.

Hoewel het hart van Azië tegenwoordig nog, evenals voor duizenden jaren, de aardse plaats van de tempel van substantiële geestkrachten in zich bergt, zo is toch geen der broeders die het geestelijk middelpunt op onze planeet als hun waar, aards vaderland beschouwen,

verplicht om zich bij zijn verkondiging te bedienen van de religieuze en filosofische begrippen van het Oosten. Gebruikt een lid van deze kring nochtans, als mens van het avondland, de spreekwijze der volken van waar de zon opkomt, zo geschiedt dit uit vrije keuze — uit voorliefde voor de poëzie van het Oosten — uit liefde voor een bepaalde beeldspraak, door middel waarvan iets geestelijks beter kan worden uitgedrukt dan door het spraakgebruik van het avondland — en ten slotte ook: om aan wat onvergetelijk is beleefd, zijn origineel coloriet te laten.

Ook de hoogst ontwikkelde van de werkende broeders is een mens en van harte verheugd mens te zijn — niet vrij van menselijke neiging, geen voor het aardse ongevoelig geworden asceet —, ook al kunnen zo vele fanatici van het ascetisme dit geenszins begrijpen, daar zij niet meer bevrijd kunnen worden van de ban die hen bindt aan de geloofsleren die zij uit de onderwereld ontvangen hebben. Welke in liefde voelende mens echter zou niet geneigd zijn gaarne van de dingen zijner liefde te spreken in die vormen waarin lang geleden goedertieren leermeesters hem eens voor de eerste maal daarvan gesproken hebben?

Gemakkelijk evenwel zouden dezelfde dingen ook in geheel ander plaatselijk spraakgebruik kunnen worden

gezegd, zonder op de een of andere wijze aan waarheid te verliezen.

Gevaarlijk is alleen "vertaling" door niet-geroepenen. Het is veel moeilijker dan menigeen misschien denkt, een in christelijk kled lopende zin van een werkelijke "ingewijde" een Indische tulband op te zetten, of wat op Chinese wijze gedacht is, in een Europese denkvorm om te gieten. Dikwijls echter moeten begrippen uit de beschouwings- werelden van de meest verschillende volken verenigd worden, om een geestelijke waarheid die ver van het westerse denken af ligt, nochtans voor de bewoner van het avondland begrijpelijk te maken.

Moge geen zoekenden zich echter ooit door zodanige vrije toepassing van de middelen ter beschrijving laten verleiden tot de mening dat het de bedoeling van de verkondiging is die religieuze of filosofische leringen te propageren, uit welker voorraad van begrippen genomen werd wat bruikbaar bleek ter bevordering van de kennis der oer-eeuwige werkelijkheid.

Het is bekend, dat menselijke gemeenschappen die hun leden wijzen op doeleinden die verre van het alledaagse liggen, de gewoonte hebben binnen hun kring de alledaagse naam van de leden los te laten en hun "nieuwe", andere namen te verlenen. Vanwaar deze gewoonte oorspronkelijk afkomstig is en dat ze terug gaat

tot in de dagen van de oertijd, zou uit het navolgende duidelijk kunnen worden. Daarbij zij hier niet zonder reden herinnerd aan de woorden van Genesis: "en uw naam zal niet meer genoemd worden Abram, maar uw naam zal wezen Abraham"... Desgelijks: "uw naam zal voortaan niet Jakob heten, maar Israël"...

"De naam" van een individueel geestelijk wezen is iets geheel anders dan de benaming afgeleid uit uiterlijke omstandigheden, die volksgebruik en landstaal de aardse mens geven. Ook de aardse mens is een geestelijke individualiteit, maar hij kent, met zeer weinig uitzonderingen, die te allen tijde waren te vinden, "zijn naam" nog niet. Eerst wanneer hij zich zijn substantiële geestelijkheid bewust geworden is, weet hij ook "zijn naam". Zo is de "naam" van een werkelijke in de geest "ingewijde", welke vroeger dikwijls zeer geheim gehouden werd, daar men vreesde hem te "ontwijden" als hij in aller mond zou komen, dan ook waarlijk geen willekeurige benaming, zoals de "burgerlijke" zogenaamde naam, die zijn afleiding te danken heeft aan de woonstede der stamvaders, een beroep of een eigenschap van verre voorouders en ten slotte nog aan de willekeur van de ouders.

Die "naam" wordt de "aangenomen" zoon en broeder geschonken door de "Oudsten" van de broeders en duidt

in de "lettertaal", gebruikt door de "broeders op aarde", die krachten aan welke in het geestelijke Zijn van de broeder tot ontwikkeling komen. De "dragende" kracht van die naam echter zit in zekere "letters", zodat de werkende broeder zich ook met andere woorden zou kunnen "noemen", indien slechts deze "letters", die zijn "kosmisch getal", zijn oergeestelijk-eeuwig bestaande substantieel-geestelijke "Naam" vormen, daarin vervat waren. Er is dus altijd nog een, zij het ook op zichzelf reeds geheiligde, "omhulling" aangebracht om de "naam" der eeuwige geestelijke waarde, die niemand "uitspreken" kan — al kent hij ook de dragende "letters" — behalve de éne die zelf deze "naam" is. In zijn "naam" is de broeder een "woord" in het Oerwoord: als de zelfuitspraak van het Oerwoord in een individuele, zichzelf bewuste, substantiële, geestelijke vorm.

Van "wetenschappelijke methoden van onderzoek" om wat des geestes is te doorgronden, weet men in de gemeenschap van de "broeders op aarde" begrijpelijkerwijze even weinig als bij hun geestelijke "vaderen", die nimmer uit het Oer-licht "gevallen" zijn. De wijsheid van de werkelijke gewijde door de geest bestaat niet in een opeenhoping en voortdurende vermeerdering van hetgeen hij op aardse, verstandelijke wijze "weet", maar in het bezit van zekere heilige krachten, waardoor hij het object van onderzoek te allen tijde in werkelijkheid — in wezen — kan kennen.

Zijn opeengehoopte kennis, op wereldse wijze verkregen, is absoluut niet-essentieel voor hem en slechts in zeer zeldzame gevallen met geestelijke wijsheid verenigbaar. Hoe meer hij dergelijke kennis bezat, des te zwaarder viel hem eens, toen hij nog "leerling" was, het overwinnen van de causale moeilijkheden, dat aan elke rechtmatige "inwijding" moet voorafgaan. Men mag niet naar "redenen" vragen, als men deze scholing wil doorstaan, die hem die de bevoegdheid daartoe heeft verworven, ten slotte die poort opent welke geen aardse geleerdheid hem ooit zou kunnen openen.

De werkelijke "ingewijde" verkondigt ook nimmer een kennis- of geloofssysteem. Voor zijn oog ligt de werkelijkheid der dingen in de geestelijke wereld uitgespreid, en onderrichtend spreekt hij steeds alleen van deze werkelijkheid, welke geen systeem van denken of geloven ooit zou kunnen bevatten.

Zulke "systemen" zijn, voor zover ze ook op dingen van het geestelijk rijk betrekking hebben, altijd slechts secundaire scheppingen van andere breinen, die zich hebben meester gemaakt van de getuigenissen van een die weet door innerlijke aanschouwing en door verandering van zichzelf.

Zogenaamde "onderzoekers van hogere werelden", die pronken met "wetenschappelijke" formulering der "resultaten van hun onderzoek", mag men in de verste verte niet als geestelijk "ingewijden" beschouwen. Al zulke "onderzoekers" in het "occulte" zijn niet anders dan bedrogen slaven van hun eigen plastische fantasie, een uiterst noodlottige kracht in de mens, die, wanneer ze met geweld tot werkzaamheid geprikkeld wordt, haar arme slachtoffer alles plastisch laat zien wat dit zelf tevoren in gedachten, wensen en vrees – dikwijls onbewust – als model aan die fantasie voorhield. Op deze wijze zijn al de monsterachtige "zwerftochten op hogere gebieden" en beschrijvingen van "hogere werelden" ontstaan, die zo menige "onderzoeker van de geest" en "leraar van het occulte" onder zijn aanhangers de roep van een geheimzinnige "ziener" bezorgd hebben. Bij onderzoek is meestal gemakkelijk te onderscheiden wat bewust toevoegsel en aanvulling is.

Daar deze scheppingen van de "plastische fantasie" door psychische besmetting gemakkelijk overdraagbaar zijn, geloven de aanhangers en leerlingen van zulke "profeten" en sekte-stichters, dat zij zich geestelijk zelf van de waarheid der openbaringen van hun "grote leraar" overtuigd hebben, zodra het deze in de mysterieuze "geheime scholing" gelukte zijn eigen scheppingen in het bewustzijn der leerlingen over te brengen — niet veel anders dan zoals elke handige hypnotiseur het proef-sujet

alles kan laten zien en beleven wat maar wenselijk schijnt. Later zulke bedrogenen te redden is welhaast onmogelijk. Ontelbaren zijn op deze wijze goedgegelovige zelfbedriegers, ontelbaren hopeloos bedrogenen geworden!

Wanneer ik van al deze dingen hier, waar gesproken wordt over de mogelijkheden van bovenzinnelijke ervaring, klaar en duidelijk spreek, dan geschiedt het slechts om iedere eerlijk zoekende de criteria voor een zeker oordeel aan de hand te doen.

Ik spreek van dingen die geen sluier behoeven, en moet tegelijk spreken van zulke dingen die ontsluitend moeten worden in het belang van de zielen die de waarheid als werkelijkheid zoeken. Mogen mijn woorden niet tevergeefs gesproken zijn! Moge men toch leren begrijpen, dat nooit een van de mensen die met vol bewustzijn leven in de substantiële, zuivere geest, de wijsheid van het licht, die hij voor zijn medemensen beschrijft, door "wetenschappelijke" motivering ontwijden kan.

De Weg

Wat de in de geest "ingewijde" onderwijst, is bestemd om getoetst te worden door daad en toewijding! Wat hij als boodschap te geven heeft aan zijn "jongere" broeders, aan de zielen van de generaties die met en na hem op aarde leven — hetzij mannen of vrouwen — moet niet door het verstand ontleed, maar in de ziel nabeleefd worden, opdat de talloze zoekenden hun weg naar de geest vinden — hun weg tot de werkelijkheid!

Alle grote dingen vereisen moed en geloof! Voordat gij "aan het kruis" geslagen zijt, kunt gij niet "opstaan"! Voordat gij gelooft, kan de "lichtende wolk" u niet door de "droge" zee geleiden!

Gij hebt zeer veel in u te overwinnen en meer nog zult gij moeten leren overwinnen, wilt gij op uw weg voorwaarts schrijden. De zee zal dreigen u te verzwelgen en de woestijn zal u geen voedsel geven — nochtans moogt gij niet één enkel ogenblik in vreze en twijfel blijven staan, zodra gij deze weg tot uzelf en uw God in u eenmaal zult hebben betreden. Hoe moeilijk dit is, zult gij eerst zien, wanneer gij op deze weg zijt! Vrees echter niet! Gij zijt op deze weg niet alleen: al degenen geleiden u die vóór u deze weg doorschreden hebben! Ook zij moesten door alle gevaren heen! Niet een van hen viel de weg ook maar iets gemakkelijker dan u! Nu echter zijn zij

het "beloofde land" ingegaan. Nu hebben zij het doel van het moeizame streven bereikt en van "heilige bergen" af zenden zij u hulp en kracht.

Van hen af die in het hoogste licht hun Gods stralen als een zon, die gelijk God, als een eenheid, een zon aller zonnen, aan alle zonnen, alle werelden licht schenken — nederwaarts tot hen die op deze aarde in geestelijke vorm leven, en eindelijk tot hen die hier nog het kleed dragen van het aardse dier, doorvloeit een stroom van substantieel geestelijk licht alle ruimten en verenigt hen die van dit licht vervuld zijn, tot de meest verheven gemeenschap.

Maar op de laagste sport van deze "hemelladder", u het meest nabij, staan die helpers die u de hand ter hulpe bieden kunnen, wanneer gij hun hulp wilt. Zij laten niemand ooit alleen die tracht door de nacht van afgrijzen zich de weg te banen naar die vredige, stille, hoge tempel waarin zijn God zich in hemzelf – uit licht tot licht – kan "baren".

Zij zenden echter hun hulp niet van buitenaf, want diep in uw binnenste zijn zij met u verbonden, zodra gij moedig uw weg betreedt – dezelfde weg welke ieder die zijn God gevonden heeft, eens doorlopen moest en welke ook zij die u nu willen helpen, eens moesten gaan, hoewel hun geestelijk wezen reeds door duizenden ja-ren heen

voorbereid was voor de geschiktheid tot het meest heldere geestelijke kennen. Wie niet een van dezen is, kan u niet helpen, ook al zou hij wonder na wonder kunnen doen.

Vele valse leraren zullen uw weg kruisen – "leraren" die zelf lering zeer van node zouden hebben – en vele snoevende redenaars zullen voor u met hun "weten" pralen. Gij zult ook menige eigengerechtigde "heilige" ontmoeten, die zichzelf in ijdelheid verteert en het een grote daad acht anderen te verleiden tot zijn "heiligheid" en aangematigde "waardigheid". De wonderlijkste "hiërofanten" zullen u schrik aanjagen, die ieder die hen nadert, trachten te verblinden door de ingewikkelde, glinsterende en huiveringwekkende tekens die zijzelf in verbijsterende waan met klatergoud op hun "tovermantels" hechtten. Als gij de voorzichtigheid eenmaal slechts gemist hebt, kunt gij maar al te gemakkelijk in velerlei verborgen netten geraken, en slechts zelden ontkomt een die zich vangen liet, dan weer ongedeed uit zulke strikken van de vogelaar. Alleen voortdurende oplettendheid kan u voor dat gevaar behoeden!

Wees op uw hoede voor al degenen die menen dat hun zogenaamde "Godswijsheid" te leren en te verkrijgen is gelijk het weten van de dingen dezer aarde. Wees op

uw hoede voor allen die met "wonderkrachten" uw verstand verbijsteren willen! Er bestaat nog veel, ook in deze schijnbaar "verlichte" tijd, wat u zeer "wonderbaarlijk" kan voorkomen, en waarlijk zijn er in de mens ware wonderkrachten diep verborgen, maar nooit kan de geest der eeuwigheid zichzelf zo tot een probleem worden, dat hij zou trachten zich door "wonderen" te "bewijzen". Treden werkelijk bij een mens wonderbaarlijke krachten op, dan bewijst dit nog slechts, dat deze krachten bestaan – nimmer echter is het een "bewijs", dat deze mens in het geestelijke "bewust" weet "te ademen" en van de waarheid, die gegrondvest is in werkelijkheid, een stellig getuigenis kan brengen.

Zulk een getuigenis laat zich alleen als echt bewijzen door het "wonder" van het kennen, dat het in de ziel tot stand brengt, en niets mag voor u als waarheid gelden wat niet in uw diepste innerlijk bevestigd wordt, zodra gij de voorwaarde vervuld hebt die u het recht geeft om de bevestiging te verkrijgen.

Hoed u ook voor de dwaasheid dat het door een bijzondere spijs voor het lichaam of de een of andere fakirmethode mogelijk is zich naar boven te eten tot een "hogere geestelijke staat" en zich door ademoefeningen tot die staat op te voeren! De Stralenden van het licht dat de werelden doorstroomt, zullen u waarlijk nimmer zulke middelen aanraden! Zij zullen ook nimmer van u eisen,

dat gij u afzondert van uw medemensen om u aan geheime, het verstand verbijsterende ceremoniën of mysterieuze gebruiken over te geven. Zij zullen u nimmer "geheime graden", zonderlinge titels of "waardigheden" verlenen, waardoor slechts de ijdelheid gevoed en een belachelijke eigendunk in u opgewekt zou kunnen worden. Alleen wat in u tot werkelijkheid werd, omdat gij het zelf voor u tot stand bracht, heeft in hun ogen waarde en bepaalt voor hen de "hoogte" waarop gij staat.

Gij zult hen ook niet met de gebaren van een toneelspeler op spreekgestoelten vinden en niet op de markten voor de massa. Zij zullen u veeleer hun hulp slechts in woorden geven, die gij in stilte bij uzelf overwegen kunt – niet misleid door arglistige redeneringen. Zij zullen u helpen door innerlijke invloed en nooit trachten zich te vertonen.

Het is niet nodig, dat gij hen kent, wanneer gij hen soms ontmoet, noch dat gij hen in het aardse kleed vindt.

Zij vinden u en weten u te helpen, ook al moogt gij de helpers nooit vermoeden. Zij werken waarlijk met andere middelen dan die ijdele dwazen, die trachten hun schare van aanhangers met geheimzinnig gebaar en holle, klinkende retoriek te lokken. Zij zullen ook nimmer cijns eisen of verwachten voor hun onderricht en leiding en zouden eer met u de laatste penning delen, dan dat zij

voor hun hulp een halve penning van u zouden aannemen. Wat zij aan geestelijk goed te geven hebben, behoort aan de geest, en geen van hen die het kunnen geven, zou ooit aardse goederen daarvoor in ruil willen nemen. Slechts "arbeid" die nodig is voor het aardse onderhoud van het lichaam, heeft het recht materiële tegenwaarde te eisen.

Wie ogen heeft om te zien en oren om te horen, die behoede zichzelf voor goochelaars en overweldigers. Gemakkelijk zal hij ze kennen!

De Stralenden van het Oerlicht evenwel zijn moeilijker te vinden. Gij zult hen nauwelijks ontdekken onder andere mensen in dit aardse kleed en niets bijzonders zal hen aan u verraden, want zij hebben de stilte lief en waarderen de verborgenheid. Zijn ze gedwongen om in de luidruchtige wereld te leven, dan zullen zij zeker niet te onderscheiden zijn van alle andere rechtschapenen die daar hun aardse werk doen. Wel hem die hun zijn vertrouwen schenkt!

Maar nu, o zoekende, willen wij tezamen in de stilte gaan en ik zal u het begin van de "weg" wijzen. Keer in tot uzelf en luister naar mij, nadat gij nu gewis voorbereid zijt om wat ik u verder te zeggen heb, met open geest te verstaan.

Allereerst, o zoekende, zult gij veel moeten vergeten. Men gaf u een verkeerde voorstelling van "God" en zo verstikte men door ijdele leringen in u die kiem waaruit zich eens in de heilige wateren van het diepst uwer ziel de "lotusbloem" zou moeten ontvouwen, waarin het licht dat u eeuwig verlichten moet, "geboren" kan worden.

"De geest die op de wateren zweefde" vervult de oneindige ruimten, maar gij kunt hem niet anders naderen dan slechts — in uzelf! Alleen wanneer hij in uzelf — als uw God — uit licht tot licht vorm aanneemt, zult gij van zijn stille leiding kunnen getuigen.

Wie zijn oneindigheid peilen willen, dwalen zeer. Zij menen Hem die alle wereldruimten niet omvatten kunnen, in vermetelheid te naderen en vermoeden niet, dat zij een karikatuur schiepen, die hen nu beheerst.

Wij echter willen nu in u opnieuw de kiem van die eeuwige "lotusbloem" doen neerdalen. Misschien — zal zij uit uw krachten thans voedsel vinden.

Wanneer haar bloesem zich dan ontvouwd heeft, zal de geest, die, zich uit zichzelf verwekkend, uit zichzelf leeft, in u nederdalen en als uw God in u "geboren" worden – als uw God die in u levend is!

Niet eer weet gij van "God"!

Geloof degenen niet die u van de God hunner dromen spreken: van een God die zich in zwoele extase laat vinden! Wat zo gevonden worden kan, is slechts een "fata-morgana" der innerlijke wereld.

Gij kent nog de rijkdom niet welke de ruimten uwer ziel in zich bevatten. Hier zijn "krachten" en "machten" die gij aanbedding zoudt toebrengen, gelijk de profeet voor het brandende braambos, als ik ze u zichtbaar kon tonen.

Uw ziel is een onmetelijke oceaan, en nog niemand heeft zijn diepten, niemand de wonderen van de zee der zielskrachten doorgrond!

Gij denkt aan uw ziel als aan een licht omhulsel en meent alleen uzelf daarin te vinden. Maar uw ziel is als een zee van myriaden droppelen, vervuld van latente macht – of als een levende wolk, gevormd uit myriaden wezens, vervuld van kracht – en gij moet heer en meester worden van al deze wezens.

Zodra zij in u niet hun vaste gebieder erkennen, zult gij, verbijsterd door hun kracht, die u beangstigt, hun slaaf worden. Zij moeten u dienen, wanneer gij ze overmeesterd hebt, maar zij zullen u door de zonderlingste goochelkunsten steeds beetnemen, als gij u in valse deemoed voor hen buigt.

Een sterke wil is nodig om ze onder deze te verenigen. Vóór gij hen in één wil verenigd hebt, zult gij in uw ziel nooit de rust vinden die alleen het ontbloeien van de heilige "lotusbloem" kan bewerken.

Niet eer ook zult gij in uzelf, door de krachten van uw ziel, kennis krijgen van dat stille rijk der geesten, dat slechts door de krachten van uw ziel, door de wil verenigd tot een eenheid, gekend, gevoeld, ja, soms zelfs geschouwd en gehoord kan worden, omdat het in u, gelijk overal, door dezelfde krachten leeft. Niet eer ook zult gij van hem die u uit de geest leidt, een stellig teken ontvangen, niet eer de hoge geestelijke leiders, de Stalenden van het Oerlicht, in u gevoelen.

Daarom, o zoekende, streef er vóór alles naar in u een vaste, klare wil, op uzelf gericht, te ontwikkelen! Gij moet uzelf bevestigen, als gij in de geest bevestiging door de geest ervaren wilt!

Gij kunt uzelf, en in uzelf uw God, alleen in uw "Ik" vinden!

Streef ernaar met opgewekte vreugde en stille gelatenheid u in uzelf in alle rust meester te blijven en wend uw oog af van alle innerlijke beelden die uw geprikkelde en nog niet tot eenheid gekomen geest u zou tonen. Gij moet in vreugde en vol vertrouwen eerst geheel

tot uzelf komen. Vóór gij u in uzelf begrensd en aan alle kanten afgesloten hebt – zoals een zee, die zichzelf begrenst, zoals een wolk, die zichzelf weet samen te pakken –, zult gij tevergeefs trachten uw ziel te bezitten, want de krachten van uw ziel geven zich alleen in de macht van hem die hun eerbied werkelijk waardig is. Meen echter niet, dat gij dit doel ooit zoudt kunnen bereiken, als gij steeds in ledigheid, in uiterlijke rust volhardt! Als mens der uiterlijke wereld, waarin gij nu eenmaal geboren zijt, moet gij ernaar streven dag aan dag actief te zijn, zoals de gehele uiterlijke natuur steeds actief is en altijd nieuwe vormen schept, als gij de wil in u zo wilt leren stalen, dat de krachten van uw ziel hem kunnen gehoorzamen. Geen ding der buitenwereld is zo gering, dat het niet uw leermeester zou kunnen worden. Uit al wat gij beleeft, kunt gij lering trekken, en geen bezigheid is zo nietig, dat gij daaruit niets zoudt hebben te leren.

Voor alles echter moet gij uw vluchtige gedachten leren vasthouden en ze dwingen zich telkens op één punt te concentreren. Noch de eenzaamheid van de woestijn, noch het leven onder de wilde dieren der jungle, zijn voor uw voornemen gunstiger dan het gewoel van een dichtbevolkte stad, waarin gij u aan uw arbeid wijdt. Wanneer gij geleerd hebt ook in het luidste rumoer nog uzelf te blijven, wanneer gij met absolute zekerheid uw

gedachten en uw wil in u beheersen kunt, wanneer uw wensen slechts komen en gaan zoals gijzelf ze gebiedt, te komen en te gaan — begin eerst dan uw eerste poging om de krachten van uw ziel in u te verenigen!

Gij zult ook dan nog velerlei tegenstand in u ondervinden. Lang nog zult gij uw wil, nu gesterkt, toch tevergeefs gebruiken om al de weerstrevende krachten in uw ziel onder hem te buigen. Elke afzonderlijke zielskracht zal uw wil alleen voor zichzelf willen bezitten en geen enkele zal zich gewillig aan uw wil als bezit overgeven.

Gij zult dit begrijpen, als gij uzelf duidelijk weet te maken, dat elk van uw zielskrachten — ofschoon gij ze alle als in u verweven "eigenschappen" beschouwt — een zelfstandig zielwezen is, begaafd met een eigen wil en met de drang om alleen zichzelf te demonstreren, zij het ook ten koste van alle andere zielskrachten.

Gij moogt nimmer versagen bij uw dikwijls nog vergeefse worstelen om de oppermacht van uw eigen wil over de vele willen die in uw ziel alleen zichzelf beogen. Nimmer moogt gij uzelf wantrouwen. Nimmer moogt gij de vreugde uws harten en uw stille gelatenheid verliezen. Al uw worstelen is slechts een voortdurende beproeving van uw geduld en van uw reeds verworven kracht in eigen wil. Weet echter, dat gij op deze wijze ten slotte eenmaal

zeker overwinnaar zult worden.

Een dag zal komen waarop gij, van geluk vervuld, waarlijk de reine vreugde van de overwinnaar in u beleven zult! Dan is de kiem der "lotusbloem" opengegaan en in de heilige tempelvijvers, die geen aardse ogen ooit aanschouwen, zal het geestelijk oog van uw onzichtbare leider – de ouden noemden hem: de u beschermende "engel" – op de onbewogen, mysterieuze watervlakte een knop bespeuren. Hij zal zijn metgezellen roepen in heilige vreugde en een schare uitverkoren wachters zal van deze dag af de heilige wateren behoeden.

Een wonder is geschied! Een wonder dat een aards mens volbracht – want het is gemakkelijker een woedende olifant aan een dun touwtje door het marktgedrang te voeren, dan de vele willen der zielskrachten die de "ziel" van een mens vormen, onder de ene wil van deze mens te verenigen!

Nu echter moet het gedempte daglicht met zijn milde stralen de knop omstromen, opdat hij zich eenmaal in volle, stralende pracht van de bloei kan ontfouwen. Hoge, honderdjarige bomen omgeven de tempelvijver, vol mysterie, en beschermen de zwakke knop tegen de brandende pijlen van de zon, die aanvankelijk het nauwelijks verrezen vormsel dadelijk zouden verzengen en vernietigen. Hoge tempelmuren houden de gloeiende

wind uit de woestijn tegen...

Nu, o zoekende, begint voor u een nieuw werk, doch dit werk eist nu werkelijk ook uiterlijke rust en de meest stille inkeer. Gij zult echter, wat gij nu behoort te doen, na de vervulling van uw dagtaak kunnen verrichten, misschien daaraan ook tevoren de stille morgenuren wijden. Nu is voor u de tijd gekomen dat gij leren moet zacht en teer naar binnen te vragen en daarop naar binnen te luisteren. Gij kunt daarbij niet stil genoeg zijn. Wat in u verborgen is en zich spoedig onthullen moet, wordt niet gevonden bij het luide spreken der gedachten.

Het is in het midden van uw hart, maar gij verneemt zijn woord nog niet, want zijn stem is zacht als de roep van een verre vogel. Jaag zijn woord niet van u weg! Let op de zachtste klank! Heel licht kan zijn woord u ontgaan, als gij niet stilte in u weet te bewaren! Het antwoordt u aanvankelijk op uw stille vragen zo zacht, dat zelfs de lichtste ademtocht zijn stem in u wegvaagt. Op zekere dag echter zult gij dan toch zijn stem horen en van elke andere innerlijke stem leren onderscheiden. Niet zo alsof van buiten af tot u gesproken werd, zult gij de stem vernemen! Ook zal ze niet met woorden van uw landstaal tot u spreken, noch in enige andere menselijke taal van deze aarde. En toch zal wat deze stem u te zeggen heeft, u veel begrijpelijker zijn dan alles wat gij van kindsbeen af door mensenmond, in menselijke taal, hebt gehoord.

Nu zult gij deze stem moeten volgen. Al uw voortschrijden op het pad wordt alleen door uw trouw voorbereid. Allengs zult gij leren inzien, dat nu uw wil u niet alleen meer naar de aanwijzing van uw aards-gericht inzicht dient, maar dat gij hem, geheel onopgemerkt, reeds naar het verheven onderricht van de geest – naar de wil van die "stem" – in een andere richting weet te leiden.

Dieper en dieper zult gij in het mysterie van uw ziel dringen. Hoe meer gij zult onderscheiden, des te meer zult gij nog in het verborgene voorgevoelen. Bewaar dankbaar en zorgvuldig ook de kleinste ervaring die gij in het rijk der ziel beleeft, want — uw dankbaarheid voor weinig zal u het spoedigst de volheid van het beleven brengen.

Gij zult ten slotte een rijk van innerlijke wonderen schouwen, waarvan u thans geen enkele beschrijving ook maar enig denkbeeld zou kunnen geven! Er zullen dingen in uw leven treden die gij thans "onmogelijkheden" noemt — en nu waarlijk nog met recht. Als het grootste aller wonderen echter zal u blijken, dat dit alles dan in uw macht gegeven is — dat gij niet in ongewisheid wachten moet op vervulling van uw vurig verlangen, daar het zich dan steeds met alle zekerheid door zijn eigen kracht vervult.

Zijt gij tot dusver trouw bevonden in het volgen van de innerlijke raadgevingen, dan zal de "lotusbloesem" in de geestelijke tempelvijver zich allengs meer en meer ontsloten hebben. Gij zult dan reeds zeer spoedig, of in elk geval in een niet meer verre tijd, de dag beleven waarop de geheel geopende bloem op de wateren zal stralen, doorgloeid van een licht dat zekerlijk niet van de zon dezer aarde komt. Zie, de dag is verschenen, o zoekende, waarop uw God zich als uw God nu in uzelf openbaart — in uw "Ik"!

Hij wordt in u en gij wordt in hem "geboren"...

Mysterie blijft, ook voor de schouwende in de geest, wat zich geestelijk op deze wijze voltrekt.

Nog echter zult gij zeker de innerlijke leider niet kunnen ontberen, maar op een nieuwe wijze zult gij nu met hem verenigd zijn. Reeds wanneer de knop van de "lotusbloesem" verschenen is, kan het gebeuren, dat gij de geestelijke leider in een magisch beeld voor u aanschouwt, indien gij de geschiktheid tot zodanig schouwen in u draagt.

Hij is het niet zelf! Het zijn zekere "magische" krachten van uw ziel, die hij door zijn wil tot zijn beeld formeert. Wees dankbaar, als uw "raadsman" zich op zulk een wijze

zichtbaar aan u vertonen kan — als hij u uit zijn beeld onderricht, zodat gij hem meent te horen!

Maar wees niet bezorgd, als gij ook nimmer in dit aardse leven zijn beeld als uiterlijke verschijning ziet. Slechts in zeldzame gevallen is het hem mogelijk zich als beeld aan u te vertonen, en hij zal slechts dan van zulk een mogelijkheid gebruik maken, als het tot uw heil strekt en u niet in verzoeking kan brengen om de "magische" krachten van uw ziel daarna ter wille van andere "beelden" te misbruiken. Beter dat gij het beeld van de leider nooit voor u ziet, dan dat zijn gebruik van uw zielskrachten oorzaak zou worden om ze ook voor misleidende machten gewillig te maken! Gij zult zijn leiding te zekerder in uw binnenste gevoelen, en wat gij niet uiterlijk kunt aanschouwen, zal zich zo diep mogelijk in u begrijpbaar aan u overgeven.

Nu evenwel — nadat uw God in u "geboren" werd en gij in hem — zal uw geestelijke raadsman zich, in vereniging met de stem van uw God en met uzelf, alleen in het hoogste leven van zijn geest openbaren. Gij zult menen, dat hij met u volkomen identiek is, zolang hij bij u is... Hij zal u niet meer onderrichtend leiden, maar zichzelf aan u openbaren, en gijzelf zult uit de schat van zijn innerlijk leven nemen wat u nog ontbreekt.

Boven dit alles echter zal de zon der goddelijke vreugde stralen, en al het worstelen om licht en verlichting, dat eenmaal u verteerde, vóór gij op de weg waart, zal u voortaan als een vroeger ondergane "helse foltering" voorkomen. Gij ziet vóór u een eeuwigheid, waarvan de diepste diepten steeds diepere diepten doen vermoeden, en weet, dat gij, met uw God verenigd, door de diepste harer wonderen eeuwig verder schrijden zult.

Wanneer gij uzelf hier in deze buitenwereld gadeslaat in leed en aardse vreugde, zult gij voor en na slechts een mens der aarde vinden – nochtans zal uw geest in uw God hoog boven al het aards-menselijke opgeheven zijn, want uw ziel is een "rijk" der eeuwigheid geworden – een hemel in de hemelen!

Dit, o zoekende, is de loop van de "weg" die gij betreden en doorlopen moet, wilt gij tot uw God komen.

De "weg" is in uzelf – in uw eigen "Ik"! Dit is de weg die u alleen naar het hoogste doel leidt – tot het "ontwaken" in de wereld van de geest!

Zijt gij hier niet reeds in haar "ontwaakt", dan zult gij "aan gene zijde", na het einde van dit aardse leven, lang "doorslapen", tot men u wekken kan – uit dromen die gij uzelf geschapen hebt en die u dan aeonen lang in hun ban kunnen houden.

Hoor nu, wat u nog geraden moet worden!

Van de dag af die u besloten vindt om deze "weg" te gaan, zult gij u een sterke reisstaf moeten snijden. Gij vindt dan "het ware hout", als gij de kracht van het woord, zoals zij zich in iedere menselijke taal openbaart, door het gevoel weet te ontdekken. Kies u woorden die tot uw hart spreken – woorden waardoor gij "gegrepen", "opgeheven" en "doordrongen" wordt! Zorg elke dag voor een korte poze, als het kan steeds op hetzelfde uur – een poze waarin gij kunt beproeven u in overpeinzing te verenigen met de geest dezer woorden, zonder door uiterlijke plichten daarbij gestoord te worden.

Houd een woord dat u "aangreep", dan voor lange tijd in uw "stille uur" vast als een oefentaak voor uw denken, zoals een fluitspeler steeds almaar door dezelfde melodie "oefent", totdat hij de hoogste zuiverheid van toon daarvoor vond. Gij zult in dit boek veel woorden vinden die u tot zulk een "oefening" van uw denken kunnen dienen. Andere heb ik op andere plaatsen gegeven. Gij moet u echter niet juist aan mijn woorden binden! De "heilige boeken" der mensheid zijn vol van woorden die u kunnen "aangrijpen" en tot zich "verheffen". Dichters en wijzen hebben zulke woorden waarlijk in overvloed gegeven! Maar het gevaar is, dat gij in zulke woorden tevens de valse leer vindt die onverstand of algemene

traditie uit sleur daaraan geven. Daarom raad ik u in het begin toch liever woorden uit mijn geschriften te kiezen, als gij u thans aan mijn onderwijzing wilt toevertrouwen.

Begin ermee dat gij, zoals ik u reeds zei, allereerst in het "denken" de zin van zulke woorden tracht te doorgronden. Tracht dan echter door middel van die woorden een wijze van denken te vinden die "woordloos" is!

Rust niet, vóór gij weet, dat gij u in "woordloos" begrijpen de diepste zin der gekozen woorden geheel eigen hebt gemaakt! Prent ze tevens in uw oog, los gemaakt van andere woorden, geschreven in duidelijk schrift van uw eigen hand! Voel de woorden uwer keuze zo, alsof het uw eigen woorden waren! Tracht in u de geestestoestand op te wekken van hem die voor het eerst deze woorden heeft neergeschreven! Tracht uw innerlijk oor te doen ontwaken, door te beproeven de klank der woorden in uw binnenste te "horen"!

Wanneer gij in al deze vormen van begrijpen stellige resultaten verkregen hebt, ga dan verder – maar eerst dan! –, ook als het zeer lang zou moeten duren, vóór gij zover zijt!

Ik waarschuw u ervoor, overijld verder te gaan! Wel kan het u toeschijnen, als zoudt gij dat alles "in weinige

uren" kunnen bereiken. Misschien ook zult gij nu, terwijl gij mijn voorschrift ontvangt, reeds van mening zijn zodanige oefening in begrijpen geenszins meer te behoeven. Velen die eens het pad betreden wilden, bleven aan het begin reeds liggen, omdat zij alzo dachten.

Hier wordt meer vereist dan gij op het eerste gezicht zoudt kunnen vermoeden! Men is evenwel genoodzaakt dikwijls veel dat in wezen zeer verschillend is, in gelijke woorden te zeggen. Niet wat de dichters "taalgevoel" noemen, wordt hier van u verlangd, hoewel een mens die gewoon is klank en ritme van de taal en de waarde van de woorden te voelen, reeds halverwege is om de hier gestelde taak te begrijpen.

Hebt gij echter alles wat hier vereist wordt, werkelijk bereikt, dan zal een nieuwe, grote verruiming van uw voelen, een zeer veel meer bewust beleven van uw bestaan, u de zekerheid geven dat gij voor elke zelfmisleiding behoed zijt.

Ga dan verder – gij die het hoogste van alle menselijke doeleinden nastreeft! Nu moet gij trachten die woorden in uzelf met geheel uw wezen te gevoelen! Nu moeten die woorden in uzelf levend worden.

Niet alleen uw ziel moet van de "geest" der woorden doordrongen zijn, maar uw aardse lichaam moet nu in elke vezel die woorden leren gevoelen. De woorden

moeten met u – met uw ziel en uw lichaam – tot één Zijn worden samengesmolten. Uw aardse lichaam moet tot lichaam van de gekozen woorden worden, alsof niets anders in dat lichaam levend ware.

De krachten van uw ziel, alreeds in uw wil sterk vereend, moeten nu ook met de woorden die gij hebt gekozen, één worden, en gij moet u als het bewustzijn van deze woorden gevoelen.

Dan echter hebt gij iets groots veroverd op uw weg! Gij zult voor het eerst nu ervaren wat het "leven" is dat u, gelijk al het levende, beweegt. Het zal u zijn, als waart gij op een nieuwe aarde – in een nieuwe wereld, die gij nooit vermoed had. Gij zult doorgroend leren inzien, dat alles wat de mensen op aarde "waken" noemen, niets anders is dan diepe, doffe slaap en verwarde droom.

Hier reeds kan een helder schouwen van de geestelijke wereld beginnen, als de krachten die van het begin af in u zijn gelegd, dat veroorloven, en zo gij een schouwend mens zijt en niet een van verstandelijk begrijpen. Zijt gij echter naar uw eigen-aard alleen dan "erin", als gij dat wat gij kennen wilt, "begrijpen" kunt, dan zult gij nauwelijks tot "schouwen", wel echter tot begrijpbaar beleven komen...

Een nieuwe mens zult gij zijn geworden en een bewustzijn van uzelf zult gij veroverd hebben, dat met uw tegenwoordig bewustzijn nauwelijks te vergelijken is! Gelijk de stralende zon van de volle middag in haar licht dat van een olielampje verdwijnen doet, zo zal wat gij nu nog uw "bewustzijn" noemt, in een nieuw bewustzijn opgaan en verdwijnen.

Gij zult dan weten, waarom de wijze van het "leven" spreekt als van het "licht" der mensen, en zult de heerlijke zin verstaan van de veel uitgelegde woorden:

"In den beginne is het Woord, en het Woord is bij God, en God is het Woord. "In Hem heeft alles leven en zijn leven is het licht der mensen.

"En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis kan het niet uitdoven."

Die deze woorden neerschreef, die wist wel wat hij zei, en ook gij zult het weten, wanneer gij op dit punt van uw weg zult zijn aangekomen... Maar – "het koninkrijk der hemelen wordt geweld aangedaan, en alleen die geweld gebruiken, trekken het tot zich"!

Als gij uw ongeduld niet kunt bedwingen, als gij uw krachten niet volhardend oefent, zult gij nooit resultaat mogen verwachten. Meen echter niet, dat heftig willen afdwingen of krampachtige inspanning u nader tot uw

doel zou kunnen brengen! Niet zo is dit woord bedoeld! Steeds moet een stemming van opgewekte gelatenheid en stille vreugde om u zijn en al uw zorg moet daarop gericht zijn, met oneindige behoedzaamheid dat tere innerlijke horen te bereiken waarvan ik reeds sprak. Het kost meer "geweld" u zo "in toom" te houden, dan menige heroïsche en opzienbarende daad u zou kosten.

Als gij echter alles wat ik u zei, wel overwogen hebt, en voortaan doen wilt wat vereist wordt, dan kan ik u de zekerheid geven, dat ook gij eenmaal behoren zult tot hen die het geheim van het "Koninkrijk der hemelen" in zich mogen ervaren.

Zo begin dan uw steile weg! Moge een onvermoeide volharding u tot het einde geleiden! Hoge hulp zal altijd bij u zijn... Zie niet terug op het leven vol leed en vreugde, schuld en verdiensten, dat achter u moge liggen!

Weet ook, dat het van gelijke waarde voor uw taak is, of gij u alle aardse geleerdheid eigen hebt gemaakt, dan wel dat gij onder de onwetenden de minste zijt.

Tracht u niet af te zonderen van andere mensen en meen niet, dat een zonderlinge levenswijze, vreemd aan die van uw tijd en van uw land, u wellicht zou kunnen voorthelpen.

Nog minder kan de aard van uw voedsel u nutten of schaden op uw weg, als het maar uw lichaam gezond en op krachten houdt. Wilt ge het vlees van geslachte dieren mijden, zo mijd het, en wilt gij u de wijn ontzeggen, zo ontzeg hem u, maar verbeeld u niet, dat gij daardoor een "reiner" of zelfs een "hoger staand" mens zoudt zijn geworden!

Hetzelfde geldt ten aanzien van de zinnelijke liefde tussen man en vrouw. Verneder u niet tot enkel dier, en houd uw beteugelde driften steeds krachtig in de hand, opdat zij nimmer u tegen uw wil kunnen onderwerpen, maar werp niet door heiligschennis een smet op een mysterie, dat gij eerst "zuiver" begrijpen kunt, wanneer gij reeds behoort tot de ontwaakten in de geest. Niet zonder de diepste gronden doorgrond te hebben spraken de priesters van de oudste erediensten de symbolen der voortteling heilig — en voorwaar: zij vereerden daarin iets anders dan slechts een beeld der eeuwig voortbrengende natuur. Onthouding echter is u alleen daar geboden, waar de onbeteugelde begeerte van uw driften oorzaak van onheil voor uzelf of voor anderen zou kunnen worden.

Onthouding van alle ondeugden is nodig, omdat zij uw hoge streven naar de geest weldra zouden moeten verhinderen en ten laatste verstikken. Vermijd alles wat u of anderen zou kunnen schaden! Vermijd ook elke

liefdeloze gedachte!

Heb uzelf lief! – Want, als gij uzelf niet kunt liefhebben, zult gij uw "naaste" waarlijk weinig goeds doen, wanneer gij hem "liefhebt" – als uzelf.

Ga zelf uw eigen weg, maar laat ook ieder ander zijn eigen weg doorlopen – ook als zijn doeleinden ver achter u liggen. Gij weet niet, wanneer voor een ander de ure slaat, en gij hebt geen recht om hem vóór zijn uur in de slaap te storen. "Wekken" zoudt gij hem toch niet kunnen, want niemand ontvliedt aan de slaap vóór zijn uur gekomen is.

Is evenwel zijn uur nabij, dan zal hijzelf u om lering vragen. Dan eerst moogt gij ze hem geven! Dan eerst zullen ook de Stralenden van het Oerlicht u met hun kracht ter zijde staan en uw hulp werkzaam ondersteunen. Gij zijt niet geroepen om vanuit de geest tot de geest te leiden, en die daartoe geroepen zijn, zullen nimmer anderen dwingen zich aan hun leiding toe te vertrouwen. Ga gij in blijde stilte uw weg tot uzelf! Uw weg tot uzelf zal u in het rijk van uw ziel tot uw geestelijke raadsman voeren en hij zal u in uzelf tot uw hoogste doel leiden. Uw weg tot uzelf is – uw weg tot God! Nimmer kunt gij tot God komen, als gij hem niet vindt zoals hij is – in uzelf!

Nu wil ik u verder nog enige dingen zeggen die u het werken van het rijk des geestes op aarde en nog menige verborgenheid zullen doen kennen, als gij, van goede wil, het geestelijke kennen wilt. Ik wil enige kransen aan de wanden van uw huis hangen, kransen uit die bloemen welke ik op mijn hoogste wegen vond en aan het einddoel van mijn laatste weg in mijn bloeiende gaarde. Pluk de kransen niet uit elkaar en laat elke bloem daar waar ik ze ingevlochten heb. Gij kunt anders de ene, grote werkelijkheid niet zuiver begrijpen, die alle woorden van dit boek u willen verkondigen.

Gij kunt anders niet het geheim verklaren dat zich hier in stille woorden onthult — het geheim van het goddelijk leven in de aardse mens — het hoge mysterie van de levende God!

Ain Sôph

"Ain Sôph", "het Zijnde uit zichzelf", is "geest" die alles in zich bevat. De krachten van het universum echter zijn "oorzaken" van vele "gevolgen" en dat verleidde u ertoe om naar een eerste oorzaak te zoeken. Doch nooit is er een "eerste oorzaak", zoals gij bedoelt, geweest!

Eeuwig neemt "God" vorm aan uit de chaos der elementen van het Zijn! Niets is hier "oorzaak" en niets is "gevolg"! Alleenlijk de vrije, bewuste wil van de geest vormt zichzelf voor zichzelf tot - "God"! —

Chaotisch werken de elementen van het Zijn daar waar zij, uit Oerzijn naar buiten geslingerd, zich doen gelden als de diepste, scheppingszwangere krachten der oernatuur. Daar zijn zij stuwend en driftmatig werkend, zonder zichzelf bewust te zijn in hun werking. Daar staan ze nog los van elkaar en elk afzonderlijk handhaaft alleen zichzelf.

Uit zodanige zelfhandhaving van het gescheidene echter resulteert pool en tegenpool — en daarmee aantrekking, die in verloop van onmetelijke lange aardse tijd vervolgens de vereniging voorbereidt.

In de ziel van de aardse mens wordt daarna de vereniging van alle elementen van het Oerzijn weer

werkelijkheid, als menselijke wil er naar streeft. Wat in uw hart woelt en stuwt naar vorming, wat u voortdurend beweegt en in onrust houdt — dit jagende streven ergens iets te moeten bereiken —, erken daarin de uitwerking van die krachten van het Oerzijn die zich, in u hernieuwd en nu individueel bepaald, verenigen willen!

Nog evenwel dringen zich in deze elementen, die zich in de hoge vorm die uw bewustzijn nodig heeft, als uw zielskrachten openbaren, zeer vele willen aan u op.

Nog handelt gij niet in de gebiedende wil, die al de andere in zich weet te verenigen. Alles wat in u naar buiten "Ik" zegt en wat gij in uw binnenste als "Ik" gevoelt, is meestal nog slechts één der vele willen, die zich verenigen moeten in het licht van de geestvonk van uw zelfbewustzijn...

Eerst in het bewuste Zijn kan goddelijk bewust-Zijn zich in de elementen van het Oerzijn opnieuw doen kennen! Van afgrijselijk — in het onzichtbare, zowel als in het zichtbare — in beroering zijnde oernatuur tot aan de vereniging in het bewustzijn van een aardse mens (en er zijn wel zeer veel "aarden"!) leidt de weg der elementen van het Oerzijn terug, omhoog, tot Godbewust "nieuw" Zijn.

Wat gij echter van buiten af beschouwt en "natuurkracht" noemt, is niets dan werking, niets dan weerspiegeling en bewijs van wederkerige inwerking van de elementen van Oerzijn op elkaar — maar geenszins met deze zelf identiek!

Wat gij de "werkelijkheid" van het zichtbare en onzichtbare universum noemt, is slechts in zover "werkelijk" als het uitsluitend de uitwerking van het oergegeven Zijn vormt als verschijnsel in elementen van het Oerzijn op verschillende trappen van vorming. Het universum "is", voor zover de elementen van het Oerzijn "zijn" — evenwel niet "uit zichzelf"!

Gij spreekt nog van een "God" — de "schepper" van alle dingen, die een oneindige wereld zichzelf ter ere "schiep", zichzelf ter ere "in stand houdt". Maar zulk een godsvoorstelling en verklaring van het aanzijn der wereld was slechts te verontschuldigen in vroeger tijd, die nog niets wist van alles waardoor zich thans elementen van het Oerzijn in hun uitwerking doen kennen en dat waarlijk reeds uw denken ertoe moest brengen om de oude voorstellingen uit te wissen. Deze nu nog te willen behouden, is evenzeer dwaasheid als lastering.

"God" is alleen de schepper van zichzelf in alles wat "is", en alle wezenlijk "zijnde" is "zijn" van Zijn zijn.

"God" is alleen de voortbrenger van zichzelf en niet, naar uw mening, de schepper van mensen en dingen.

De vormende krachten van alle zonnen en werelden zijn vormen van de geest — elementen van het Oerzijn —, die zich in tijd en ruimte beleven en zo in tijd en ruimte tijdruimtelijke vormen kristalliseren —, slechts tijdelijk verschijning en telkens bepaald door de ruimte.

Elementen van het Oerzijn echter worden voortdurend uit het Oerzijn geslingerd en keren voortdurend daarin terug. Zo was het van eeuwigheid af en zo zal het in eeuwigheid blijven. Voortdurend van werking wisselend, doen zich elementen van het Oerzijn gelden — nu eens verschijning, dan weer de vernietiging van de verschijning bewerkend. Zijzelf echter "zijn" van eeuwigheid tot eeuwigheid, hoe zij ook wisselen in hun uitingswijze, en zij worden door niemand "teweegebracht"...

Er is nooit een "begin" geweest en nooit kan er een einde zijn van dit oereeuwige leven. Het ganse wijde, vormenzwangere universum, met al zijn zichtbaarheid en zijn voor u onzichtbare — is slechts de golvenspiegeling van een eeuwige, geestelijke "zee", waaruit zich uit eigen kracht de wolk van de godheid verheft.

"God" bepaalt het universum en het universum bepaalt "God"! Het "perpetuum mobile", dat wijzen en dwazen hoopten uit te vinden, is alreeds aanwezig en kan niet ten tweeden male worden "uitgevonden". Allen die naar de "uitvinding" daarvan streefden, gevoelden vaag — al was het ook uiterst verkleind — het Zijn van het onmetelijk "geheel" — het Zijn van datgene wat uit zichzelf "is", zonder "begin" en zonder "einde", het eeuwige "leven", in de kringloop van het Zijn.

Gij zoekt nog een God in onbegrensde verten. Zie evenwel, ik zeg u: Vóór uw God in u "geboren" is, gelijk gij in hem, zult gij hem nergens vinden! Eer uw God u "geboren" werd, zult gij tevergeefs alle oneindige ruimten door uw diepste kreet naar God doen sidderen.

Over het zoeken naar God

Men zei u, dat de aardse mens een verholde "God" zou zijn en dat hij slechts tot de kennis van zichzelf moest komen, om zich voor alle eeuwigheid als "God" te ontdekken. Die zo tot u spraken, waren waarlijk verre van God, verder dan zij wisten.

Niet gij zijt God, doch in u alleen op deze aarde kan uw God vorm aannemen, en dan zijt gij met uw God zo verbonden als woord en betekenis in het lied verenigd zijn! Niets zal u dan ooit van uw God kunnen scheiden. In alle eeuwigheid zal hij in u "levend" zijn.

Daarom, zoek God niet meer in oneindige verten en niet in een ongenaakbare wereld, hoog boven alle sterren! Zolang gij God nog zoekt, heeft uw God voor u nog geen "vorm aangenomen". Zodra hij u eenmaal "geboren" werd, kunt gij hem niet meer zoeken.

Niets is minder nodig dan het "zoeken naar God"!

Tracht echter in u de weg te vinden waarop God u kan tegemoet komen! Tracht dan alles in u voor te bereiden, opdat uw God zich met u verenigen kan!

Zie, de wil van de eeuwige, alomvattende geest "wil" u en "leeft" in u, opdat hij eenmaal in u zichzelf als uw God

"baren" kunne. "Advent" – de tijd der voorbereiding – zij van nu af in uw ziel, want zie: gij zijt "Bethlehem" en in u zal uw koning verschijnen, die u verlossen kan – die alleen u verlossen kan.

Over daad en doen

Werkzaam zult gij zijn en werken op uw weg, waar ook maar tot daad en doen kracht en aanleg in u aanwezig zijn. Wanneer gij eenmaal met uw God in u verenigd zijt, zal uw gehele leven slechts doen en werken — ja, gijzelf zult slechts doen en werken zijn.

"God" is een levend vuur. In hem wordt alles vernietigd wat werkeloos bederft en verstijft. De wil des geestes kan zich in u niet als uw God "baren", wanneer gij niet werkzaam zijt als ware uw God reeds verenigd met u.

Uw God zal een God van kracht en van durf zijn en niet een demon van krachteloze wensen, van verterende angsten. Actief doen moge te allen tijde uw liefde vinden, gelijk ook de geest in eeuwigheid in zichzelf actief is in voortdurende daad! Hoe wilt gij hopen met uw God u te verenigen, zolang uw liefde zich van hem verwijdert?

Gij kunt alleen uzelf bereiken in uw God, wanneer gij bereid zijt actief met uw God u te verenigen, want — de levende God is niet een God van dromers en fantasten. Slechts in ontwaakte zielen kan hij zich "baren"... Zijn licht is veel te hel dan dat duistere zielen het ooit zouden hebben verdragen.

Verenig de krachten van uw ziel tot verheven doen! Volbreng wat gij ooit hier op aarde volbrengen kunt, en werk zover gij het vermoogt! Zo zult gij, van vrees bevrijd, uw God in u — uw levende God — eenmaal kunnen ontmoeten.

Gij zoudt niet leven, zo "leven" niet als "daad" des geestes in u werkte.

"Eeuwig" is uw- leven slechts, doordat elke "daad" van de eeuwige geest eeuwig is, gelijk hijzelf. —

Tijdelijk echter zijt gij als de tijdelijke verschijning van deze aardse wereld, en dus is het uw aardse plicht, hier in het tijdelijke, het tijdelijke te doen, gelijk gijzelf in het eeuwige eeuwiglijk gewrocht wordt door het eeuwige.

Slechts in gestadig werken kunt gij u beproefd doen blijken en door daden moet gij uzelf hebben voorbereid, zoals verheven leiding het van u eist, zal uw God zich in uzelf kunnen "baren".

Over Heiligheid en Zonde

Zij die van de laatste dingen werkelijk wisten, hebben nog altijd de "heilige" in zijn ijdelheid en valse deemoed glimlachend veracht, maar zij weten ook te onderscheiden tussen ijdele brave hendrikken en de ware, grote zielen, die men soms "heilig" sprak. Fiere mensen willen zij vinden, die met opgeheven hoofd weten te leven – geen armzalige bedelaars voor de poorten van de goddelijke heerlijkheid, geen jammerlijke boetelingen! Mensen willen zij vinden die het leven weten te vormen tot een kunstwerk – niet zulke die zich onder het leven buigen als een lastdier onder zijn last!

Wie schuld en zonde uit zijn baan kunnen werpen, is niet waard de prijs van de overwinnaar te veroveren! Wie de grote overwinning bevechten wil, mag er zich geen zorg over maken dat het stof van het dagelijks leven daarbij zijn kleed bevlekt.

Wie er steeds op uit is vlekken uit zijn kleed te wissen, zal zijn hoogste doel zeer spoedig uit het oog verloren hebben! Ik raad zekerlijk niemand zich in het slijk te wentelen – maar een ieder die naar het doel wil, moet zich niet bekommeren om het stof van het dagelijks leven en de kleine vlekken waarmee hij zijn kleed op zijn tocht bedekt. Uw voet zal voortdurend aan dezelfde plaats kleven, en nooit zult gij vertrouwen hebben in uw schrede,

als gij u door de fouten, die gij nimmer geheel vermijden kunt, op uw weg laat storen. De "heilige" echter is gelijk een mens die zichzelf de pezen doorsneed en nu als een lamme aan de weg ligt, doch met open ogen droomt – dat hij vliegt.

Ach, het ware mij liever, dat gij tot aan de schouders in schuld en zonde waaddet, dan dat ik u ooit in gevaar zou moeten zien om zulk een "heilige" te worden! Al uw beste kracht gaat voor u verloren, wanneer gij wilt doen als de "heilige" en voor alles tracht u "van fouten vrij" te houden. Gij kunt uw krachten niet gebruiken, als het u een voortdurende zorg is elke fout te vermijden, want waar gij ooit waarlijk werkzaam zijt, zult gij tevens ook in fouten en zonden vervallen, zonder het te willen. Maar zoals het marmerstof in de werkplaats van de beeldhouwer de waarde van zijn kunstwerk zeker niet vermindert, zo zal ook uw "Ik", dat gij uit "ruwe steen" tracht te vormen, in geen geval aan waarde verliezen door het "stof" en "puin", dat rondom blijft liggen, tot eindelijk uw zuivere vorm uitgebeiteld is. Vergeet "stof" en "puin" van de werkplaats en denk steeds alleen aan het "werk", dat gij uit uw aards bestaan maken moet tot hoge schoonheid en tot eeuwig voortbestaan!

En zijt gij diep gevallen, waar gij niet vallen wildet, zo verhef u ijlings en vergeet, dat gij ooit gevallen zijt. Maar

zelfs dan ook, als uw wil u deed vallen, moet gij geen andere zorg kennen dan u ogenblikkelijk weer te verheffen! Onnut is uw "berouw" na de val — maar als gij u weer krachtvol verheft, kan u dat blijvende zekerheid geven, die leert een nieuwe val te vermijden. Waarlijk, beter gaat hij vooruit die de kracht in zich weet om na de val weer op te staan, dan degene die voortdurend angstvallig elk struikelen oplettend zou willen vermijden! Niets kan u op uw weg schaden, behalve de vrees voor de remmende krachten van de schuld — en deze remmende krachten worden weer alleen uit uw vrees geboren.

Ga uw weg in liefde en vrij van vrees — maar moge uw liefde nooit de krachten ondermijnen die gij nodig hebt om te weerstaan. Wees altijd goedertieren voor alles wat leeft, maar — "goedheid" jegens de tijger is een welgericht schot, want ook wat gij vernietigen moet, zult gij niet doen lijden!

Vrij moeten ook uw goedheid en liefde zijn, of zij worden u tot ondeugd! Vrij is alleen, wie zichzelf bevrijdt!

Geen uiterlijke "God", zoals gij u hem boven de sterren uitdenkt, kan u ooit bevrijden!

Doch: helpt ge uzelf, zo helpt u ook uw God — uw God die in uzelf zich eenmaal "baren" wil.

Gij hebt uzelf uw spoken geschapen en slechts gijzelf zult ze kunnen vernietigen! Veel geldt u nog als "schuld" en "zonde" dat zulk een smaad waarlijk niet verdient — en veel neemt gij licht op en ziet daarin zelfs uw "deugd", ofschoon het voor u een verzoeking ten verderve is. Gij zult nimmer "verzoeking" zoeken, maar gij zult ook niet, gelijk de "heilige", uw oog aldus bezweren, dat het overal niet anders dan "verzoeking" ziet.

Ga uw weg met opgeheven hoofd en weet — dat gij steeds het best beschermd zijt als gij uzelf vertrouwen kunt. Geen "val" of "fout" kan u dan in uw voortgaan hinderen, tot gij eenmaal, met verheven kracht gesterkt, uw doel, dat in uzelf is, zult bereiken!

Maar ik waarschuw u en raad u: zoek nog eerder schuld en zonde — maar wacht u voor de wil tot "heiligheid"!

De 'occulte' wereld

Tot dusver werd in de woorden van dit boek bijna alleen gesproken van dat "onzichtbare" dat uw ziel is en zich in uw zielskrachten ontvouwt, alsook van die hoge wereld van de geest waaruit gij gesproten zijt en die gij moet terugvinden, als gij tot God wilt komen en de vrede vinden, die de buitenwereld u niet geven kan.

Er valt echter nog van een ander "onzichtbaar rijk" te spreken: van een dat u van buitenaf omgeeft, gelijk alle dingen en vormen van materiële zichtbaarheid. Dit "onzichtbaar rijk" is een wel zeer weinig gekend deel van deze fysisch-materiële wereld en het is tevens het onvergelijkelijk grootste deel. Over dit "onzichtbare" moet eerst ook de geestelijke leider schrijden, als over een brug, wanneer hij u, die nog onvoorbereid zijt, bereiken wil, want nog zijt gij niet in staat om hem uit de eenheid van uw zielskrachten waar te nemen, zó, als gij later hem zult kennen – in God. Hij kan vooreerst alleen vanuit dit "onzichtbare buiten" uw binnenste bereiken!

Er waren te allen tijde mensen die dit "onzichtbare buiten" met alle zekerheid kenden. Voor het bereiken van hun hoogste doel was en is zulk kennen zonder enige waarde. Zij "zien" meer dan anderen – zoals gij, wanneer ge door een verrekijker kijkt, de "ringen" en de "manen" van verre sterren kunt zien, terwijl een mens die slechts

met het blote oog ziet, niets anders waarneemt dan een lichtpunt. Hun "zien" is aan een fysisch organisme gebonden dat in de mens van de tegenwoordige tijd slechts zelden zo "vatbaar voor ontwikkeling" is, dat hij het gebruiken kan. In mensen van oude tijden was dat organisme dikwijls sterker ontwikkeld en ook in mensen van latere tijd zal het zich weer ontplooien, nadat zijzelf waarborgen zullen hebben geschapen, dat het hun niet meer tot noodlot wordt.

De ontwikkeling van zulke voor het dagelijkse leven niet noodzakelijke fysieke organen voltrekt zich op de wijze van de golfbeweging, nu eens met grotere, dan weer met geringere intensiteit, binnen het gehele mensengeslacht. Zo verdwijnt ook de geschiktheid om het onzichtbare van deze fysisch-materiële wereld met zekerheid te kennen, dikwijls tot het laatste spoor, om dan in andere tijden weer overal te voorschijn te komen.

Het betreft rudimentaire organen van het mens-dier uit de oertijd, die slechts diegenen tot zegen strekken die psychisch voorbereid zijn om van de daarmee gegeven geschiktheid het ware gebruik te maken.

De mensen in wie het organisme voor de waarneming van het uiterlijk onzichtbare volledig ontwikkeld is, zijn daarom altijd ook begaafd met als het ware "meer ervaren" zielskrachten, die reeds in vele mensen van de

oudheid werkzaam waren. Waar ook met dit "kunnen zien" in het fysisch onzichtbare tevens de drang naar hogere kennis verbonden blijkt, daar zal de aldus begaafde ook in dit onzichtbare deel van de aardse wereld geen prooi van dwaling worden, maar goedertieren raadsliden en zorgvolle helpers vinden uit het rijk van de substantiële geest, die hem het begrijpen van wat hij waarneemt, vergemakkelijken.

Is hij ten volle "wakker" geworden, dan kan het zelfs mogelijk zijn, dat hij door hogere "ontwaakten" macht over krachten van deze onzichtbare wereld verkrijgt om mee te werken aan het ontwikkelingsplan van de aardse mensheid, zoals het sedert duizenden jaren door de Stralenden van het Oerlicht bevorderd wordt. Meestal worden onder de "kenners van het onzichtbare" slechts weinigen gevonden die als zodanig "bruikbaar" zijn. Het ware echter te wensen dat alle mensen die het organisme om het fysisch onzichtbare op een of andere wijze te ervaren — zwakker of sterker — in zich voelen, het zo zorgvuldig mogelijk wilden waarnemen en voor elk misbruik behoeden. Misschien zou menige kiem bij goede verzorging tot ontwikkeling gebracht en zegenrijk actief kunnen worden.

Er zijn vele "arbeiders in de wijngaard" nodig en de mensheid van deze dagen zou veel winnen, als weer ervaren helpers en leraars konden opstaan die ook in het

onzichtbare van deze fysische wereld op veilige wegen wisten te gaan. Niet het "experiment" met mediums en somnambulen brengt hier opheldering, maar slechts de eigen ervaring van de organisch geschikten.

Alle eer aan de ijver voor wetenschappelijk onderzoek — maar door de zogenaamde "metafysische" experimenten, die, zoals reeds hun karakterisering zegt, uitgaan van valse vooronderstelling — verkeerd vooroordeel —, trekt men alleen de parasitaire krachten van het fysisch onzichtbare aan.

Deze "parasitaire krachten" van het onzichtbare deel der fysische wereld zijn wezens die schijnbaar veel overeenkomst hebben met de krachten waaruit de ziel zich opbouwt, doch in de verste verte niet met "zielskrachten" verwisseld mogen worden. Het zou dezelfde verwisseling zijn als de grimassen van apen achter de tralies van hun kooi te verwisselen met de geestvol tot rijpe ontwikkeling gebrachte uitbeeldingskunst van grote karaktervertolkers op het toneel.

De wezens van het onzichtbare deel der fysische wereld, waarmee men te doen heeft bij "metafysisch" genoemde experimenten, evenals daar waar men in gewijde stemming gelooft met afgestorven mensenzielen te verkeren, zijn zeker niet zonder een soort "bewustzijn"

en zij "weten" dikwijls meer dan hun ondervragers. Zij zijn echter zichzelf slechts vaag en als in een droom bewust, zodat zij nauwelijks naar menselijke wijze moreel te veroordelen zijn, als zij zich telkens uitgeven voor datgene wat men in hen vermeent te zien, wat men in hen gelooft te vinden.

Zij willen vóór alles bevestiging van hun bestaan vinden, en om die te verkrijgen zijn zij bereid tot alles wat niet hun macht te boven gaat; zij gaan echter ook nog verder en trachten dáár nog macht voor te toveren, waar hun macht ten einde is. Hen bindt geen "plicht" en geen "geweten"! Uw ondergang bereidt hun dezelfde lust als uw sterk worden, wanneer zij hun bestaan maar, door hun inwerking op u, aan u bevestigd vinden. Wee de mens die deze wezens reeds "bezitten"! Zij zuigen hem het merg des levens uit als vampiers, want zij moeten zich met zijn krachten "voeden", om hem te kunnen dienen. Als hij hen niet zelf van zich schudden kan, zal hij de slaaf van hun duistere driften worden, tot zijn ziel zelf daarbij "sterft", daar haar krachten zich langzamerhand van hem losmaken — waarna dan, wanneer het aardse lichaam zich tot de laatste slaap neerlegt, zijn vroeger bewustzijn in vernietiging eindigt — de enige ware, wijl eeuwige "dood" die de aardse mens werkelijk bedreigen kan.

Slechts zeer weinig mensen weten met zekerheid van de aartsbedrieglijke natuur dezer wezens, waaraan men moeilijk een naam kan geven, daar in het zichtbare geen beeld ter vergelijking bestaat. Het zijn die onzichtbare wezens door welke kracht de fakir zijn "wonderen" doet, en daar men ze niet kent, ziet men met verbazing de fakir aan, als ooit een echte van deze gevangenen der onderwereld zich vertoont.

Deze wezens "kunnen" velerlei wat de mens op aarde nimmer mogelijk zal zijn, zolang hij alleen uit eigen krachten werkt. Zij "zien" uw gedachten, beter dan gij ze zelf kent, en de meest verborgen beelden van uw fantasie kunnen zij voor uw oog zichtbaar doen worden. Zij kunnen, tijdelijk, vormen en stoffen maken, zo grijpbaar als elk ander aards ding, als elke u bekende stof, want deze wezens zijn de onzichtbare wevers van de fysische vorming, die de onzichtbare draden van elke zichtbare verschijning knopen. Zij kunnen zich hullen in menselijke vormen, van mensen die reeds lang niet meer op aarde leven, want elke vorm die hier op aarde eenmaal "werd", is in de sfeer dezer wezens zo bewaard, als – bij wijze van voorbeeld, al gaat de vergelijking ook mank – de galvanische matrijs, waarvan men te allen tijde een nieuw afgietsel nemen kan.

In werkelijkheid is de "matrijs" hier een onzichtbare figuur, fijn als een ademtocht: een lamellensysteem, dat

de mathematisch nauwkeurige reproductie is van de gezamenlijke innerlijke en uiterlijke vormen die eenmaal een menselijk lichaam samenstelden.

Deze vorm, gewoonlijk tot op de kleinst mogelijke ruimte verschrompeld, wordt onder passende voorwaarden als het ware "opgevuld" met de fysische krachten die normaal het aardse lichaam van het "medium" in stand houden. Het "medium" moet gedurende de tijd van zulk een manifestatie in de toestand van bewusteloosheid blijven die men onder de naam "trance" kent.

Het onstane schijnlichaam is gedurende zijn tijd van manifestatie, welke ook in het allergunstigste geval buitengewoon kort is, het werkingsveld der animale ziel van het bewusteloze "medium". Deze animale ziel wordt daarbij tevens onder een soort hypnose gehouden door die onzichtbare wezens der fysische wereld welke zich in het voortgebrachte schijnlichaam manifesteren.

Wanneer zulk een fantoom zelfs vermag te spreken en geheel op de wijze van zijn gestorven oerbeeld spreekt, dan is dat niets verwonderlijker dan het kunnen spreken van een op normale wijze geïncarneerde mens, want ook in het schijnlichaam zijn, zolang het bestaat, alle organen in zodanige vorm weer fysisch gemanifesteerd als zij zich vroeger in zijn oerbeeld vertoonden,

nauwkeurig, zelfs met betrekking tot eventuele misvormingen of andere gebreken.

Het zal, naar ik hoop, wel nauwelijks nodig zijn hier nog te zeggen, dat deze achterblijvende vorm in het onzichtbare fysische met de mens die deze vorm vroeger bepaalde, niet méér te maken heeft dan de afgeworpen slangehuid met het reptiel dat zich daarvan ontdeed.

Niet voor niets ben ik hier ingegaan op gebeurtenissen waarvan de blote uiteenzetting mij reeds tegen de borst stuit. Ik wil u in staat zien om voorvallen die u in verwarring zouden kunnen brengen, zelf te onderzoeken. Gij zult u wanneer zich iets wonderbaarlijks aan u mocht voordoen, niet uit onwetendheid laten duperen!

Niet wat u in de hier aangeduide gebieden aan bedrog overkomen kan, is als "gevaar" te beschouwen. Slechts wat op dit gebied echt is, bergt werkelijk gevaar in zich.

Ik waarschuw u hier op goede gronden! Ook in u kunnen die wezens, wanneer gij hun invloed ooit mocht leren kennen, een prooi speuren. Zij vinden maar al te dikwijls zulk een prooi in degenen die, in plaats van hun verheven weg in te slaan tot vereniging van de zielskrachten – de weg naar hun God –, naar "occulte" krachten streven. En zulks zonder reeds die graad van

inzicht te hebben verkregen die nodig is, opdat een waarlijk met de geest verenigde onder hun mensenbroeders hun in lange jaren van de strengste voorbereiding kan leren de hier bedoelde wezens en hun huiveringwekkende krachten te overheersen. Zelfs dan nog verkeert ieder die hen onnodig opwekt en gebruikt, in voortdurend gevaar – en geen van hen die eens ter beproeving van hun krachten dit rijk van het onzichtbare fysische moesten leren bedwingen, zal ooit langer daarin verwijlen dan de bittere dwang van een "taak" van hem vordert.

De verborgen tempel

Allen die de hier in dit boek door mij getoonde weg omhoog betreden hebben en betreden zullen, staan in hun binnenste weldra in nauwe verbinding, ook al zouden in de buitenwereld duizenden mijlen hen scheiden. Zulk een "verbinding" komt op tweevoudige wijze tot stand: het eerst door wederzijdse aantrekking van de stralingen, die door in zich besloten menselijke wilscentra als stralen-"wervelingen" in zekere hogere regionen van het onzichtbaar fysische, ongewild en onbewust, worden voortgebracht en daar al het gelijksoortige in verbinding brengen. Voorts door directe beïnvloeding der zielskrachten, die slechts gelijk-richting van de hun gegeven wilsstrevingen behoeven om dadelijk, en praktisch onafhankelijk van ruimte en tijd, met elkaar verbonden te zijn.

Doch het ligt in de aard der mensen elkaar ook in het rijk der uiterlijke aardse zinnen te willen kennen en verbonden te zijn, zodra men door instelling op hetzelfde doel gevoelt, dat men elkaar toebehoort. Velen sterkt het ook in hun moed en geloof, als zij op de "weg" van tijd tot tijd met weggenoten kunnen spreken. En er zijn ook nog redenen van hogere aard, die dikwijls gemeenschap in zichtbare nabijheid zeer wenselijk maken. De weg naar het geestelijke leven zal zich dikwijls gemakkelijker ontsluiten, als twee die hem betreden hebben, ook in het

uiterlijke verbonden zijn en zo deze weg met elkaar kunnen gaan.

Daarom zal ieder die het recht en de kracht ontving om in deze dingen lering te geven, het woord van de hoge Meester van Nazareth moeten herhalen:

"Waar twee of drie vergaderd zijn in mijnen "naam", daar ben ik in hun midden". Maar nooit gebeure het, dat er meer dan "twee of drie" zijn die ter gemeenschappelijke uitwisseling van hun zielservaringen door het woord der uiterlijke taal telkens samenkomen! Op goede gronden wordt dit kleine aantal vereist. Elke grotere groep van zielsverbondenen kan slechts dan tot zegenrijke werking komen, als zij — wat gesprekken over zielservaringen betreft — ingedeeld blijft als een veelvoudige "twee- en drieheid". Elke zodanige "cel", bestaande uit twee of drie, mag steeds slechts gevormd worden uit het meest distincte gevoel van persoonlijke saamhorigheid, zodat — ook zonder een bijzondere "eed" — haar onverwoestbaarheid van het begin af verzekerd is.

De zoekenden moeten zich echter nimmer tot een "gemeente" aaneensluiten, want geen gemeente is mogelijk zonder geloofsdwang, en de zielsontwikkeling verdraagt niets minder, dan enige uiterlijke dwang. Elke "gemeente" vormt slechts de lijkstoet van haar dode geloof! Zolang het geloof levend en werkend scheidt,

verdraagt

het voor een bepaalde tijd ook nog de knagende ziekte van een "gelovige gemeente" — maar dan zal het, verdord gelijk een bloem waarover de meeldauw kwam, verschrompelen. En zij die meenden het geloof als "gemeente" in het leven te houden, zullen zelf zijn graf gegraven hebben. Maar het zal velen van groot nut zijn, als zij telkens tot "cellen" van twee of drie verenigd, hetzij afzonderlijk of in aansluiting bij gelijk gerichte groepen, met elkaar kunnen spreken over die dingen welke zij op hun weg tot het licht beleven of schouwen. Als het zich schikken laat, moeten deze met hun tweeën of drieën verenigden zoveel mogelijk altijd op hetzelfde uur samenkomen, ten einde dan hun innerlijke ervaring met elkaar te delen.

Er zijn ook in de diepste diepten van de geest zeker geen redenen die een "verbod" zouden kunnen motiveren dat vele van zulke twee- of drieledige cellen onderling in uiterlijke verbinding staan, zolang slechts zulk een verbinding niet ontaardt in "gemeentevorming", met haar geloofsdwang en haar geloofsartikelen. Dan waarlijk zou uiterlijke vereniging de innerlijke in stukken snijden!

Of gij echter nu eenzaam uw weg wilt afleggen, of met een of twee weggenoten, steeds moet gij weten, dat een verborgen tempel u met allen verenigt die hun weg, gelijk

gij, reeds betreden hebben.

De Stralenden van het Oerlicht zijn de waarachtige "priesters" van deze tempel, en ieder zoekende, die zijn "weg" in zich vervolgt, staat onder hun veilige leiding, ook als zijn innerlijk vooreerst nog zonder eigen licht is en hij de hem leidende hand nog niet kent.

Er wordt hier geen geloof van u geëist aan een hulp die gij niet zoudt kunnen toetsen. Wij eisen slechts: het geloof aan uzelf, omdat dit op uw weg onmisbaar is. Wanneer gij dit geloof worstelend erlangd hebt en het voortdurend op de weg opnieuw veroverd, dan zult gij zeer spoedig de waarheid van mijn woorden in uzelf gevoelen. De ontdekkers van nieuwe werelddelen geloofden in hun hart de gezochte landen achter ver uitgestrekte zeeën te zullen vinden, en zij vonden dat waaraan ze geloofden. Zo ook behoort gij van uzelf te geloven, dat gij de krachten in u draagt die u eens in staat zullen stellen om de heilige wonderen van de verborgen tempel op deze aarde verwonderd in uzelf te beleven.

Het is nodig voor u aan uw eigen krachten te geloven, omdat uw geloof juist deze krachten in uzelf kan losmaken, maar ook ze in boeien slaan. Datgene waartoe gij u niet vooraf in staat gelooft, dat zult gij later bezwaarlijk kunnen.

Zo ook zult gij voor alle hulp uit de onzichtbare tempel onbereikbaar blijven tot op de dag die het rotsvaste geloof in u vindt dat gij de krachten in u draagt om deze hulp te ontvangen.

Karma

In beide rijken van deze fysische wereld – het zichtbare zowel als het onzichtbare – draagt elke daad haar zichtbare zowel als haar onzichtbare gevolgen. Elke wilsimpuls, elke gedachte en elk woord zijn hier als "daad" te rekenen. Gij blijft aan de gevolgen van uw daad verbonden, tot gij de krachten van uw ziel vereend en u met uw God verenigd zult hebben. Dan eerst zult gij het gevolg van uw daden kunnen vernietigen, voor zover gij het vernietigen wilt.

Voor onheuglijke tijden waart gij eens met uw God verenigd als een zuiver geestelijke "mens" in geestelijke vorm, ingeweven in het alenige leven van de wezenlijke substantiële "geest". Ook al de uitgebreide rijken van het onzichtbare deel der fysische wereld – een onmetelijk gebied van het universum – waren toenmaals voor uw werkende wil ontsloten en gij waart hun beheerser. Een arbeidsveld lag voor u open, dat van het zuiverst geestelijke uit tot in het gebied van de steeds dichtere vorming reikte.

Zo zijt gij gekomen aan de grenzen waar het onzichtbare fysische zich verdicht tot het voor aardse zintuigen zichtbare materiële. Gij hebt de schrikwekkende machten van de eeuwige chaos zien werken – de afstotende krachten van het absolute, starre en lava-

dichte "Niets" – en gij zijt bezweken voor hun haat jegens al het "Zijnde". Nimmer had gij echter voor deze machten moeten bezwijken, als gij niet tevoren, in de zwijmelroes van uw macht, van uw God – afgevallen waart.

Zo waart gij hulpeloos geworden en had uw hoogste macht verloren. Toen moest gij ten prooi worden van de lagere krachten die – steeds gebannen in het bereik der afstotende werkingen van het absolute "Niets" – in stage "vijandschap" trachten alles te vernietigen, alles overeenkomstig het "Niets" te veranderen wat uit de sferen van het eeuwig zuivere Zijn in die krachten dringt – in hun duistere arbeidszone "valt". Ook de krachten die gij vroeger beheersen kondet en waarmee gij zeer gemakkelijk de u nu "vijandige" krachten zo zoudt hebben bedwongen, dat zij zich zouden hebben veranderd in eerbiedige dienaren van uw wil, waren u te machtig geworden.

Zo overmeesterde u vrees voor uw eigen, eens beheerste krachten, en uit vrees daarvoor kwam het verlangen in u op naar een nieuw, ander leven, in de gebieden van de materiële tastbaarheid, de gebieden van dit voor de fysieke zinnen bevattelijke universum, dat die beangstigende machten verhuult voor hem die de hier gestelde slagboom niet verbreekt.

Uw wil was uit de hoge lichtstraling gevallen en wilde nu met u in de wereld van de fysische materie. Gij behoort thuis in de "wereld der oorzaken" – maar uw vrees dreef u uit in de "wereld der gevolgen". Dat is de waarheid in de mythe van een "paradijs" en van de "neerstorting" van de mens door een "zondeval".

Vóór deze val hebt gij u reeds uw "karma" geschapen, zoals het Oosten de stamboom der oorzaken noemt van het lot van iedere aardse mens – door de "mate" van uw "afkeer" van uw God, door de "mate" van uw dolle zwijmel, die u in uzelf een "God" wilde leren zien. "Eritis sicut Deus..."

De tijd waarin gij op deze aardse wereld zoudt worden geboren, zowel als de lijn van afstamming waarin het geschiedde, en de lotgevallen van uw aardse leven, hebt gijzelf bepaald, toen gij van heerser door de kracht van uw God in de wereld van de geest, tot slaaf van lage machten werd in een wereld die aan elke daad ook haar "gevolg" verbindt en verbinden moet, doordat zijzelf slechts "weerspiegeling" van werken is en zonder macht om de keten van het gebeuren binnen haar bereik uit eigen wil te doen eindigen.

Ook dat gij op deze planeet hier geboren werd, is het gevolg van de aard van uw eerste daad in het gebied der dwanggevolgen – want waarlijk: er zijn ontelbare planeten

in de onmetelijke ruimte, bewoond door "mensen" en ook uiterlijk met het aardse mens-dier overeenkomende wezens, en gij hadt ook op een ander van deze wereldlichamen uw dier-lichaam kunnen vinden.

Al de mens-wezens op de bewoonde planeten van andere zonnestelsels zijn op gelijke wijze eenmaal uit de lichtstraling "gevallen" als gij. Er zijn er onder uw verre, materieel belichaamde lotgenoten, die ontzaglijk veel gelukkiger, en anderen, die veel ongelukkiger zijn. Gij moogt ze u waarlijk niet in monstrueuze vormen voorstellen, want de vorm van het dierlichaam van de aardse mens is niet uit een willekeurige werking slechts op onze kleine zonnetrawant ontstaan, maar is bepaald door wetmatige gegevens, die voor het gehele, onmetelijke fysisch-materiële universum gelden, en die ten slotte van geestelijke oorsprong zijn.

De "val" van de mensengeest uit de wereld van de zuivere, substantiële geest in de invloedszone van het absolute "Niets" geschiedde niet slechts in een verre oertijd, maar geschiedt voortdurend sedert eeuwigheden en in alle eeuwigheid, gelijk dan ook de fysisch-materiële kosmos in al zijn staag worden en vergaan nochtans als geheel eeuwig bestaat en bestaan zal, gelijk het rijk van de eeuwige geest, als diens "uiterste tegenwerking".

Altijd echter zijn er ook enkele weinige geestmenswezens, die voor de "val" niet bezwijken en hun God in zich niet "verliezen". Ik sprak reeds van hen als van de "oudsten" of de verheven "vaderen", van de Stralenden van het Oerlicht. Nu moet gij hier weten, wat gij waarlijk ook reeds had kunnen aanvoelen: dat het geestelijk streven van deze niet-gevallenenen – gelijk dat van de door hen opgeleide "zonen" en "broeders" – naar de verlossing van hen die in het dier-zijn verstrikt en aan de lichtsfeer van de wereld des geestes "ontvallen" zijn, zich stellig niet tot onze aardse mensheid alleen uitstrekt. Op alle bewoonde planeten van het onmetelijke universum zijn deze in het bewuste leven van de substantiële geest gebleven helpers te vinden, en voor elk van deze werelden leiden zij uit de telkens gevallenenen hun geestelijke "zonen" en "broeders" op, door wie zij ook hier op deze aarde u nu trachten te bereiken en uit uw noden willen opheffen.

Uw taak is geenszins een van hun "zonen" en "broeders" te worden, want daarvoor ware het nu te laat, daar de geschiktheid daarvoor reeds spoedig na de val slechts door een vrije wilsimpuls der individuen ontstaat en dan "opleiding" door duizenden jaren heen vereist, met even lange terughouding van de belichaming in een fysisch-materieel mens-dierlichaam. Van u wordt niets anders verlangd dan dat gij thans, in uw aardse dagen, moogt komen tot de kennis vanwaar gij zijt uitgegaan en

waarheen gij kunt terugkeren. Men wil u de "weg" naar deze terugkeer wijzen. Men wil u terug leiden naar uw God, met wie gij u opnieuw moet verenigen.

Hoe diep gij ook gevallen zijt, toch zijn de krachten waaruit zich – van haar chaotische vorm van werking tot haar hoogste wijze van uitbeelding – onophoudelijk de Godheid zelf vormt, in een zeer hoge vorm van werking in u aan het werk. Altijd ook bleef nog een "vonk" van geestelijk bewustzijn, hoewel nog niet versmolten met uw hersenbewustzijn, in u verborgen achter, als hoge leider van deze krachten, en – als uw "geweten". Gij kunt deze "vonk" nooit verliezen, hoe diep gij ook nog in uw aardse leven zoudt kunnen zinken! Zelfs wanneer gij psychisch van deze vonk "afgestorven" zijt, moet zij verhuld nochtans in u verblijven tot uw laatste ademtocht. Die "vonk" is het ook, en slechts zij alleen, die uw "karma" kent.

Gij kunt dit "karma" verbeteren of verslechteren, maar – uitwissen kunt gij het niet, vóór gij de vele willen in u tot een eenheid hebt gebracht, die nu nog in u chaotisch naast elkaar werken. Wanneer zij zich alle verenigen in het licht van de vonk van geestelijk bewustzijn, die uw ware, substantiële, eeuwige "mens-geest" in u is – dan wordt uw God uit geest in u "geboren" en dan zijt gij eindelijk bevrijd van uw "karma" – van de keten van

gevolgen uit uw oerdaad – als een nieuw teruggekeerde mens der eeuwigheid. Wel u, wanneer gij hier op aarde reeds daarin slaagt!

Gelukt het u niet, dan zult gij, ook na het afleggen van dit aardse lichaam, niet eer tot uzelf in uw "rust" komen, dan tot gij uw rust in uw God gevonden hebt, bewust van vereende zielskrachten en de al-enige wil daarvan geworden. "Daar" echter kan het zeer lang duren voor gij zover zijt, want dan kunt gij uw "karma" niet meer veranderen, niet verbeteren – en eer zult gij in geen geval dat eeuwig licht in u beleven dan tot ook het laatste gevolg van uw oerdaad zich heeft kunnen uitwerken.

Indische wijsheid waarschuwt de mens geen "nieuw karma" te scheppen — en waarlijk is zulk een waarschuwing de vrucht van ware kennis! Gij moet echter weten, dat de vermaning u alleen tegen slecht karma wil waarschuwen! Niet eer kunt gij in het rijk van de substantiële geest uw verlossing vinden, dan nadat de laatste aan de aarde gebonden impuls, die eens van u uitging, is uitgewerkt.

Zo tracht dan met al uw krachten u nog tijdens uw aardse leven met uw God te verenigen, om uit zijn kracht de keten van uw "karma" te verbreken, opdat deze u niet door aeonen heen gebonden houdt.

Oorlog en vrede

Wie de vormende krachten in deze zichtbare wereld van de fysieke materie eenmaal in hun vreselijke macht en in de ongrijpelijke eenvoud van hun onverbiddelijk wilsstreven leerde kennen, verliest terstond de oppervlakkige illusie alsof het zinlijk kenbare heelal niet anders dan "de harmonie des geestes" zichtbaar zou belichamen. Beschouw de sluipwesp, die haar eieren in het lichaam van de levende rups moet leggen, opdat de jonge wespen door de pijnlijke dood van de rups tot leven komen — en gij zult voor altijd genezen zijn van zulk een misleidend geloof.

De zinnelijke wereld is uitwerking van geestelijke oerkracht in de geestelijke wereld. Om echter als geestelijke wereld in geestelijke verschijning te treden, moet de ene eeuwige oerkracht zich in oneindigvoudige aspecten van zichzelf in zich weerspiegelen. In elk zodanig aspect, opgestaan als element van het Oerzijn, moet de ene, eeuwige oerkracht zich telkens daarin zo handhaven, dat elk afzonderlijk element slechts zichzelf tracht uit te werken, zodat voor elk element alle andere elementen van het Oerzijn als het ware lege vormen zijn, omdat het zichzelf als oerkracht slechts in zichzelf kent.

Elk aspect van de geestelijke oerkracht — elk "element van het Oerzijn" — wordt bijgevolg oorzaak

ervan dat ook de zichtbare vorm van zijn uitwerking op fysisch gebied de aandrift verkrijgt om alleen voor zichzelf te leven en alle andere zichtbare vormen tot het onderhoud van zijn eigen bestaan te verbruiken.

In elk element van het Oerzijn is de oerkracht ongedeeld, ongeacht of het in zijn uitwerking oorzaak van de laagste of van de hoogste zichtbare vorm is. Zo komt het, dat ook elke fysische kracht, elke fysische zichtbare vorm zich tracht te handhaven, als ware alleen het eigen bestaan en geen ander bestaan verlangd. De nietige cel handhaaft alleen zichzelf, ook al is ze tijdelijk gedwongen om met miljarden van haar soort gemeenschappelijk dienstbaar te zijn aan een hogere, vorm scheppende wil, waarvoor haar bestaan weer slechts in zoverre van waarde is, als deze ze gebruikt en verbruikt tot behoud van zichzelf.

Het fysisch-zinlijk zichtbare universum is de uiterste tegenpool van het geestelijke Zijn.

Het "leven" van de geest bepaalt oneindigvoudige, geestelijke vorm-aanneming in hemzelf, in elementen van het Oerzijn, en hun uitwerking wederom bepaalt ten slotte de als het ware "verstijfde" fysische zichtbare vorm—oneindig "uiteengerekte" kracht van de geest in een toestand van verstarring, van relatieve onmacht, van gebondenheid in star bepaalde vorm-drang...

Uit deze hun minst passende vorm der uitzetting en starre gebondenheid in uiterste spanning verheffen deze krachten van de geest zich echter weer ten gevolge van de zeer krachtige aantrekking uit het gebied van de hoogste zijnsvorm van de geest, tot nieuwe, minder dichte en starre vormen, totdat zij, in ontelbare veranderingen, steeds vrijer worden van uitzettingsspanning en ten slotte zich omhoog getrokken voelen in hun oorspronkelijke toestand in het innerlijkste leven van de geest.

Wat wij echter fysisch-zinlijk kunnen waarnemen, zijn niet de toestandsvormen der elementen van het Oerzijn, maar slechts de door hen voortgebrachte resultaten van krachtsuitoefening.

Innerlijk waarneembaar evenwel worden ons de elementen van het Oerzijn in een zeer hoge staat, als onze "zielskrachten". Dit is de eeuwige – eeuwig zich vernieuwende – kringloop van het "leven" in de substantiële, uit zichzelf "zijnde" geest. Zichzelf tot "voedsel" wordend, verzinkt de geest in zichzelf, om zich weer te verheffen en op te nemen in zijn hoogste wezenheid, vrij van elke starre vormspanning.

Slechts door dit "eeuwige leven" kan "God" zich in de geest vormen in de geestelijke "mens".

Bestond niet de grashalm aan de weg en niet de worm die aan de wortel van het gras vreet, dan waart ook gij niet en ware de geest niet en niet God in de geest. Bestond de microbe niet, die morgen kan beginnen uw lichaam te verwoesten — dan bestond ook uw lichaam niet en niet uw ziel en niet de geestvonk, die zich in u beleeft!

Dan evenwel ware ook niet de wil van de geest, die eens in uw geest als uw God gevormd was en nu opnieuw zich als uw God in u wil "baren".

Doch hoezeer ook de krachten in het fysisch heelal in hun drang tot zelfbehoud tegen elkaar woeden, zo kent de natuur toch geen "haat". Het is dwaas de menselijke haat te vergelijken met het instinct der dieren, die ernaar streven andere dieren te vernietigen, omdat zij — gelijk elke vorm in welks verschijning zich elementen van het Oerzijn beleven — alleen maar zichzelf willen handhaven.

"Haat" daarentegen is een uiting van menselijke, hulpeloze onmacht. Slechts in vergelijking met de menselijke gevoelswijze kunnen uitingen van aanvalswede van getergde dieren met de naam "haat" bestempeld worden, en het is niet moeilijk in te zien, dat ieder zich vergist die meent hetzelfde gevoel dat men bij de mensen haat noemt, ook bij de dieren aan te treffen.

Zelfs in de onzichtbare gebieden der fysische wereld heeft de mens de haat gebracht, want ook zijn ergste andere vijanden in het fysische onzichtbare zijn niet in staat om het gevoel van haat te ervaren, en hun vijandschap tegenover de mens komt voort uit zeer essentieel andere motieven. De vreselijkste boze wezens in het fysische onzichtbare waren eertijds aardse mensen, die door hun aardse leven zichzelf "veroordeeld" hebben. Zo hoog als zij zich vroeger geestelijk verheven hadden, zo diep zijn zij nu gezonken beneden de erbarmelijkste aardse mensen. Aeonen kunnen voorbijgaan, voor zij eindelijk in vernietiging mogen eindigen — doch tevoren trachten zij tot zich neer te halen al wat voor hun haat bereikbaar wordt. Ook deze onzichtbaren, die zichzelf veroordeeld hebben, werden alleen door het gevoelen van hun onmacht tot hun afschuwelijke haat geprikkeld. Macht evenwel is de meest verheven overwinnaar van de haat. De machtige en zich van zijn macht bewuste heeft zijn macht lief en zij brengt hem langzamerhand ook tot liefhebben. Liefde echter duld geen haat! Hoe meer de mensheid in haar afzonderlijke groepen, die men "volken" en "naties" noemt, zal ontwaken tot het bewustzijn van haar geestelijke macht, des te meer zal ook de haat verdwijnen, want wie zich van zijn macht bewust is, benijdt geen ander machtige om zijn macht — afgunst echter is maar al te dikwijls de helse verwekker van de

haat. Alle oorlogen hebben de haat tot vader, en wie niet haten kan, deugt niet voor krijgsman.

Gij roept nog: "Oorlog aan de oorlog", doch ik raad u liever te roepen; "Veracht zij voortaan de haat!" Alleen wanneer de haat verachtelijk wordt, komt ook de tijd die u de oorlog leert verachten. Eerst wanneer u ieder verachtelijk is die nog door massamoord van mensen wil doen beslissen wat argument en tegen-argument voor het forum van het verstand der rechtschapenen behoort te beslissen – eerst dan zal de mens der aarde zich op zijn "waardigheid als mens" mogen beroemen.

Wel zullen in de meningen der mensen altijd tegenstellingen blijken, want ook hier staat wil tegenover wil en elke wil wil alleen zichzelf staande houden.

Maar in de menselijke geest is de wil in staat om zich ook in de andere wil te herkennen, en bijgevolg kan de mens bewust het vergelijk zoeken dat de vrede bewaart door tucht van de wil, die dan niet meer alleen zichzelf wil, maar ook de wil van de andere.

Zolang echter niet iedere enkeling de haat in zich heeft uitgeroeid, zal deze weg van de wilstucht voor de mensheid altijd slechts voor korte afstanden begaanbaar blijven. Altijd weer zullen oorlogen het gevolg zijn, tot ook het laatste spoor van haat geen plaats meer vindt in een mensenhart. Alle andere aandriften tot oorlog laten zich

bij goede wil overwinnen, de golven van de haat evenwel zullen ook de beste wil in hun maalstroom en afgronden sleuren.

Tegenstellingen en strijd tussen argument en tegenargument ontwikkelen velerlei krachten en bevorderen de stroom van het leven – doch zij moeten waarlijk niet tot oorlog leiden, zo min als ooit de overwinnaar in het spel zijn overwonnen tegenstander moet doodslaan. Ieder mens der aarde echter die de haat in zich tracht te vernietigen, voert daarmee de enige "rechtvaardige" oorlog, die mensen-moordoorlogen eenmaal onmogelijk zal maken.

Maar ook de uiteindelijke overwinning van de moordoorlogen door de geest van de mens kan niet bewerken, dat de tegengestelde krachten, die in de gehele fysische natuur werken, zich zouden kunnen verenigen tot een gelijke richting van hun streven, want zodanige vereniging zou zijn de vernietiging van dit gehele uiterlijke universum.

Het rijk van de "eeuwige vrede", waarnaar zoveel edele mensen in de loop der tijden met vurig verlangen hebben uitgezien, zal ons, menselijke geesten, eerst beschoren zijn, wanneer wij – na dit aardse leven – ons opnieuw bevinden in dat licht, dat alles eeuwig in zich verenigt wat eens daarmee verenigd was.

De eenheid van de religies

In alle religieuze leren van de wereld vindt men in de kern: de laatste waarheid – al draagt deze kern ook dikwijls zeer zonderlinge hulsels. Onnut, ijdel en zonder belang is het erover te twisten waar de waarheid zich misschien nog het zuiverst laat kennen. Wie alle hulsels zorgvuldig weet te verwijderen, die zal in alle echte "religies" ten slotte de grote leer vinden van de eeuwige geestmens, die eens met zijn God verenigd was en van hem afgefallen is, omdat hij in zijn "Ik" zich van zijn God losmaakte.

Een "weg" wordt hem verkondigt die hem weer omhoog leidt, om ten slotte zijn God opnieuw weer te bereiken, in zichzelf, in het eigen "Ik".

Daar deze leer echter veel te geestelijk en veel te eenvoudig is, dan dat zij gemakkelijk te begrijpen zou zijn voor de in de gecompliceerde eredienst der zinnen verzonken mens – daarom bond hijzelf de meest wonderlijke ranken om deze laatste, diepste waarheid en verlossingsleer, tot hij door een netwerk van louter ranken, vol vruchten van voorgewende gewichtigheid, ten slotte de leer der waarheid zelf niet meer wist te vinden. Hij voelt nog wel, dat achter dit netwerk van ranken en zijn gezwollen vruchten vroeger eens de waarheid zichtbaar was, en daarom hangt hij nog met taaie eigenzinnigheid,

die hij "zijn geloof" noemt, aan al de vormen der ranken waarmee hij de waarheid eens verborg – waardoor hij ze geheel liet overwoekeren...

In vele verheven leren van oude religies zal men ook altijd weer, op zeer veel manieren verhuld, melding gemaakt vinden van enige geestmensen, die niet voor de val in het duister bezweken zijn en die op de een of andere wijze op deze aarde werken als verheven helpers van hun broeders in de duisternis, om hen uit de kluisters van hun aards dier-zijn weer te verlossen. De oude religieuze sagen weten te berichten, hoe deze geestelijke helpers van hun menselijke broeders nu en dan ook zichtbaar verschenen, of hoe zij onder de "gerechten" hun afgezanten kozen, die hunnerzijds in hun kring op aarde dan het "licht" verbreiden moesten onder hen die zich in duisternis beangstigden. Zeer vaak wordt gesproken van een heiligdom op hoge bergen — van de berg des heils en van de "heilige" bergen, vanwaar hulpe komt. Nu zijn weliswaar zulke en nog zeer veel andere woorden vol diepe zin in de heilige boeken van alle oude religies te vinden, maar men weet niet meer wat zij ons willen zeggen, vat ze op als allegorische, redekunstige figuren, of in het beste geval als symbolisch bedoeld en legt zo het duidelijke uit tot een zelf voortgebrachte dwaling.

Maar de wijsheid van alle oude religies kwam oorspronkelijk slechts voort uit het onderricht van de mens door zijn geestgebleven verheven broeders in het eeuwige "licht". Hun uit aardse mensen gekozen "zonen" en "broeders" in de geest hebben getracht de ene waarheid eertijds in de meest verschillende vormen te vatten, om aan ieder afzonderlijk type van aardse mens op de bij het type passende wijze het "licht" te brengen. Hun helpende kracht heeft al deze verkondiging gedragen.

Hier is de ene "oerbron" blootgelegd, waaruit alle oude, echte religies van de aardse mensheid afkomstig zijn. Waar echter zijn de huidige leraren van deze religies die nog weten wat zij met de woorden van oude teksten zeggen?

Maar ook heden nog leven op aarde, evenals weleer, de hoge helpers van de geest — onze niet-gevallen broeders — in de vorm van geest in oereeuwige geest-substantie, en ook heden wijden zij, als weleer, in het geestelijk gebeuren en de laatste oergegeven waarheid degene in die zij na zijn val uit het licht weldra willig vonden om hun eenmaal "zoon" en "broeder" te worden in het zichtbare. De aardse mens is veel te diep gevallen dan dat hij zonder tussentrap nog bereikbaar zou zijn voor de hoogste, nooit gevallen helpers van de geest. Daarom

bereiden zij de menselijke geesten voor die voor hen na de aardse geboorte, in het aardse lichaam verpersoonlijkt, zulk een "tussentrap" kunnen vormen. In hen en door hen werken die hoogste helpers, opdat de mensheid dezer aarde nimmer zonder hun hulp blijve.

Er is geen tijd geweest waarin zulke helpende, werkende broeders in het aardse lichaam niet beschikbaar waren. In alle volken waren zij te vinden. Wie oren heeft om te horen, die zal zo menig woord uit oude tijden vernemen, dat "vlees en bloed" niet hadden kunnen openbaren. Wie tot de waarheid komen wil, die luistere naar zulke woorden! Deze zullen hem menige geheimenis uitleggen – en menig hulsel voor hem verwijderden dat de laatste wijsheid nog voor zijn kennen verborg.

Er is ook maar weinig scherpzinnigheid voor nodig om de valse profeten die op de markten schreeuwen en toch zo jammerlijk weinig te zeggen hebben, te onderscheiden van de stille werkers, de broeders van de Stralenden van het Oerlicht. Waar een nieuwe sekte, die zich ook trots een nieuwe "religie" mag noemen, gesticht wordt, op welke oude tempelpuinhopen dan ook, daar moogt gij waarlijk nimmer wanen, dat de Stralenden van het Oerlicht achter zulk doen verborgen zouden kunnen zijn. Veeleer kunt gij aannemen, dat de vorsten van de afgrond in het onzichtbare van deze fysische wereld – de horigen

en vazallen van de "vorst der duisternis" – bij zulke instellingen aan het werk zijn, ook al wordt enkel "liefde" gepredikt en al schallen zeer ver in het rond vele zalvende "grote" woorden.

Wat echter de Werkenden des Lichts u te geven hebben, komt thans, nu gij u nauwelijks meer bergen kunt voor "religies" en voor alles wat gij zo noemt, zeker niet als "nieuwe religie" tot u! Toch is het dezelfde waarheid, die in de diepste kern van de oude, echte religies sluimert. Men neemt voor u slechts de hulsels van deze kern af en toont u wat gij al lang als "religie" niet meer wist te verklaren, in nieuwe, verklaarbaar duidelijke beelden, passend bij uw eigen tijd en komende, zodat gij u weer in eerbied kunt buigen voor datgene wat alle echte religies in zich dragen.

De "naakte" waarheid kan u ook geen "Stralende van het Oerlicht" tonen. Die moet gijzelf onthullen in de stilte – in uzelf. Slechts in uzelf kan het hoogste wonder zich in werkelijkheid openbaren! Slechts in uw eigen "Ik" kunt gij eenmaal terugvinden wat gij vóór uw aardse tijd hebt verloren.

Gij zijt niet slechts het met hogere intelligentie begaafde dier dezer aarde, als hoedanig gij u beschouwt naar uw uiterlijke natuur en uw geschiedenis. In u is iets

diepers en hogers verborgen.

Gij zijt gewoon uzelf te bedoelen met het woordje "Ik". Nog echter weet gij niet wat "Ik" is in uzelf – want "Ik" is oneindig en te beleven in ontelbare trappen van bewust Zijn. Elke zodanige "trap" zal in alle eeuwigheid steeds een nieuwe, hogere trap van beleven boven zich bespeuren. Elke "trap" ziet ontelbaar vele "trappen" onder zich, naar beneden, in de diepste diepten ingebouwd. Gij echter leeft nog als de dieren die het "Ik" niet in zich dragen, ook al is uw leven wel met "wetenschap" en "kunst" gegarneerd en uw bestaan met genot reeds rijkelijk oververzadigd.

Wanneer gij uzelf eenmaal zult kennen, dan kunt gij u nog slechts met afgrijzen en huivering de dagen herinneren die gij thans argeloos en onbezonnen doorleeft, alsof in hen al het Zijn voor u alleen besloten ware...

De wil tot het licht

Ik weet, dat velen deze woorden zullen lezen wie zich daarin een wereld openbaart die hun al te vreemd voorkomt en die hun eigen wereldbeeld, scherpzinnig uitgedacht of eigenzinnig als waar "geloofd", verstoort, zodat zij vijandig van zich wijzen wat – "niet geheel toevallig" – hen hier bereikt. Dat zij zich vijandig tegenover die wereld stellen, zal echter de werkelijkheid wel moeilijk verhinderen zo te blijven als ze eenmaal is en altijd was en zijn moet. Men misleide zichzelf niet!

Hier spreekt geen fantast, die de dromen zijner extase schildert! Hier spreekt geen dichter, die zijn visioenen beschrijven wil! Wat hier gegeven wordt, is wisse leiding, en elk woord is gegrondvest in de diepste werkelijkheid! Wie deze werkelijkheid tot nu toe niet kon onderscheiden, kan ze leren kennen, en de "weg" tot zulk een kennis, die al het andere "kennen" verre overtreft en in zich opneemt, is hem hier geweest.

Een ieder echter zal goed doen van het eerste begin af er rekening mee te houden, dat de in dit boek van zo menige zijde doorlichte oerdingen van het geestelijk gebeuren werkelijkheden zijn – veel "werkelijker" dan alles wat het alledaagse spraakgebruik "werkelijk" noemt – en dat zij hun werking voortdurend uitoefenen, ook al weet de aardse mens nog niets van hen af, ook al zou hij hun

werken niet willen erkennen.

Zeker zal dat voor menigeen die hier nu van deze dingen hoort, ook consequenties met zich meebrengen, maar hij is waarlijk slechts zichzelf ten nutte, als hij de werkelijkheid in wezen leert kennen. Op grond daarvan blijft hij dan stellig niet meer erover in twijfel, dat wat hij tot dusver zijn "wereldbeeld" noemde, slechts een drogbeeld was, ook al scheen het hem zeer "waar", omdat hij de uiterlijke schijn vertrouwde — ook al geloofde hij de spiegelingen van zijn denken reeds van het diepste innerlijk uit doorlicht.

"Stilstand is achteruitgang", zegt een spreekwoord, maar in waarheid is stilstand veel erger dan achteruitgang, want ook achterwaarts gaan kan leiden tot nieuwe waarden, die degene nimmer verkrijgt die te zeer op zijn gemak gesteld of te eigenzinnig is om zijn "standpunt" op te geven ter wille van het zoeken. Wie echter de achteruitgang vreest, heeft tevens ook alle reden om de vooruitgang slechts met enige argwaan te vertrouwen. Er bestaat geen onbegrensde vooruitgang hier op aarde! Alle menselijke ontwikkeling is onderworpen aan de wet der golfbeweging. De mensen van de huidige tijd hebben veel weten en kunnen verloren dat eens hun verre voorvaderen "onverliesbaar" achtten — en daar waar die voorvaderen slechts zeer weinig wisten en slechts zeer weinig konden, heeft men thans

een zeer groot weten en kunnen bereikt. Maar de natuur duldt geen stilstand. "O, dat gij warm waart of koud! Daar gij echter lauw zijt, wil ik u uit mijn mond spuwen!" Zo heeft de eeuwige "wet" nog in alle tijden gesproken en ook heden heeft deze haar woorden niet veranderd.

Wie geestelijk in de duisternis blijft, die heeft nog niet de wil tot het licht. Hij wenst wel gaarne te zijn in het licht waarvan hij anderen hoort spreken — maar hij wil nog niet! Zodra hij waarlijk wil, is ook de "weg" reeds betreden die tot het licht voert.

Is het licht van de geest voor u een "waarde", waarvoor gij al uw kracht wilt inzetten, dan zult gij zeker ook het licht eenmaal kunnen naderen. Zolang waarlijk nog dichte schellen uw geestelijk oog bedekken, zult gij onmogelijk kunnen "zien". Uw wil slechts — niet uw "wens" — kan deze dichte schellen verwijderen. Als gij de wil tot het licht in u draagt, zult gij zeker tot het licht komen — of gij het nu als mens van koele voorzichtigheid of als een warm enthousiast moogt naderen. Slechts half willen leidt u niet tot het doel!

Er is in alle wereldruimten en boven alle sterren geen uitwendige God voor u bereikbaar, die uw trage beden zou horen. Gij moet uzelf willen helpen, als gij wilt, dat uw God, die slechts in uzelf voor u bereikbaar is, u hoge hulp zende volgens de oerbepaalde ordening, die in hem

geordend is!

In uw "Ik" is al het Zijn besloten en al de schijn schept gij u slechts zelf en onbewust uit krachten van uw "Ik". Gij hebt uzelf vóór uw aardse tijd van uw God afgescheiden, toen gij hem niet meer in uw "Ik" erkendet, omdat gij uzelf zocht, waar uw God alleen te vinden was. Zo werd "God" voor u een "ander" en gij hem "vreemd". Nu splitst gij uw "Ik" in uw voorstelling en het schijnt u, dat een "hoger" zowel als een "lager" "Ik" in u verborgen zijn, daar gij de omvang niet kent van uw ongedeelde, ondeelbare ene "Ik". Er is echter geen "hoger" en geen "lager" "Ik" in u, maar in uw ene "Ik" is alle oneindigheid verborgen en het omvat de diepste diepte zowel als de hoogste hoogte in de wereld van de geest. Gijzelf moet kiezen, en gij "kiest" hier slechts door daad — wat gij uzelf openbaren wilt in uw "Ik".

In uw eigen oneindigheid — in het middelpunt van het door uw "Ik" omvatte Zijn — zal u opnieuw dan uw God "geboren" worden. Ook dan zult gij hem eerst nog als ander Zijn gevoelen, tot gij vervolgens erkent, dat hij uzelf in uw gehele ongedeelde "Ik" omvat.

De hoge krachten van het kennen

Gij gelooft aan uw "voortgang" en bemerkt niet, dat gij meestal in een kring rondraait. Rusteloos streeft gij ernaar alles te verrafelen, alles te versplinteren, alles uiteen te splijten — en daar zeker niet te loochenen is, dat gij u op die manier veel weten hebt verworven, schijnt het u zeker, dat uw wijze van doen u eenmaal moet leiden tot de oplossing van alle raadselen van deze zinlijk begrijpbare natuur.

Maar — al het uiteengespletene zal zich tot in het oneindige verder versplijten, al het versplinterde in het oneindige verder versplinteren laten, en altijd weer zult gij ontdekken, dat zich van datgene wat gij in zijn laatste vezels uiteengerafeld acht, nog nieuwe vezels laten losmaken. Hier is de grens van uw vorsen slechts bepaald door uw van het aardse afhankelijke onvermogen om verder van elkaar te splijten, verder te versplinteren, verder uiteen te rafelen. De noodzakelijkheid ééns te moeten ophouden bepaalt de resultaten van uw speurwerk!

Ik weet waarlijk wel wat de mensheid aan zulk soort van speuren te danken heeft, en het is ver van mij de methode van uw denken hier ook maar enigszins te smaden. Maar — ik zie ook de schaduwzijde van dat doen, en ik zie dat gij door uw resultaten van het

speurwerk u laat verblinden, waardoor gij uzelf aan een andere en waarlijk belangrijker wijze van zoeken meer en meer ontrukkt.

Gij hebt op uw wijze reeds verbazingwekkende dingen ontdekt, bewonderenswaardige dingen uitgevonden. Dit echter moest u nu niet verleiden tot het al te stellige super-geloof dat zo ook eenmaal kennis kan worden verkregen op gebieden die voor alle eeuwigheid spotten met mechanische ontleding en die met geen instrument te vatten zijn.

Wanneer de kleinste deeltjes van een fysisch object eindelijk voor u grijpbaar werden, dan is zeker de mogelijkheid veroverd dat het verstand nu uit mechanische gegevens zijn conclusies trekken kan en dat zo ten laatste iets van betekenis voor ons uiterlijk aards leven gevonden, ontdekt en uitgevonden kan worden.

Evenwel is het meest oorspronkelijke wezen van het op deze wijze ontraadselde object u zo vreemd gebleven als tevoren. Alle waardering voor uw arbeid en de resultaten die hij kan doen rijpen; maar – het "wezen der dingen" zijt gij niet nader, ook al kent gij alle dingen van deze zichtbare wereld in hun allerkleinste deeltjes en de wonderlijke ordening van deze deeltjes – al kent gij elke actievorm van deze deeltjes en al leert gij hun krachten zo te richten, dat zij volgens uw wil moeten werken. Niet

onder de microscoop is het "wezen der dingen" te vinden en nooit zal een verrekijker u verraden wat een verwereldsysteem "in zichzelf bijeen houdt".

De drang naar onderzoek is u ingeboren en verlangt bevrediging. Gij hebt het speurwerk echter slechts toevertrouwd aan datgene wat in u het fijnere "dier" is, en laat de hoge krachten van uw ziel, die u hier zouden kunnen dienen, achteloos in u in het schemerdonker, zonder deze te ontwikkelen. Zo maakt het "fijnere dier" voor zichzelf nu zijn denkvoertuigen en zichtbare instrumenten, om uw denken en speuren in het oneindige uit te breiden – maar uw resultaten leiden slechts tot nieuwe vragen, waarvoor gij dan radeloos moet blijven staan. Wel echter waren er in een vroegere tijd mensen wie uw wijze van onderzoek slechts als dwaasheid gold, en die met hun hoogste en in zich vereende zielskrachten zonder uw apparaat de laatste, diepste vragen oplosten. Zij vonden de weg tot de grond van alle oorzaken – maar gij breidt slechts de oppervlakte uit. Gij weet van alle dingen verstandig te zeggen waarom ze zo zijn als ze zich vertonen, waarom hun werking nu eens plaatsheeft, een andere keer achterwege blijft, en veel meer nog — maar nimmer dringt gij tot de laatste gronden door, want wat gij "gronden" noemt, zijn altijd slechts de gevolgen van oorzaken, en achter deze liggen eerst de ware gronden, die niemand van u bij ervaring kent.

De krachten der ziel evenwel — wanneer gij deze vanuit uw "Ik" leerdet beheersen, zoals zij beheerst willen zijn — zullen u ook de laatste gronden duidelijk maken, want zij zijn van dezelfde aard als deze, al werken ze niet op dezelfde wijze.

Bewijsbaar wordt deze soort van "gronden" voorzeker slechts voor diegenen die zelf reeds de krachten van de ziel weten te gebruiken — terwijl uw bewijzen toch altijd gemakkelijker te verkrijgen zijn, ofschoon deze ook slechts voor hem begrijpelijk worden die zich de veronderstellingen eigen gemaakt heeft waarop uw bewijzen berusten.

Elke kracht wordt slechts ontwikkeld door doen. Als gij derhalve de krachten van uw ziel aanvankelijk niet reeds in kleine dingen weet te gebruiken, zullen ze nooit zo sterk worden, dat die krachten u haar hoge wonderen kunnen openbaren. Er is hier veel te kennen wat waarlijk waard zou zijn dat een mens zijn gehele leven, al mocht het honderd jaren op deze aarde duren, daaraan dienstbaar maakt... Doch gij moet eerst eenvoudig worden, zoals de laatste dingen zelf zijn, alvorens het meest eenvoudige zich voor u ontsluit. Gij zijt in het denken veel te gecompliceerd geworden, dan dat gij het werkelijke in de diepste zin zoudt kunnen begrijpen, zonder "op een nieuwe wijze te leren". Hier moge de voor

allen toegankelijke aardse ervaring u leren: Veel leek u nog niet lang geleden "wild bijgeloof" – tot uw eigen vorsen u deed erkennen, dat aan zulk bijgeloof toch een kennen ten grondslag lag, dat vroeger voor u gesloten was, terwijl zeer eenvoudig denkende hersenen dit kennen wisten te bereiken. Ieder zal voorbeelden genoeg ter beschikking hebben, zodat ik wel kan nalaten ze hier te geven.

Zo is er ook veel thans nog in sage en mythe, in het geloof der volken en zelfs in menig uitgesproken "bijgeloof" van de massa verborgen dat voor een latere tijd eenmaal als de meest rijpe kennis aan het licht zal treden. Dat het thans nog niet gekend wordt door hen die het "wetenschappelijk" langs geheel andere wegen zoeken, ligt aan de enorme gecompliceerdheid van ons gebruikelijke beroepsmatig denken, dat zich niet meer schikken kan zonder het allergrootste deel van zijn vroegere scholing te vergeten – al had deze ook slechts op een "volksschool" plaats gevonden. Zo zijn dan vele dingen voor het uiterlijk onderzoek dikwijls als "verzegeld", en slechts met moeite leert men een weinig daarvan kennen.

Voor de krachten der ziel echter, voor zover deze voldoende ontwikkeld zijn, kan niets van dat alles verborgen blijven. Het hangt van u af, of uw nakomelingen eerst in latere dagen en gedwongen zich moeten buigen

voor de feiten, die gij zoudt kunnen kennen, of dat gij hun een kennis wilt nalaten die zij niet eerst moeten herzien...

Ook elke in sage en bijgeloof verzonken kennis der waarheid was in haar oorsprong eenmaal afkomstig van mensen die de krachten van hun ziel wisten te gebruiken, maar de innerlijke duisternis in degenen die na hen kwamen, liet dezen niet meer begripen wat gegeven was, zodat de oorspronkelijke waarheid weldra met wild onkruid van verwarde fantasieën overwoekerd was en nu nog nauwelijks zuiver uit de overgroeiing is los te maken. Volhardend en vertrouwend zoeken in de ziel zal echter voor elke zoekende dezelfde bron openen waaruit eens de wijzen van de grijze oudheid in hun eigen ziel putten, zodat hij alsdan met alle klaarheid in zich bezit wat onder de overwoekering van het bijgeloof nauwelijks nog te herkennen is, maar wat hem dan uit eigen weten kenbaar wordt. Maar zonder volhardend zoeken in uw eigen binnenste – met dezelfde moed en dezelfde volharding als gij thans nog naar buiten zoekt – zal u nimmer duidelijk kunnen worden wat de krachten vermogen die in uzelf verborgen zijn.

Gij zijt bewaarders van de hoogste "wonderkrachten", terwijl gij om armzalig gewin u inspant met wat buiten u is! De hoge krachten van het kennen, waarop ik hier de aandacht tracht te vestigen, zijn in ieder mens – maar zij

slapen een diepe slaap, tot de bezitter die krachten in zichzelf wekt en met zijn wil verenigt. De meeste mensen maken zich gereed voor de laatste slaap, zonder ooit ook maar vermoed te hebben welke schatten hun ziel hun bood.

Wel hem die de krachten der ziel om te kennen nog te rechter tijd in zich weet te wekken !

Hij zal zijn ware leven reeds hier op aarde vinden en wat onsterfelijk in hem is, reeds hier in het sterfelijke kennen.

Dat echter is het einddoel van alle geestelijke onderricht. Immers, wat zou het baten hier te spreken over het geestelijke dat eeuwig voor ons behouden blijft, als dit geestelijke zover onttrokken was aan de geschiktheid van de aardse mens om innerlijk te beleven, dat hij het gedurende zijn aardse leven toch niet zou kunnen vatten. Slechts dat wat ons hier in het aardse reeds tot ervaring werd, kan ons geleiden en ons wijzen op nieuw leven, wanneer wij dit aardse eenmaal zullen verlaten.

Over de dood

Wij staan hier voor de donkere poort waardoor de mensen moeten gaan, wanneer zij duurzaam van de aarde scheiden. Veel werd u beloofd en met veel werd gij bedreigd wat achter deze poort zou moeten liggen. Ik weet niet aan welke van deze leringen gij uw geloof schenken wilt, maar allen zullen – door dagelijkse ervaring gedwongen – het eens zijn op dit ene punt, dat gij nooit in dit, uw tegenwoordige aardse lichaam kunt terugkeren, zodra gij dit eenmaal verlaten hebt.

Velen zeggen u, dat gij later zult terugkeren in een nieuw lichaam, en zij hebben prachtige "regels" verzonnen naar welke de tijd van uw terugkeer in een aards lichaam bepaald moet worden. Anderen laten u met de dood van uw aardse lichaam voor altijd vernietigd zijn, daar zij alleen de schijn vertrouwen, die aan hun ogen na de dood van een aardse mens slechts een stijf "lijk" vertoont en daarnaast niets waaruit zij zouden kunnen besluiten, dat deze mens nog op de een of andere wijze in leven is.

Beide vormen van geloof zijn dwaling. Gijzelf keert moeilijk terug, maar niemand weet, hoeveel van uw zielskrachten gij eenmaal met u verenigd kunt behouden, wanneer gij uit dit aardse bestaan scheidt. Die gij hier niet met u verenigd hebt, zult gij moeten verlaten, gelijk het

lichaam deze aarde. En zoals de krachten van dit aardse lichaam, dan uit hun tijdelijke vorm verlost, weldra in andere levensvormen overgaan, zo zullen ook de door u achtergelaten zielskrachten zich een ander gebied voor hun werkzaamheid zoeken in een aardse mens.

Ook in u zijn thans vele zielskrachten aan het werk die eenmaal werkten in andere mensen, vóór uw aardse tijd. Zo zou men de aardse mensen gevoeglijk en terecht kunnen onderscheiden in "jongeren" en "ouderen" van ziel, al naar de tijdsduur waarin hun zielskrachten reeds in vroegere mensen werkten. Onder de mensen die thans gelijktijdig op aarde leven en hetzelfde aantal jaren tellen sedert hun aardse geboorte, zijn er velen met veel "jongere" zielskrachten dan de meerderheid bezit, en eveneens niet weinigen met zeer veel "oudere" zielskrachten.

Elk van deze afzonderlijke gevallen kan men reeds in het uiterlijke leven daaraan kennen, dat de betrokken mens opvallend andere dingen voelt dan het grootste deel van zijn medemensen van dezelfde leeftijd, dat hij als het ware uit zijn tijd "valt" en of neigingen vertoont die bij een nauwelijks voorbije tijd gepast zouden hebben, of zulke die trachten zich volledig te ontplooiën overeenkomstig een ver achter ons liggende cultuurperiode. Dit sluit niet uit, dat beide soorten in de tijd van hun aardse leven geheel en al overeenkomstig deze tijd werken en daaraan

dikwijls hoge waarde geven.

De overvloed van de krachten die telkenmale uw "ziel" vormen, wisselt voortdurend, zolang gij in het aardse lichaam leeft. Nu eens zijn het er meer, dan weer minder zielskrachten, die in u werken...

Gij zult ook nauwelijks een mens die door u als "zielsverwant" gevoeld wordt, door de dood voor deze aardse tijd verliezen zonder een "erfenis" van zijn zielskrachten te ontvangen — want buitengewoon zeldzaam zijn die mensen die alles wat zij aan zielskrachten in zich actief zagen worden, in zich vereend, en zelf verenigd met hun God, kunnen "meenemen" naar hun na-aardse leven. De meesten van hen die "sterven" laten een rijke "erfenis" achter. Voor het geestelijk oog is uw "ziel" een lichtende, levende "wolk", gevormd uit ontelbare stralende "punten": uw zielskrachten – en deze lichtwolk is in voortdurende verandering, zolang gij op aarde leeft. Doch niet de ontzaglijke overvloed van uw zielskrachten maakt de "rijkdom" van uw ziel uit, maar de vereniging van de in u actieve zielskrachten in uw "Ik", in uw door de geest voortgebrachte wil. Gij zult slechts die zielskrachten als duurzaam bezit behouden die gij in u vereend zult hebben, wanneer uw afscheidsuur van dit aardse leven komt.

Hebt gij u niet hier op aarde met uw God verenigd, dan zult gij ook na de dood van uw aardse lichaam nog niet met hem verenigd zijn. Gij zult dan als "Ik" leven in de alomvattende geest, in uw substantieel-geestelijke vorm, en naar de mate van wat gij in uw aardse-lichamelijke leven aan wat des geestes is, hebt verworven, zal deze vorm ontwikkeld zijn en zult gij macht bezitten om u hierin ten volle te ontplooien.

Onder hoge leiding zult gij voortgaan op uw "weg", tot eenmaal uw God zich in uw vorm kan ontwikkelen.

Maar dan zal de tijd tot aan deze vereniging u een "eeuwigheid" toeschijnen, want ook in het geestelijk Zijn, vrij van het aardse lichaam, bestaat er iets overeenkomstigs als hier het gevoel van ruimte en tijd.

Dan ontbreekt u echter de macht om het aan u verbleven rijk van zielskrachten, waarin en door welks mogelijkheden tot ontwikkeling uw geestelijk beleven alleen mogelijk wordt – verder volgens uw wil te veranderen. Gij moet dan met wat gij aan zielskrachten gedurende uw aardse leven vermocht te verenigen, eeuwig tevreden zijn.

Nochtans zal nooit een menselijk "Ik", al ging het nog zo arm aan zielskrachten het leven van de geest binnen om daarin zijn "weg" tot God te volbrengen, ook maar een

zweem van verlangen gevoelen om weer te kunnen terugkeren in het aardse-lichamelijke leven – om het even wat het "Ik" daarin moest achterlaten.

Maar er is zulk een veranderd terugkeren – doch slechts in drie bijzondere gevallen:

1) voor degenen die het als gevolg van hun slechte daden in het aardse lichaam moeten ondergaan;

2) voor dezulken die hun aardse lichaam verhinderden voort te leven en te beleven, daar zij waanden zich aan een ondraaglijk schijnende kwelling of enige andere nood door de dood te kunnen onttrekken;

3) en eindelijk voor dezulken wier levenstijd op aarde te kort was dan dat zij reeds enigerlei zielskrachten in hun wil hadden kunnen verenigen, zodat zij onbekwaam moesten blijven om geestelijke ervaring te bereiken, als hun niet voor een tweede maal de mogelijkheid gegeven werd om zielskrachten te verkrijgen, zoals het aardse leven alleen kan aanbieden.

Dezelfde reden is ook beslissend voor de beide eerste categorieën, waarbij of sprake is van een "Ik" dat ook in een toereikend leven op aarde generlei zielskrachten met zich vermocht te verenigen, doordat het dierlijke in zijn drager op aarde de wil daartoe verstikte, of een "Ik" dat alle reeds met hem verenigde zielskrachten prijs gaf op

het ogenblik dat het bezweek voor de dwangvoorstelling om zijn aardse drager – als het hem thans gegeven organisme om zichzelf uit te beelden – te moeten vernietigen.

Het mag de mensen voor wie ik deze onderrichtingen hier neergeschreven heb, voldoende zijn nu te weten, dat zij slechts door eigen schuld ertoe kunnen komen de noden des levens in het animale, aardse lichaam, dat aan alle fysisch-materiële invloeden blootgesteld is, een tweede keer te moeten dragen.

Maar de mensen die al te vroeg door onverbiddelijke fysische wetten het aardse organisme tot zelfuitbeelding verloren hebben, kunnen dit een tweede maal — en als ook dit door de invloed van fysische wetten tevergeefs geweest zou zijn, zelfs verscheidene malen opnieuw verkrijgen, wat in het gegeven geval ook voor de beide eerste categorieën geldt. Een ieder die nu begint te verstaan wat het aardse leven voor de "terugkeer" van de eens "gevallen" mens-geest betekent, zal dit slechts als het noodzakelijk gevolg van de liefde, die al het geestelijke omvat, ook al is het diep gevallen, in zijn hart vol dank kunnen gevoelen.

Moge ieder die deze woorden leest, ze in zich bewaren en steeds meer en meer dan leren inzien, dat zijn aardse bestaan hem de ongehoorde macht verleent

om zijn verder lot zelf te bepalen. Hoe deze macht op de juiste wijze gebruikt moet worden, wordt in dit boek getoond.

Niemand make zich echter bezorgd om hen die van de aarde zijn afgestorven, die "naar gene zijde gingen", zonder reeds in het aardse leven zover gekomen te zijn, dat hun God zich in hen "baren" kon — dat zij zich, met de in hun "Ik" vereende zielskrachten, met hun God konden verenigen. Ook hen omvat waarlijk de eeuwige liefde! Zij vinden in allen die ooit tot vereniging met hun God kwamen, hun meest getrouwe helpers, want alle zielskrachten hebben "contact" met elkaar in het rijk van de substantiële geest — en wat de in God verenigden op aarde reeds verkregen en wat zij in de geest verkrijgen, dat "leiden" deze krachten verder ook tot hen wie hun God nog niet in het "Ik" "geboren" werd. Tevens echter wordt deze hulp geleid door de nooit-gevallen, die in het rijk van de geest op dezelfde wijze de eens gevallen mens-geesten terug in het Oerlicht leiden, als reeds hier op aarde, waar zij ook maar de wil tot terugkeer aantreffen.

Streef gij ernaar uw hoogste doel reeds hier op aarde te bereiken, maar wees niet bekommerd om degenen die het hier nog niet konden bereiken! Gij kunt nochtans ook uw hulp bieden, als gij vol levende liefde hunner gedenkt. Zij allen zullen eenmaal in hun God met u verenigd zijn. In

uzelf zult gij – verenigd met uw God – eens bewust
verenigd zijn met allen die gij omvatten kunt in uw liefde.

Over de geest

Gij leeft in een wereld waarvoor het "geestelijke" – verstandswerk is. Wat deze wereld als "geest" aanduidt, is begrip en denken, of zelfs: de virtuositeit om door snel gevonden gedachten het ver uit elkaar liggende in frappante samenhang te brengen.

Voor de geest evenwel, die als substantiële werkelijkheid de wereld doorlicht, is alles wat de mensen van deze dagen "geest" noemen, enkel werktuig van het aardse – al te aardse kennen. De wereld waarin gij leeft, kent nog slechts het "werktuig" en meent daarin het "werk" te bezitten. Zo werd voor u de "geest der wereld" een verblinder van het "oog van uw ziel". Het zal moeilijk vallen hem die u nu beheerst en u leidt waarheen hij u leiden wil, nog tegenstand te bieden.

De geest, die zelfbewust in zijn eigen licht leeft, is niet iets vaags, niet iets wat zich slechts in het vrome geloof laat gevoelen. Hij is niet slechts zo "werkelijk" als een boom, een steen, een berg – een bliksemstraal die uit de wolk neerschiet, maar in hem alleen kan ons aardse begrip van de "werkelijkheid" eerst zijn volkomen beantwoording vatten, die op aardse wijze niet te vinden is. Als reeds geen ding van relatieve werkelijkheid door de voorstelling welke een menselijk brein zich ervan maakt, in wezen veranderd wordt, hoe kunt gij dan menen, dat de

absolute werkelijkheid zich naar uw waan zou kunnen veranderen? De beelden van uw fantasie raken niet eens het kleinste aardse ding in de grond van zijn bestaan, en zo ook laat de geest der eeuwigheid zich waarlijk niet aanroeren door datgene wat gij "geest" moogt noemen, zolang gij zijn substantieel Zijn nog niet in uzelf kunt vatten.

Nu zult gij heden misschien en in dit uur menen de waarheid van mijn woorden in te zien — morgen echter reeds verbijstert u wel opnieuw de "geest" dezer wereld. Gij zult hem heden willen ontsnappen, om de werkelijke geest te zoeken, maar ik vrees — morgen reeds zult gij weer door de "geest" der hersenen verblind zijn. Gij zult heden wel menen enig begrip van het Zijn van de substantiële geest te hebben — maar reeds morgen overvalt u toch weer kleinmoedigheid en twijfel en gij geeft de moeite op om te zoeken wat gij heden bijna reeds meendet te kunnen "grijpen". Nog altijd hebt gij zo gehandeld, wanneer u van de geest gesproken werd door een die van de geest die het Al doorlicht, spreken mocht, omdat hij in hem leefde, en die daarom uit eigen ervaring van die geest kon getuigen.

Wellicht echter — zijn er toch enigen onder u die ernstig bereid zijn al hun krachten aan te wenden om eens zelf de werkelijkheid waarover ik spreek, in haar onuitsprekelijk verheven en machtige eenvoud te

begrijpen? Tot dezen wil ik mij wenden, want slechts hen kunnen mijn woorden van nut zijn.

U, die tot het besluit zijt gekomen aan de "geest" der hersenen voortaan slechts nog te geven wat het zijne is, opdat hij u niet bedriegen kan in het kennen van de oereeuwige, essentiële geest — u zeg ik opnieuw, opdat gij het in uw hart hamert:

Geest is geen bedenkssel!

Geest is niet de kracht van het denken!

Geest is substantieel, uit zichzelf, levend licht!

Alle oneindigheden zijn vervuld van deze geest en alles leeft uit hem, maar de aardse mens kan hem nergens vinden, behalve — in zichzelf.

In uzelf is en leeft de geest, van zichzelf bewust, gelijk hij in het oneindige Al van zichzelf bewust het Al doorleeft.

Hij is niet in uw hersenen alleen, of slechts in uw "hart"!

Het lichaam van de aardse mens is weliswaar van dierlijke aard, maar dit dierlijke bergt geheimnisvol in zich een geestelijk organisme.

Gijzelf zijt "tempel" des geestes en in elk lid aan u, gelijk in elk innerlijk orgaan, staat voor hem een heilig schrijn op een onzichtbaar altaar.

Daarom zult gij, zolang gij niet in uw gehele lichaam, van top tot teen, uzelf bewust wordt, nimmer de geest kunnen gewaar worden, nooit in staat zijn om met uw God u te verenigen!

Dit zichzelf-bewust-worden door het gehele lichaam, dat een heiligdom van de geest in zich bergt, moet uw voornaamste taak zijn, en zij is reeds besloten in alles wat ik tot dusver te zeggen had, al was ook daarvan op andere wijze sprake. Hier wil ik in het bijzonder daarvan spreken!

Gij moet trachten bewust te worden, niet slechts in de hersenen — niet slechts in het "hart"! Bewustzijn leeft in u van het binnenste tot aan het buitenste van uw lichaam — ja, zelfs in elk zijner cellen —, maar het is nog niet verenigd met uw zelfbewustzijn. Doch als gij wilt en standvastig blijft in uw streven, dan kunt gij allengs in elk deel van het aardse lichaam het daaraan eigen bewustzijn vinden en dat met uw Ik-bewustzijn zo verenigen, dat gij dan niet meer alleen in het hoofd — en daar zelfs toch alleen in de hersenen — een weinig van uzelf weet.

Hoed u er echter voor uw zenuwen op te winden en te overprikkelen, want deze wijze van "bewustzijn" van uw gehele lichaam kent gij allen lang reeds veel te goed! Wie niet bij elke vooruitgang op de weg psychisch rustiger en helderder wordt, die gaat niet de juiste weg!

Wilt gij het doel bereiken, dan moet gij trachten in volledige rust van het lichaam en van de ziel, van de zenuwen en van de gedachten, u in elk atoom van uw lichaam, in uw ziels-natuur, als "ziel" van dit atoom bewust te worden, om de oerzielskracht met u te verenigen, die u in en met dit atoom gegeven is.

Er behoeven geen zonderlinge "oefeningen" verricht te worden en geen gewelddadige inspanningen zijn hier nodig, of zelfs nuttig. Een rustig bewust worden door het gehele lichaam, zo dikwijls ge daartoe neiging gevoelt en uw tijd u veroorlooft u aan zulk een bewustwording ongestoord over te geven, zal u na weken of maanden de eerste vruchten tonen! Vergeet echter niet dat gij slechts uzelf in elk lichaamsdeel en niet het lichaamsdeel als zodanig moet leren bewust worden!

Als gij u zo van binnen en van buiten, van onder tot boven "zelf bewust" worden kunt, dan zult gij verwonderd zijn en met dankbaarheid in reine vreugde in u gevoelen wat dit aardse leven is, dat u tot dusver zo "onvolkomen" voorkomt.

Uw gehele lichaam zal daarbij een nooit-gedachte vernieuwing ondergaan. Wie leden van zijn lichaam ontbreken, die wete, dat elk lid in geestelijke substantie aanwezig is, ook al was het nooit uiterlijk aanwezig — en dat op dezelfde wijze elk lid in zijn geestelijke vorm aanwezig blijft, ook al werd het uiterlijk van het lichaam gescheiden.

In het geestelijke "lichaam" bestaat geen verminking! In het geestelijke "lichaam" is elke mens-geest verzamelpunt van alle schoonheid die hij kan geven aan zijn "ziel", waarin het lichaam van de geest zich "beleeft" — en zij die in de geest vermogen te "zien", aanschouwen in hem slechts datgene wat door zielskrachten vorm aangenomen heeft, niet echter enig gebrek van de fysisch zichtbare verschijningsvorm, door materiële inwerking bepaald.

Hebt gij nu dit punt bereikt en wordt gij uzelf in het geheel van uw lichaam bewust als een geheel, dan zult gij waarlijk ook het lichaam weten te eren als het uiterlijk van de "tempel", die in zich het voor alle uiterlijke zinnen versluisde, heilige mysterie van het geestelijke leven bergt, zoals alleen de mensengeest het op zijn terugkeer in het licht, waaruit hij zich eenmaal losmaakte, verkrijgen en beleven kan.

Nu moet nochtans eerst blijken, of de ziel reeds de rijpheid verkreeg die het de geestelijk "oudere" broeder, die haar aanschouwt, ook mogelijk maakt haar tot leider en gids te dienen. Zonder hem zou bezwaarlijk een van u hier in het aardse leven reeds tot het bewustzijn in de alomvattende geest komen, ook al wordt het "lichaam" van de geest reeds in het aardse lichaam bewust gevoeld! Niets van uw inspanning gaat verloren, maar de prijs van de overwinning voor alle inspanning valt u eerst dan te beurt,. wanneer gij de verheven weg ten einde toe afgelegd hebt, die voor u slechts te vinden is onder innerlijke geestelijke leiding.

In elk geval echter wordt u ook reeds veel door de eigen volharding alleen bereikbaar.

Zodra gij u door het gehele aardse lichaam leerdet bewust worden in uw geestelijke lichaam, begint gij, zonder dat daarvoor een bijzondere wilsinspanning nodig is, de geest in u en in het ganse heelal – te "ademen" en velen viel daarmee reeds zulk een geluk ten deel, dat zij lange tijd daarbij verwijlden, erkennend dat zij voor een hoger beleven vooreerst nog niet berekend waren...

Neem echter onbezorgd wat men u geven zal, en vertrouw op de wet van de geest, die geen willekeur kent en steeds slechts het beste voor u bewerkt!

De weg naar het "binnenste Oosten" ligt begaanbaar open voor u en uw bewust willen slechts bepaalt, of men u spoedig op die weg zal waarnemen. De landen van het "binnenste Oosten" echter omvatten vele woonplaatsen en aan ieder die ernstig zoekt, valt daar zijn woonplaats ten deel — nimmer de woonplaats van een ander. Hier heersen niet minder bepaalde wetten van het gebeuren dan in de uiterlijke wereld. Ook geen Stralende van het Oerlicht kan deze wetten buigen. Hij kent slechts hun aard en wijze van werken en heel zijn streven is de mensen die in zijn tijd de aardbol draagt, evenals de eenmaal komende generaties, naar hun geluk — naar hun hoogste doel te leiden. Daartoe dient zijn verkondiging. Daartoe helpt hem de geestelijke wet die hij met al zijn krachten dient.

Hij werkt uit de geest, die het oer-Zijnde is, en hij werkt slechts uit de kracht van de geest.

Uit de eeuwige, substantiële geest echter vormt zich "God" — als een "destillaat" van de geest — in elke mens die vurig zijn God tegemoet streeft en geduldig de dag verbeidt die hem zo voorbereid vindt, dat zijn God zich in hemzelf kan "baren".

God is geest — evenwel: de hoogste zelfvorming van de geest.

Zichzelf vormend uit zichzelf, openbaart de hoogste
Zijnsvorm van de geest zich — als "God"!

Het pad der volmaking

Kies gij, o zoekende, voor uw eerste schreden reeds het pad van het waarachtige licht, anders zult gij u eenmaal gemakkelijk laten verleiden om het verkeerde pad van de in allerlei kleuren weerschijnende slang te betreden, wanneer gij komt aan de voet van het "grote gebergte", waarheen men desnoods ook langs sluippaden komen kan in plaats van langs het pad dat de Stralenden van het Oerlicht door de woestijn baanden.

Gij kunt dit pad van het waarachtige licht dadelijk bij het begin kiezen, als gij alle lagere "begeerten" van uw groot en zuiver willen weet te verwijderen.

Zult gij echter "het edele pad der wijsheid", dat u omhoog naar de lichte sneeuwtoppen voeren moet, ook dan nog kunnen "kiezen", wanneer gij, met "begeerten" beladen, aan het eind van de weg door de woestijn steile rotstoppen voor u bemerkt en dan hijgend naar het einddoel uitziet? Weet, dat dan het licht der waarheid voor het oog van uw ziel slechts als een ver lichten door de nevel dringt en dat het pad omhoog naar dit licht u dan "oneindig" zal voorkomen!

Hiernaast echter leidt het "pad der dwaling" naar een glinsterend dwaallicht in de dichtst mogelijke nabijheid. Dit "licht" echter is de bedrieglijke glinstering van de "slang", welker lichaam — weerschijnend in vele kleuren — de

aardbol omspant.

Wee, wanneer gij u aan haar overgeeft. Zij zal u lokken door het verleidende, ononderbroken trekken met de glinsterende schubben van haar kop, en wanneer gij, weetgierig, dicht genoeg binnen haar bereik komt, zult gij haar een prooi ter verslinding worden.

Kunt gij, mijn vriend, de waarheid vermoeden, die hier, als symbool versluierd, u naderen wil?

Wel u, als gij symbolen waarlijk leert "verklaren"! Zij zullen u diepe dingen zeggen, die anders meestal onzegbaar zouden moeten blijven en die zich nimmer in hun naaktheid zouden tonen!

Ik wil echter trachten hier ook diegenen te bereiken voor wie symbolen nog "duister" zijn. Zo hoor dan andere woorden aan, maar weet, dat zij dezelfde waarheid bedoelen.

Wanneer gij, o zoekende, voor de eerste maal de drang in u gevoelt om de sluier op te lichten waarachter gij de waarheid vermoedt, dan zal altijd een "leider" u nabij zijn uit die wereld van het licht die eeuwig uw tehuis moet worden. Gij zult de nabijheid van deze leider gevoelen, zonder goed te weten wat uw gevoel beweegt. Onwillekeurig zult gij de leider volgen. Dan zijt gij op het

"pad" dat door de "woestijn" leidt.

De "woestijn" echter wordt gevormd uit de zandkorrels, die het uiterlijke schijn-kennen van de aardsmenselijke hersenen schiep. Duizendtallen van jaren werkten daaraan.

Midden door deze "woestijn" hebben hoge Meesters – kundige wegebouwers – een sterke dam aangelegd, waarover men veilig kan gaan. Rondom strekken de altijd veranderlijke zandduinen van het uiterlijke kennen door de hersenen zich uit – steeds wisselend in hun lijnen, onzekere grond voor de voet die ze betreedt. Het pad echter over de dam die de "Stralenden" voor de ziel schiepen – is rots. Gij voelt vastheid! Moedig schrijdt gij voorwaarts. Lange tijd zult gij geduldig moeten voortschrijden, tot gij komt aan de plaats waar de rotsdam door het zand van de "woestijn" dan het "grote gebergte" bereikt en daarmee ten einde is.

Nu moet gij beslissen, want vóór u liggen twee paden, die gij eerst niet goed zult weten te onderscheiden. Nu eens zult gij aan het ene pad, dan weer aan het andere u willen toevertrouwen. Het ene echter leidt naar de toppen, het andere – naar de bodemloze ravijnen en verborgen kloven van de bergen. Gij alleen hebt de keuze, waarheen gij u wenden wilt! Stellig echter zult gij dadelijk het pad naar de toppen kunnen onderscheiden van het pad naar

de afgrond, als uw voeten tevoren reeds gewoon waren vaste "rots" onder zich te voelen, want glibberig en zonder rust voor de voeten is het pad naar de onderwereld.

Reeds op het pad over de rotsdam zullen onzichtbare dingen trachten hun bestaan voor u te bewijzen. Nog echter kunt gij niet onderscheiden wie leider is van de krachten, waarvan gij de uitwerking kent. Nog gelooft gij, dat achter alle onzichtbare krachten dezelfde wil is. Weet echter, dat de lagere rijken van het onzichtbare ook lagere leiders hebben! Weet, dat zee en land niet zo scherp gescheiden zijn als de lagere, voor aardse zinnen niet waarneembare krachten, die aan de "wereld van de materie" vormend en verwoestend werken, gescheiden zijn van de hoge, in het hoogste licht kennende machten van de geest.

De leiders in de lagere onzichtbare rijken zijn de vreselijkste vijanden van uw ziel. Niet omdat hun wil uw ziel schaden wil, gelijk de van haat vervulde wil van de tot vernietiging gedoemden, die eenmaal aardse mensen waren met de hoogste kennis en die opnieuw voor de "val" in de duisternis bezweken – maar slechts door aantrekkingskrachten die gij moeilijk kunt weerstaan, als niet hoge machten van de geest u afdoend isoleren. Wanneer gij rakelings langs gebieden zult gaan die de invloed van de lagere leiders ondervinden, dan zal blijken wie gij zijt. Zoekt gij alleen naar de hoogste, eeuwige

klaarheid, dan zal de leidsman, die immers een bestuurder van de hoogste krachten van de geest is, u beschermend kunnen isoleren. Gij zult onder zulk een bescherming dan ook met zekerheid het pad weten te kiezen dat u naar de zuiverste kennis van het licht voert. Gij zult dan komen tot het leven in het eeuwige licht der hoge sneeuwtoppen van de geest.

Was het u echter te doen om lagere kunsten, wildet gij slechts het "occulte" onderzoeken om aan uw begeerten nieuwe krachten als dienaren te geven, dan zult gij ongemerkt aan de hand van de leidsman ontglijden... Alleen gelaten met uw zwakke kracht, zult gij een prooi worden van de aantrekkingskrachten die op u inwerken uit de gebieden der lagere leiders in de donkere afgronden van de eeuwige geboorte der materie. Gij zult — misschien — "occulte krachten" verkrijgen, vooral als gij u seksueel streng weet te onthouden en slechts van plantaardig voedsel leeft, maar wee u en allen die u ten offer vallen, wanneer gij zulke krachten verkrijgt!

Die lagere leiders zijn de "scheppenden van de grond" en de verwoesters van alles wat zich boven de grond die zij leggen, vrij verheffen wil. Waan niet, dat zij u de geheimenissen van het scheppen zouden kunnen leren, zoals zo menig dwaze "toverleerling" verwacht. Zij zullen zich slechts begerig van uw wil meester maken, want alle

machten in de onzichtbare kosmos hebben menselijke tussenpersonen nodig, als zij op menselijk geïncarneerde wilscentra hun invloed willen uitoefenen — en slechts als verwoester zult gij hen dienen, ook al meent gij op te bouwen.

De hoge leiders kunnen evenmin als de laagste de ziel van de aardse mens met hun invloed bereiken, wanneer niet menselijk geïncarneerde wilseenheden daartoe de "brug" slaan. Misschien gevoelt gij hier, wat de leer van de "Zoon Gods" zeggen wil, die "mens" worden" moest om zijn mensenbroeders te kunnen "verlossen"?

De wijze van werken van geestelijke machten — om het even of hun invloed nu van de hoogste of de laagste onzichtbare leiders uitgegaan en in hun aard bepaald is — kent geen tijdelijke, geen plaatselijke hindernis. Tegenwoordig nog werken in de zielswereld van de aardse mens krachten welke zowel van hogere als van lagere leiders eens zijn uitgegaan en bepaald, hoewel deze krachten reeds vele honderden, ja, duizenden aardse jaren geleden de weg tot de harten vonden, door een menselijke tussenpersoon. Waar zo een ook leeft of leefde — de geestelijke kracht die door hem in werking kwam, zal allen bereiken die vibreren in overeenkomstige trillingen, al wonen de zodanig gepredisponeerden ook aan de andere zijde van de aardbol of al worden ze pas in

een toekomstige generatie geboren.

Het is echter een stellig kenteken van hoge geestelijke leiding, dat door haar opgewekte geestelijke krachten slechts onder de meest zorgvuldige waarborging van de vrijheid in de mens werken — gelijk zij zeker ook de aardse mens, die als "brug" dient, volledig tot een vrije meester maakt van de krachten die door hem werken.

De lagere leiders daarentegen kan men steeds daaraan kennen, dat alles wat door hen in werking komt, de beïnvloede tracht te binden, zodat hij slaaf van deze lagere leiders wordt, ook al houden ze hem in de waan "meester" te zijn van de door hen opgewekte machten. Het einde van hem die hun als "brug" dient, is "ontbinding" in folterende nacht.

Zij echter die "bruggen" zijn van de hoge leiders van de geest, vormen een eeuwige, koninklijke gemeenschap des lichts in de geest, want in ieder van hen is een "ster" ontstoken, die, uit de reinste lichtkracht van de geest gevormd, eeuwig straalt voor de zielen der aardse mensen.

Een ijdele, spitsvondige leer, die u verleiden wil tot het geloof dat de mens in ontelbare aardse levens zich steeds hoger ontwikkelt, weet u ook te vertellen dat de "bruggen" die zichzelf bouwen, opdat de hoogste leiders van de geest over hen heen tot de aardse mens komen, niets

anders zijn dan mensen die ontelbare malen reeds het aardse leven beleefden, maar nu zijn aangekomen bij het hoogste punt van hun ontwikkeling, dat ook ieder ander mens der aarde eens zou moeten bereiken.

Geloof zulke dwaze woorden niet! Gij zoudt anders maar al te licht een slachtoffer van misleiding worden — en uit een vermeende "toekomstige meester" zou dan een arme bedrogen slaaf van zijn ijdelheid worden.

Niet aan iedere aardse mens is de last opgelegd, welke slechts de weinigen moeten dragen die eertijds, dadelijk na hun val uit de hoge straling, vol erbarmen voor de medegevallenen, zich hebben aangeboden om helpers te worden van de hoge leiders van de geest — "bruggen" en bruggenbouwers tegelijk — in dienst van de eeuwige liefde.

Slechts hij kan hier op aarde de "meester"-proef doorstaan, die al meester in het bruggen bouwen was in het geestelijke en dit lang reeds voor zijn incarnering in het aardse dier-lichaam. Wetend wordt hij "brug" en meester in het bruggenbouwen dan als mens der aarde eerst op die dag waarop hij de stralende gemeenschap van zijn geestelijke broeders mag naderen — als een die ook hier in het aardse zijn "meesterproef" doorstaan heeft. Dan is de "zoon" van de hoge geestelijke "vaderen" hun aangenomen geestelijke "broeder" geworden, als een

Stralende van het Oerlicht.

Maar iedere aardse mens, wie hij ook zij, kan "stralend" worden in het geestelijke licht, in eeuwige vrijheid — ook al ontvangt hij het licht gelijk een planeet die om een zon draait. In het rijk des lichts "benijdt" niemand de ander zijn arbeidsveld, dat de ene, eeuwige "Meester" aller meesterschap hem toevertrouwd. Ieder die in dit rijk komt, is een volmaakte, vrij in zichzelf — en ieder weet, dat volmaking voor hem slechts te bereiken was in zijn eigen vorm.

Het is slechts gevolg van op aarde gekweekt onbegrip, als gij soms naar een vorm van geestelijke volmaking streeft die niet noodzakelijkerwijze uit uw individualiteit voortspruit. Welk nut moet het voor u hebben een vorm van volmaking te bereiken die aan een ander voorbehouden blijven moet? Ook als gij de hoogste vorm van volmaking vond die een mens der aarde bereiken kan, en het ware de uwe niet, zo zoudt gij tevergeefs ernaar hebben gestreefd u te volmaken. Slechts als volmaker van datgene dat alleen aan u gegeven is — slechts als volmaker van uzelf komt gij eens in dat eeuwige licht, waaruit gij eeuwig stralen zult!

Over het eeuwige leven

Hier wil ik spreken van het levende "licht": het eeuwig niet te doden "leven", dat alle mens-zijn doorstroomt. Ik wil u het licht der harten tonen, dat in u leeft en u verlichten kan.

Gij allen die de zin van het leven zoudt willen begrijpen, waart te lang reeds "zoekenden" op de wegen die tot dwaling leiden. Gij zult "vinders" worden, wanneer gij op het woord eens vinders vertrouwt. Gij zijt koningen die hun rijk niet kennen! In uzelf is dit "rijk", dat uw ogen steeds tevergeefs trachten te ontdekken, wanneer gij het buiten u zoekt.

Gij vraagt zonder antwoord en nochtans vraagt gij altijd weer: "Waar is het land dat ons beloofd werd? Zijn wij aan het einde, wanneer het hier ten einde gaat, of kan na dit einde ons eigenzijn voortleven?"

Zie: die vóór u alzo gevraagd hebben, zijn in u, in uw innerlijke "rijk" en zouden u daar antwoord kunnen geven, als gij niet doof geworden waart in het rumoer van de buitenwereld.

Uw eigen ziel is het "rijk der geesten", die eeuwig met u en in u zullen leven!

In uzelf omvat gij de oneindigheid...

In uzelf leeft wat was, wat is, en wat worden zal.

Alomtegenwoordigheid is uw Zijn – maar gij zijt nog gevangen in het "aan-zijn" en slechts daar aanwezig waar gij de nimmer komende afwacht. Gij gelooft nog, dat het rijk van de vrede een ver land is boven de sterren, terwijl het in u leeft en gij in dat rijk...

Ieder die dit rijk in zich verwierf, is voor eeuwig "koning" van dit rijk! Gelijk gij alle mens-zijn in zijn eeuwig leven van de geest daar zult vinden, zo wordt gijzelf dáár gevonden, in allen die dit rijk in zich verwierven. Er is een enig rijk der geesten, maar aan ieder der ontelbaren die het in zich bereikten, "behoort" dit rijk ten volle, ieder is ongestoord "koning" van dit rijk en zijn rijk is "eeuwigheid" — niet anders dan alsof hij, uit alle ontelbaren, alleen "koning" ware van het rijk dat ieder slechts bezit als "het rijk" van zijn ziel.

Gij kunt het rijk der geesten niet verwerven buiten uzelf. In u is het alleen voor u bereikbaar.

Wilt gij "buiten u" zoeken, dan moet gij in begoocheling vervallen, want alles wat buiten de eeuwigheidswereld van het innerlijkste "Ik" is te vinden, is slechts vergankelijk "beeld" — tijdelijk beleven, zoals het

beleven van dit door de dood begrensde aardse leven...

Daar waar de ziel bij zichzelf is, in het "Ik" geënd en door het "Ik" geleid, wordt eerst het "rijk" gevonden dat eeuwig duurt. Daar bestaat geen begoocheling meer. Daar alleen is "eeuwigheid" bezit. Uw "Ik" alleen is de onbeperkte bezitter van dit "rijk"!

Oneindig in aantal zijn de "koningen" van dit rijk, en ieder wie het tot "koninkrijk" is geworden, is in zich vereend met alle anderen die hier met goed recht hun kroon dragen, is de Ene in wie allen heersen. Niet naast elkaar, maar met elkaar, in elkaar leven allen die hier eeuwig leven.

Zoals gij op aarde van een mens zegt, dat hij zijn leven "leeft", wanneer hij het, goed of slecht, al doende geniet — zo is dan ook hier alle "leven" een doen, en "leven" niet slechts aanduiding van een Zijns-toestand.

Hier is "leven": het "Licht", waaruit het geestelijke wezen straalt waaruit hij "leeft".

Gijzelf zijt "ingeweven" in de eeuwige wereld der geesten en u doorstroomt het "leven" van alle eeuwige geesten, zonder dat gij daarvan weet. Gij voelt u nog in uw "Ik", als hoedanig gij u vooralsnog alleen in een "hersenspiegel" spiegelbeeldig gewaar wordt, als niet-verbonden "individueel-Zijn".

Het "levende" echter is steeds vereend met alle leven! Er bestaat op aarde niets en niets in het ganse heelal en niets in de geest, wat zijn "leven" zou hebben, wat tot "leven" in staat zou zijn – slechts voor zichzelf alleen! Elk "individueel-Zijn" is ten slotte waarlijk alle Zijn, ook al is het niet in staat dat te weten.

"Verlossing" kan een individueel-Zijn slechts vinden, als het zich in het Al-Zijn beleeft, verlost van elk ander "individueel-Zijn". "Verlossing" zal u daarom alleen geworden, wanneer gij in uw "Ik" – in het "Ik" dat eeuwig u in stand moet blijven houden – leert gevoelen, dat alle "Ik" zich alleen in dit uw "Ik" aan u geeft, eeuwiglijk zichzelf aan u overgeeft: zichzelf vereent.

In uzelf – in het "Ik" der eeuwigheid – is al het "leven" en in dit leven vindt gij alleen de waarlijk "eeuwigen": de eeuwig levenden. Lang reeds zoudt gij hen gevonden hebben, als gij niet altijd, eigenzinnig en misleid, slechts daar naar hen zocht waar zij nooit te vinden zijn.

Tevergeefs tracht gij u in te dringen in de onzichtbare rijken van deze buitenwereld. Nog eerder zou een van hen die in het Eeuwige leven, u in het zichtbare, bij vol zonlicht, kunnen "verschijnen", dan dat hij u in het onzichtbare fysische zou kunnen ontmoeten. In dat wat in uzelf "eeuwig" is, moet gij weten af te dalen, wilt gij u bewust verenigen met hen die reeds in het eeuwige leven

zijn.

In het oosten woont het licht

Slechts weinig mensen van het "Westen" vermoeden de waarheid, als zij horen van de "wijze mannen van het Oosten", van wie oude overlevering in stille kringen van edele waarheidszoekers spreekt — en onder hen die hier flauw vermoeden waar het om gaat, zijn er maar weer al te weinig die zich onthouden kunnen van dwaze voorstellingen, zodra zij aan hun "vermoeden" vorm trachten te geven.

In het Oosten, in het hart van Azië, werd het mes van het denken het scherpst geslepen. Hier echter waren ook reeds voor duizenden jaren de groten, die boven alle denken de duidelijke weg naar de waarheid vonden, de waarheid die niets anders is dan absolute werkelijkheid en niets te maken heeft met gedachtenbeelden waarin men gewoonlijk dat meent te hebben wat men "de waarheid" noemt.

Onder hoge leiding vonden die eersten der "broeders op aarde" de weg en het doel.

Sedert die tijd onderrichten zij en hun opvolgers de zoekenden die daartoe "rijp" bevonden worden, in de geest door de geest. Zij hebben om hun gemeenschap "de heilige schutswal van het zwijgen" opgetrokken, en slechts hij vindt "toegang" tot hen, die zij in de geest als "rijp" erkennen om een kennende in de geest te worden.

Zij weten, dat hun gave slechts voor hen van nut is die het einde van hun inspanningen op het "pad" dicht voor zich hebben.

Aan allen echter zenden zij uit hun midden helpende leraren en zij zonden deze te allen tijde. In het Westen zowel als in het Oosten werden steeds zulke "werkende broeders" gevonden. Aan geen uiterlijk teken zijn de leden van de hoge gemeenschap te kennen. Zij alleen erkennen wie tot hen behoort. Hun geestelijk wezen is diep verborgen voor de ogen der mensen. Geen der hier bedoelden zal ooit trachten een gemeente om zich te verzamelen. Geen van hen heeft ooit zulke gemeenten opgericht of "gesticht". Wat als "gemeente" in de wereld ontstond en zich op de stem van de "broeders op aarde" of zelfs op die van hun hoge "vaderen" in het licht beroepen heeft, was altijd slechts het werk van nog ongerijpte zielen, die door te vroeg ontplooid innerlijke zinnen geschikt werden om iets te vernemen uit de kring van het binnenste "Oosten", gelijk luisteraars die aan sleutelgaten luisteren, en zonder dat hun de krachten gegeven waren om het afgeluisterde nu ook op de juiste wijze te verklaren.

Zeer zelden slechts trad een der broeders persoonlijk en met een klare belijdenis van zijn wezen voor zijn medemensen in het gewoel van de uiterlijke wereld, en voor ieder die het deed, werd deze stap tot een bitter

offer. Waar zulke offers niet onvoorwaardelijk nodig zijn, moeten ze vermeden worden.

Vandaar de verborgenheid van waaruit de "wijze mannen van het Oosten" werken. Vandaar de stilzwijgendheid waarin elk lid van deze kring zich hult, zolang zijn taak hem niet dwingt, zij het in symbolische omschrijving, zij het in duidelijker woorden, zijn geestelijk wezen te bekennen, dat zich ook waarlijk niet gemakkelijk bekennen laat.

De hoge gemeenschap van de Stralenden, van wie de oeroude traditie van eerbiedige waarheidszoekers spreekt als de "wijze mannen van het Oosten", is alleen gebonden door een geestelijke wet. Haar leden kennen geen gelofte van ascese en geen "orde"-leden. De ontplooiing van de geestelijke krachten hangt niet van zulke dingen af. Wat evenwel vereist wordt door de "wet" waaraan deze krachten gehoorzamen, is veel meer dan de hardste ascese en het strengste leven van een boeteling.

Vele denkbeelden, die weliswaar berusten op premissen die op zichzelf juist zijn, maar alleen de lagere krachten van de mens raken, moeten worden losgelaten, als men weten wil wat een "ingewijde" van deze gemeenschap in waarheid is.

Ieder echter die dit is, zal u kennen, niet op een dwaalspoor gebracht door uw dwaalbegrippen. Zijn "onderrichten" klinkt ook niet voor uw uiterlijk oor – zelfs als gij hem "persoonlijk" mocht kennen. De mededelingen die een met de geest vereende eventueel in de taal van zijn land geeft, maken niet zijn "onderrichten" uit. Deze zullen voor u slechts "vingerwijzingen" zijn, opdat gij hem, of wat van zijn aard is, weervindt in uzelf – in uw binnenste. Ook zijn uiterlijke woorden echter willen gevoeld, niet "verklaard", niet verstandelijk uiteengerafeld worden!

Als gij evenwel zijn "discipel" kunt worden, dan zal hij in uw eigen hart tot u "spreken". Hij zal echter nimmer trachten uw zinnen door de prikkelingen van zwoele extase te omnevelen – maar naast uw aardse zinnen zal hij nieuwe, geestelijke zinnen in u openen. Gij zult voor het eerst zijn "onderrichten" vernemen, zonder te weten of het de vriend en leider van uw ziel is, dan wel of gijzelf dat zijt wat in u "spreekt". Doch een zeker, rein, nieuw voelen, dat zijn "onderrichten" begeleidt, zal u weldra zeggen, dat met "gewijde" stem in u "gesproken" wordt – door het directe verwekken van innerlijke klaarheid, zonder woorden der taal van de mond.

Dit dikwijls geheel niet-vermoede, geheel onverwachte ontvangen van een klare, innerlijke verlichting van

geestelijke dingen, die zozeer alles overstraalt wat logisch denken ons anders gewoonlijk aan "klaarheid" brengt – kan u altijd een stellig teken zijn, dat echt geestelijk "onderrichten" in u plaatsvindt.

Geestelijk "onderrichten" is niet "willen overtuigen", maar een direct verlichten van datgene wat tevoren in duisternis lag. Een mensen-broeder "spreekt" zo in u, die niet meer de geluidsgolven van de lucht naar het oor van het lichaam zenden moet, als hij ontvankelijke, open harten, die hem vertrouwen, "onderrichtend" wil bereiken.

Misschien zult gij aanvankelijk nog niet alles kunnen "begrijpen" wat op deze wijze in u geschiedt, want men kan zeer goed iets in absolute klaarheid kennen, zonder in staat te zijn het erkende voor zichzelf verstandelijk te analyseren. Blijf rustig in zulk een geval en "denk" het duidelijke niet "stuk"! Leer vóór alles de stem die in u "spreekt", onderscheiden van de valse "stemmen" van uw opgewonden fantasie! Blijf nuchter en stil, alsof het erop aan kwam, dingen in u waar te nemen waaraan gij reeds lang gewoon zijt.

De stem van de "leraar" is bij het begin van de "leiding" zo zacht als een heel fijne gedachte, nauwelijks waarneembaar voelen. Maar de leider in de geest spreekt geen "woord" in zijn geestelijke "taal" waarvan niet een zeer nauwkeurig te onderscheiden "gevoel" van zekerheid

uitging, dat moeilijk te beschrijven is, doch met alle zekerheid terstond herkend wordt door ieder die het ook maar een enkele maal beleefde. Geen eigen "gedachte", van hoe verheven aard ook, kan ooit dit "gevoelen" verwekken dat de geest verwekt, waarin en waardoor de geestelijk onderrichtende werkt. Hoe meer de zekerheid toeneemt waarmee gij zijn "stem" leert onderscheiden van alles wat niet tot zijn wezen behoort, des te duidelijker zal zij in u kunnen "spreken". Dan zal op zekere dag "het grote uur" komen, waarop ook uw laatste, vage twijfel u zal hebben verlaten!

Wordt echter niet ongeduldig, wanneer gij niet dadelijk het eerste der doeleinden in u bereiken kunt! Gij weet niet, of gij al "rijp" genoeg geworden zijt om de "leer" met goed gevolg te ontvangen, en hier draagt de "onderrichtende" alleen de verantwoordelijkheid voor al wat hij geeft. Tot menigeen zal de zekerheid vroeger, tot menig ander later komen, maar ze komt stellig, als gij u rustig aan de geestelijk "onderrichtende" toevertrouwt!

Vergeet ook niet, dat ware "wijsheid" kennis der werkelijkheid is en dat de leraren van de ware wijsheid alleen van de werkelijkheid gebruik maken, als zij onderrichten — de werkelijkheid die niet het meest gecompliceerde in het Zijn is, maar in wezen het allereenvoudigste.

Er zijn gedachtekrachten die steeds trachten te misleiden, omdat zijzelf slechts uit misleiding leven. De geestelijk onderrichtende is verre van hun regionen. Nooit zal hij u ook van andere dingen getuigen dan van dingen van de geest, dingen van de ziel, dingen van de eeuwigheid.

Gij zult door hem erkennen wie gij zijt en wat de mens op zichzelf in werkelijkheid, in de kosmos betekent. Gij zult, als gij hem vertrouwt die u in uzelf "onderricht", zekerheid verkrijgen, gelijk hijzelf zeker is. Zijn eigen zekerheid zal hij, de zekere, aan u overdragen.

Gij behoort echter nooit innerlijke vragen te stellen vóór "het grote uur" van de zekerheid gekomen is. Doet gij het toch, dan zult gij zeker voor de misleidende gedachtekrachten bezwijken.

Maak u ook geen voorstelling van de gestalte en de aard van de mens waarin uw geestelijke leraar hierop aarde leven moge, en wanneer gij een mens kent van wie gij weet: hij is een met de geest vereende, zo wacht u ervoor nu direct te geloven, dat slechts deze, u bekende vereende met de geest, nu ook uw geestelijke leraar zou moeten zijn. Gij hoeft niet te weten wie uit de kring van de Stralenden van het Oerlicht u geestelijk onderricht, en die het weten, zullen het u niet zeggen. Beheers uw fantasie, opdat zij u niet met open ogen aan de leiband

van misleidende dromen voere!

Het leven van de geestelijk onderrichtende als mens in de uiterlijke wereld is zijn eigen zaak, en hij wil niet, dat men de geest waarin hij werkt, met zijn aardse verschijning verwissole. Hij wil niet, dat zijn "leerlingen" aan de "persoonlijkheid" de verering zullen bewijzen die slechts toekomt aan de kracht van de geest waaruit deze werkt.

Hij "onderricht" alleen de "wijsheid" die men "waarheid" noemt en die zich in werkelijkheid aan de "leerling" openbaart. Hij "onderricht" die wijsheid slechts in de geest, door de kracht van de geest. Daarbij is aan ieder die op zulk een wijze onderrichten mag, tevens bewust en maar al te zeer voelbaar, dat alleen de onvolkomenheid van de uitbeelding van het Eeuwig-Werkelijke zich toont als werk van de aardse mens — en ieder Stralende in het Oerlicht zal de verering die men aan zijn aardse persoonlijkheid mocht toebrengen, terstond "verbranden" op het eeuwige altaar, dat hij als een der geroepen priesters dient.

Geloof, talisman en godenbeeld

Eenvoudig als de oergrond zijn de laatste geheimen der natuur. Scheid niet door de willekeur van uw gedachten wat uit dezelfde wortel ontkiemt, en gij zult overal dezelfde wetten vinden.

Men leerde u echter een tweede wereld opbouwen, een wereld zonder grond en oorzaak, en dit opbouwen van het Niet-zijnde uit het niets noemden uw leraren: "geloof". Niet van deze soort "geloof" zal hier sprake zijn, wanneer ik u van geloof spreek. Niet dit geloof is nodig voor de zaligheid van uw ziel!

Wij willen uw gevoel openen voor een eeuwige kracht, die in u leeft, en voortdurend in levende beweging, voortdurend scheppend, de krachten van uw wil in gevormde werking brengt.

Geloof is vormende kracht in de geest! Geloof scheidt de vorm waardoor het werken van uw wil bepaald wordt!

Geloof is de werkingsvorm van de wil! Gij kunt niet waarlijk willen, zonder te geloven – want ongevormde wil is een vervloeiende kracht en wordt als zodanig zonder resultaat verspild. Zodra gij echter voor uw wil een vaste vorm scheidt door uw geloof, wordt hij een geweldige kracht en doet zelfs de schijnbaar vast verbonden

schakels van het uiterlijk gebeuren zodanig veranderen, dat zij als was zich wijzigen naar uw geloofsvorm...

Uw ziel smacht, zolang gij niet geloven kunt, en zij zal u in haar nood zelfs tot bijgeloof verleiden! Het "leven" van uw ziel is wil, en alle wil wil zijn vaste vorm aannemen, waarin hij tot werking kan komen. Wanneer gij eerst gevoelen zult wat "geloof" werkelijk is, dan zult gij waarlijk kunnen geloven...

Uw geloof is het model waarnaar het vloeibare erts van uw lot zich vormt.

Uw geloof heeft absolute vrijheid nodig! Gijzelf alleen zijt de norm van uw geloof! Uw geloof vormt uw God voor u tot een beeld, zoals het uw goden vormde. Ongevormd is het goddelijke in zijn ondoorgrondelijk Zijn. Gevormd slechts wordt het voor u te doorgronden.

Aan u openbaart het zich in uzelf slechts in uw vorm!

Daarom kunt gij uw God niet aan uw broeder tonen, want hij kan uw God in eeuwigheid niet aanschouwen. Hij ziet dezelfde Godheid, maar gevormd naar zijn beeld. Gij gelooft nog, dat gij uw broeder tot uw God kunt verleiden, maar als hij zich laat verleiden, zal hij een "beeld" aanbidden en van zijn God vervreemd worden.

Oneindigvoudig openbaart zich de Ene, en wee hun die Hem ook slechts een enkele van Zijn vormen zouden willen betwisten! Op hetzelfde ogenblik dat gij het innerlijk beeld van uw God aan een andere mens schaamteloos onthult, hebt gij uw God verloren! Geloof niet, dat onder alle duizenden die zich scharen om een door hen allen hoog geprezen naam Gods, ook maar twee waarlijk gelovigen zijn die in deze naam hetzelfde geloven!

Het geloof zelf echter kan zich van alle namen van goden of duivels bedienen. De vormende kracht van het geloof, die uw wil bepaalt, is de enige oorzaak van alle "magische" werking. "Witte" en "zwarte" magie vinden hun grond in dezelfde kracht! Gelijk de wereldkracht, welke de bliksem u verkondigt, de mens dienstbaar wordt, zodra hij ze in een vorm weet te binden – zoals zij zich laat binden en bewaren in metalen en bekens –, zo laat ook de kracht van de wil die door het geloof gevormd werd, zich binden in materiële voorwerpen. In alle erediensten en bij alle volken vindt gij het geloof aan "gewijde" dingen waaraan hoge krachten eigen zijn.

Gij spot met dit geloof en noemt het "bijgeloof". Als gij slechts de fabelen daarmee treffen wilt, die zich om zulke dingen slingeren als een woekerplant, dan hebt gij wel gelijk — doch wacht u ervoor de werkelijkheid die hier verhuld is, te miskennen!

Elk voorwerp dat gij met uw door het geloof duidelijk geformeerde wil zelf "geladen" hebt, is een "talisman", en de invloed van zulke "talismans" hebt gij dikwijls genoeg ondervonden, ook al werd u nooit bewust wat de oorzaak van die invloed was en al dacht gij er in de verste verte niet aan, dat gij uzelf rondom met "talismans" omgeven hebt. Het voorwerp is voorzeker slechts de drager en bewaarder van een op zichzelf vrije, nu daarin gebonden kracht. Aan het voorwerp zelf wordt ze niet eigen!

Uw geloof vormde de kracht van uw wil en leidde ze, meestal buiten uw verstand om, over op die "drager", die ze nu bewaart, tot ze uitgewerkt is. Uw nieuwe geloof echter "laadt" de talisman opnieuw, ook al beschouwt gij hem niet als zodanig.

Elk ding dat gij gebruikt, opdat het een of ander u gelukke, hoewel het ding voor uw handeling niet onvoorwaardelijk nodig zou zijn, is een "talisman", ook al spot gij "verlicht" met het "bijgeloof", wanneer gij hoort van mensen die dergelijke dingen geheel bewust en zeker van de voortdurende invloed hiervan gewoon zijn te gebruiken. Gij zijt slechts onbedacht — maar die "weten"!

Zo ook zijn de beelden van goden: de fetisj in de hut van een wilde zowel als het hoge cultusbeeld van Athena, het beeld van de heilige in de hoge dom, alsook het

"genadebeeld" der oude kloosterkerk. Zij alle zijn "dragere" van geconcentreerde wilskrachten van zeer vele mensen, die door het geloof hun wil vormden en in het beeld wisten vast te leggen – ja ook in armelijke materiële overblijfselen, die in waarheid of slechts vermeend, van een "heilig" mens afkomstig zijn. Het geloof van hen die voor deze dingen bidden, is het weer dat de hier gebonden krachten "vrij maakt". Daarom kan niemand ze vrij maken die niet aan deze krachten gelooft, want slechts het geloof scheidt de hoge spanning der stromen van uw wil, die de opgehoopte en in het geloof duidelijk gevormde wilskrachten dwingt om uw wil binnen te stromen en, met hem verenigd, naar uw wens te werken.

Wij willen u nu echter niet ertoe verleiden om de "talismans" van alle erediensten te gebruiken. Wij willen u niet te verstaan geven, dat gij de hoge kracht der goden- of "genadebeelden" op uzelf beproeven zult – hoewel gij deze dingen vrij moet houden van uw spot, als gij in waarheid de wet erkennen wilt waaraan zij hun verering te danken hebben.

Deze "wet" alleen zult gij erkennen, en wat zij u aan mogelijkheden biedt, zult gij leren aan uw leven dienstbaar te maken. Gij zijt niet altijd even sterk van wil, doch, wanneer gij in tijden van uw sterk zijn bewaarders van uw krachten scheidt, dan zult gij in tijden van

zwakheid ware "wonderen" aan uzelf beleven. Elk ding dat gij gaarne gebruikt, of dat u dag aan dag omgeeft, kan u tot drager en versterker van uw wilskrachten worden, en gij kunt dan in uren waarin gij niet op uw hoogtepunt zijt, uit de door uzelf geschapen bewaarders die krachten "vrijmaken" die gij in zulke uren zeer nodig hebt.

In het bijzonder echter zijn dingen van hoge schoonheid geschikt als bewaarders. Wat reeds zijn eigen bestaan te danken heeft aan hoge vormkracht, zal voor u het best eigen gevormde kracht in zich vasthouden. Omring u met zulke dingen, die gij dagelijks opnieuw in gewijde uren vullen en vervullen kunt met die soort van gevormde wilskracht, die gij nodig hebt in uren van uw zwakheid. Draag zulke dingen altijd bij u, waarheen gij u ook begeeft.

Geloof, dat gij uw beste kracht op deze dingen kunt overdragen, en dat gij ze weer van hen terug krijgt, zodra gij ze nodig hebt. Waarlijk – zulk geloof is geen "super-geloof".

Gij vermoedt nog niet, hoe "werkelijk" de krachten van uw wil zijn, en welke macht gij in handen hebt, als gij leert door het geloof de wil te "vormen". Vernietig uw geloof echter niet door ijdele bespiegelingen: hoe zo iets "psychologisch te verklaren" zou zijn.

Als iemand u hier misschien spreken wil van "auto-suggestie", laat u dan niet van de wijs brengen! Met zulke woorden is hier niets "verklaard". Men plaatst daar slechts een nieuw woord en kan de invloed die op hoge krachten berust, daarmee zeker niet begrijpen. De natuur werkt overeenkomstig haar aard en wacht niet of gij haar werken ook "verklaren" kunt.

Hoe wij de dingen zien, ervaart gij in deze mijne woorden. Of wij de waarheid spreken, kunt gij slechts ervaren, als gij zelf de proef wilt nemen.

De magie van het woord

Weet, o zoekende, dat voor elk tijdsgewricht andere "magische" krachten noodzakelijk zijn, en laat u niet in de war brengen, als gij niet te allen tijde dezelfde wonderbare krachtsuitwerkingen bemerkt! Zij die hier te "ordenen" hebben wat te ordenen is, leiden de "stroom" telkens in die kanalen welke het land bevruchten waar dit het meest dor is. In deze dagen zult gij daarom geen andere "magische" invloed verwachten dan de "magie" van het woord.

Het woord, in "magische" zin opgevat, is de hoogste der "magische" krachten. Er zullen tijden komen dat men — door de kracht van het woord alleen — dingen verrichten zal die aan "wonderen" grenzen. Ja — "wonderen" zal men door het woord doen! "Wonderen", veel wonderbaarlijker dan alles wat de oude tijden "wonderen" noemden! Er zullen dagen komen waarop men door het woord werken zal weten tot stand te brengen, tot welker uitvoering thans nog duizend handen en geweldige machines nodig zijn.

Nog zijn de mensen verre van deze komende tijden. Nog weet men het woord niet te "spreken"!

Nochtans beweegt zich ook in deze duistere tijd reeds het woord, want de weg van de mens is genaderd tot de

drempel van een dier "lichtplekken", die ook in de diepste nacht nu en dan hoop geven.

Zie om u heen, en waarheen gij ook kijkt, zult gij de magische kracht van het woord in haar voorboden — in haar karikaturen zelfs — bemerken. Zo wordt het de mens duidelijk, dat het woord dan toch nog iets anders vermag dan slechts begrippen van brein tot brein te brengen. Als gij wijs zijt, dan let gij op zulke tekenen!

Let op het woord!

Men leerde u reeds lang het woord geringschatten. Slechts de betekenis moest gij trachten te doorgronden.

Zo heeft men u eraan gewend vóór alles te willen "begrijpen", maar gij hebt daarbij de hoogste gave van het hart: uw enige "occulte" geestelijke "zin", het kunnen voelen der dingen, verloren. Als gij deze "occulte" zin van de geest zoudt willen terugkrijgen, bereid u dan voor om woorden niet slechts naar hun "inhoud" te begrijpen, maar tracht steeds woorden, woordklank en vorming te gevoelen ! –

Zie, het is wet en geen willekeur, wat woorden tot magische krachten doet worden, wat de hoogste "magische" kracht in de vorm van het woord, in de elementen der woorden bond, zodat er woorden zijn: woorden van menselijke talen – die een berg zouden

kunnen doen wankelen, zo de in deze woorden gebonden kracht werd vrijgemaakt.

Er zijn woorden die uw "begrip" machteloos tegemoet treedt, en nochtans spreekt gij ze niet uit, zonder dat zij "magisch" uw ziel vormen, hoewel gij ze geenszins weet te "spreken" op die wijze waarop al hun kracht uit hen vrijgemaakt zou worden. Ik zou u wonderbare dingen van zulke woorden kunnen vertellen, maar gij zoudt mij onmogelijk kunnen geloven. Gelovig zult gij hier slechts door ervaring worden!

Bedenk, mijn vriend: alles in de kosmos heeft zijn ritme en zijn getal!

Op getal en ritme berust alle "magie". Wie deze beide vinden kan, die heeft zelf de "sleutel" die deze poort opent. Voor hem schrijf ik niet. Er bestaat echter ook geen gevaar dat zo iemand deze woorden onder de ogen zal krijgen. Te weinigen zijn het die de "sleutel" gevonden hebben, en deze weinigen lezen slechts een enig, eeuwig boek, welks "woorden" leven, welks "zinnen" gebeuren zijn.

Ik kan u ook nooit ritme en getal van de kosmos "verklaren". Ik wil u slechts leren op het woord te letten, opdat gij in het woord vinden moogt wat gij in deze tijd tevergeefs in een andere vorm zoudt trachten te vinden.

Let voldoende op het woord en gij zult weldra het ware van het valse onderscheiden, voor zover het de dingen van de geest betreft.

Alle geestelijke wijsheid komt u tegemoet in het ritme der eeuwigheid.

Alle laatste dingen dragen kosmische getallen op de voorhoofdsband, als zij verschijnen in het gewaad van het woord. Zij die menen, dat de "zin" van een "heilig" boek — een boek dat een "wetende" schreef — u reeds het laatste, diepste en ongehoordste daarvan zou onthullen — zij dwalen zeer. Moge de "zin" u ook diepten van de eeuwige grond verlichten — de laatste dingen en hun meest verborgen geheim moet gij uit de aard, de vorm, de klank, de waarde der woorden "gevoelen".

Geloof niet, dat het ook maar ooit voor een die "ritme en getal" beheerste, onverschillig was op welke wijze hij het ene woord bij het andere voegde! Dichters mogen alleen naar schoonheid streven — zieners geven aan de woorden een eeuwige klank! De "ziener" is ook dan nog te kennen, als hij dichter is, en in de dichter kan de "ziener" niet verborgen blijven, al is hij achter woorden van poëzie verscholen.

Wanneer gij nu woorden wilt leren gevoelen, dan kan elk woord van uw taal u tot leermeester worden. Zoek

echter niet naar "betekenis", als gij deze weg wilt gaan! "Betekenis" laat zich niet lang verbergen — zij wil zich aan u vertonen.

"Hoor" in u de woorden waarvan gij leren wilt! Gij zult ze weldra "horen" alsof een ander ze sprak, en dat zal u het eerste teken zijn, dat gij op de veilige weg zijt om het spreken der woorden zelf in u te leren horen, want het woord heeft waarachtig de kracht om zichzelf te spreken.

Ook het Woord der Eeuwigheid "verklaart" zichzelf, als gij het leerdet "horen" – in uzelf! Hoe scherp ook uw verstand "verstaan" kan – gij moogt het nochtans nimmer laten meespreken, als het woord zichzelf spreekt. Gij zult het Woord der Eeuwigheid in u levend laten worden, opdat het u zo zijn laatste wijsheid tone.

Doch meen niet een spel te spelen, waarover men zich de eerste dag verblijdt en dat men dan verveeld nalaat. Zal de leer u werkelijk van nut zijn, dan moet gij elke dag volhardend oefenen, tot eenmaal de dag verschijnt waarop het woord in de diepste huivering zichzelf in u beleeft.

Dan zult gij eerst door de ervaring weten wat het woord te zeggen heeft. Dan zullen vele poorten zich voor u openen waarvoor gij thans vragend staat zonder binnengelaten te worden. Dan zult gij menig boek "begrijpen" dat thans nog duistere raadsels voor u bevat.

—

Ik zeg u niet te veel. Ga doelbewust aan het werk! De tijd is voor dit werk gunstig! Gij kunt veel verkrijgen, wanneer gij zonder te vragen een weinig wagen wilt. Maar vergeet niet: gij speelt geen ijdel spel! Slechts uw stage volharding zal u ter overwinning voeren!

Een roep uit himavat

Er gaat een smachten door de wereld – een verterend verlangen – en iedere ziel die niet geheel verhard en ongeschikt tot ontkiemen is geworden, voelt zich daardoor aangegrepen. In stromen van warm mensenbloed verzonk de moede twijfelzucht, die tevoren tot de "goede toon" scheen te behoren. Men "mag" weer geloven aan dingen die niet door "experimenten" te bewijzen zijn, en wordt niet meer uitgelachen, als men tot het inzicht gekomen is dat het onzichtbare ons omgeeft en op ons inwerkt, ook al hebben wij het nog niet ontraadseld.

Het "wonder" wil weer werkelijkheid worden en het rijk van het geloof zet zijn grenzen uit. Mensen die als psychische versteningen onbeweeglijk bleven tegenover al het geestelijke, werden onder de dreunende hamerslagen van door woede verwrongen demonen tot waarachtig "levenden" en de massa van de trage slapenden is reeds onrustig geworden. Elke nieuwe dag mag hun zielsontwaken dichterbij achten.

De ontwaakten echter zullen antwoord eisen van degenen die hen zo lang in slaap hielden, en zij zullen zich verachtelijk afwenden van die "leiders" die, vroom doend, aan hun vragen "grenzen" willen stellen, omdat zij niet meer in staat zijn te antwoorden.

De mensheid is bereid geworden om eindelijk zich te erkennen als deel der aarde. Zij heeft geen lust meer te dromen van de wolkenzetels harer goden, en de jonge dag nadert waarop zij – wel voor de eerste maal – in zichzelf de zin zal gevoelen van de woorden die eens een Godmens tot haar sprak: "Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen". –

Degenen die zich "dienaars" van de Gezalfde noemen, achtten het echter goed een muur op te richten, naar zij meenden: "ter bescherming" van hen die naar het woord van de hoge Meester het rijk der hemelen in zichzelf dragen.

Mensen die nimmer het hier zo duidelijk beloofde "rijk" in zich verlangden, wierpen zich op grond van een vermeende tovervolmacht, die hun machtswaan voor hun eigen geweten sanctioneren moest, als beheersers van de zielen hunner medebroeders op. Zij bouwden hun de poort van de hemel dicht, gelijk deze in henzelf dichtgemetseld was, en veranderden ijverig alles wat op het werkelijke doelde zo, dat slechts symbolen en formules overbleven, waarbij men van het rijk der hemelen dromen kan — want zij wisten zeer wel, dat men hen niet nodig heeft om het "rijk" te vinden.

Dwaas zijn allen die hopen, dat de muur waarin de zielen gekerkerd zijn, toch wel eenmaal voor de stormloop der zielen zou moeten wijken. Te vast is deze muur door het cement van menselijke zucht naar macht in zich bevestigd! Te velen zullen ook te allen tijde de muur om zich willen gevoelen, dan dat deze ooit van hen zou kunnen worden weggenomen. Te lang reeds aan slavernij gewoon, zouden zij als vrijen ten onder gaan.

Wel zullen in de loop van duizenden jaren de formules en symbolen veranderen die voor de muur zijn opgericht, opdat deze muur hun die hierdoor omsloten zijn, niet als kerkermuur bewust wordt — maar de muur zelf zal blijven zolang op aarde de machtsbegeerte in de mens rekenen kan op de zielsangst in de medemens, en op dit bolwerk, hecht gevoegd uit bedreiging en belofte, loopt een ieder te pletter die het voortijdig van binnen of van buiten af zou willen doorbreken.

Maar er bestaat een mogelijkheid om zonder de muur te doorbreken aan de starre dwang hiervan te ontkomen. Hun die het ontwaken nabij zijn, zullen vleugelen groeien en zij zullen zich hoog verheffen boven de ban-kring der machten die hen zo gaarne in slaap en droom gehouden hadden.

Wij zien de tijd van het ontwaken nabij! Aan ons is het de vlucht van de tot vrijheid verhevenen te leiden, tot zij

de hoogten van "Himavat" – van het "grote gebergte" –, met sneeuw bedekt en in zonneschijn stralend, bereiken.

Er is echter veel hulp nodig, want er zal een groot ontwaken komen. Wij willen, dat ook maar geen enkele der verhevenen verkeerd vliegt en eindelijk doodmoe in een woestijn neervalt. Wijzelf echter kunnen slechts de grote vlucht van de gehele stoet der bevrijden leiden, en die ons willen helpen, moeten hen die verkeerd gevlogen zijn, zoeken, opdat zij niet, door enig bedrieglijk doel verblind, die richting van de vlucht duurzaam verliezen. Tot allen die onzelfzuchtig helpen willen, gaat de oproep uit! Wie zich tegenover ons in zijn hart verplichten wil om de dwalenden terug te leiden, die kan en mag ons een helper zijn. Er is echter slechts wijze, liefderijke hulp nodig en niemand kan ons als helper dienen die zich met zijn hulp aan de dwalenden opdringt. Op de juiste wijze helpen betekent: voor de dwalende uit vliegen, zodat hij zonder overreding, door zijn eigen inzicht, weer zijn juiste richting vinde! Uw hulp moge weinig "te zien" zijn, – maar een ieder van u betaalt een schuld van aeonen her terug, al wordt ook slechts één ziel door hem naar het doel geleid.

Verre van ons mogen echter allen blijven die met ophef hun hulp aanbieden om zichzelf daardoor, naar zij menen, in waarde en rang boven anderen te verheffen! Verre mogen ons ook alle opdringerige gewichtigdoeners

blijven! Wie hier helpen wil, moet vrij zijn van elke zelfingenomenheid. Hij moet zijn hulp aanbieden waar ze nodig is, zonder van zijn hulpbetoon te spreken. Wij willen noch zijn naam weten, noch van zijn hulp horen! In het rijk des geestes alleen zal de hulprijke daad naar waarde geschat worden en slechts in het geestelijke zal men de helper "kennen"!

Eucharistie

Eenmaal als duizendmaal
schenkt Zich de Ene,
de eeuwig Schenkende,
en blijft toch immer
Zichzelve bezit.

Hij is niet deelbaar,
de Eeuwig Ene!

Als Hij Zich schenken wil,
schenkt Hij Zich gans.
Hoe vaak Hij ook immer
Zichzelve schenken mag,
zo vaak heeft Hij restloos
Zichzelf geschonken
en blijft toch

Zijn eigen;
Want niet slechts eenmaal
bezit de Ene,
de eeuwig Schenkende,
Zichzelf.

Oneindigvoud d'Ene
bezit Hij Zichzelf
oneindigvoudig.

Gelijk Hij enig is,
steeds in Zichzelve,
oneindigvoudig
en toch steeds d'Ene,
zo zijn wij "Stralenden"
in 't "Licht" van d'Ene
allen verenigd:
als veelheid slechts Eén.

Grote Schenkende,
van 't Licht de oorsprong,
Gijzelf het "Licht"!
Gij kent geen "zonde"
buiten de ene:
Uwen wille,
die altijd schenken wil,
niet achten.
Gij wilt slechts
opene handen;
ontvankelijke
opene harten;
handen
die blijde nemen;
harten
die Uwe gaven

willig ontvangen.

Gij geeft de ene
en geeft de andere
oneindige rijkdom,
en niemand ontbeert
des and'ren geschenk.

Wie U erkende,
Gij grote Schenkende,
die weet niet van nijd.
Meer dan hij dragen kan,
hebt Gij te schenken,
en nimmer eindigt
Uw eeuwige rijkdom.
Wie nooit genoeg heeft
aan Uwe geschenken,

die is U het liefste;
die schenkt Gij
Uzelf.

Gij kunt toch schenken,
allen schenken,
en nimmer
zult Gij armer zijn
voor hem
die Uw geschenk
verlangt.

Eeuwige!
Grote Schenkende!

Epiloog

* Bij de tweede, definitieve Zwitserse uitgave 1927.
Vert.

Nu negen jaren geleden verscheen "Het Boek van de Levende God" voor de eerste maal in druk, en het heeft zich sindsdien in de gehele wereld talloze vrienden verworven, die dankbare volgelingen van zijn leringen geworden zijn.

Hier ligt nu de nieuwe druk voor u, bezorgd naar een opnieuw neergeschreven tekst. Naar de inhoud bleef de eerste opzet onveranderd. Voor veel echter werd een nieuwe vorm van beschrijving gekozen, daar langzamerhand bleek, dat dit of dat woord van de eerste opzet een uitlegging toeliet die daaraan in geen geval mag worden toegekend.

In de loop van de tijd bleek, dat andere delen al te beknopt geschetst waren, zodat verdere uitwerking daarvan gepast scheen, en eindelijk werd ieder woord opnieuw getoetst, om elke mogelijkheid tot verkeerd begrijpen uit te sluiten.

De innerlijke samenklank van het geheel vereiste verder een verandering in de volgorde van de hoofdstukken en een rangschikking van de zinnen die het

essentiële beter in het oog doet vallen, daar ik in al mijn geschriften geestelijk tot de lezer "spreek" en daarom zinnen moet op typografische hulpmiddelen die bij hem de klank van het gesproken woord innerlijk kunnen opwekken.

Ik dank allen die mij wezen op wat nog verduidelijking behoefde, want – een zin doet anders aan, wanneer men wat hij zeggen wil uit eigen ervaring kent, dan wanneer het medegedeelde na-belevend moet worden voorgesteld in een ziel waaraan de ervaring nog ontbreekt.

Zij echter die menen hun scherpzinnigheid te moeten aanwenden om in mijn woorden eventueel "tegenstrijdigheden" te ontdekken, mogen liever bedenken, dat toch ook aan mij wel niet zou kunnen zijn ontgaan wat hun als een zo gewichtige vondst voorkomt. Heilzamer ware het misschien voor hen, datgene wat zij als "tegenstrijdigheid" gevoelen, voor zichzelf op te lossen, van de overweging uit dat ik er toch waarlijk mijn redenen voor moest hebben, als ik soms woorden liet staan waaruit iets schijnbaar tegenstrijdigs zich gemakkelijk construeren laat, zolang men nog niet begrijpt wat men behoorde te begrijpen.

Uitdrukkelijk zij hier nu echter uitgesproken, dat ik de nieuwe tekst, die hier gegeven is, thans boven de eerste opzet van dit boek gesteld wil zien, daar deze nieuwe

opzet zich tot de vroegere ongeveer verhoudt als een in al zijn onderdelen afgewerkte dom tot zijn ruwbouw, waaraan nog de geschilderde ramen en de beelden van de altaren ontbraken.

Zo zal nu "Het Boek van de Levende God" in zijn voltooide vorm en nieuwe uitvoering zeker ook nog meer te geven hebben aan allen die het reeds lang in zijn eerste opzet kennen.

Dat hier een boek gegeven wordt zoals de wereld in deze dagen waarlijk behoeft, getuigen thans dankbaar vele duizenden die door zijn inhoud kracht en hulp gevonden hebben.

Zegen, licht en zekerheid zal het brengen aan allen die het zonder vooroordeel weten te lezen en van goeden wille zijn om het in zich op te nemen!

In de naherfst 1927

Bô Yin Râ